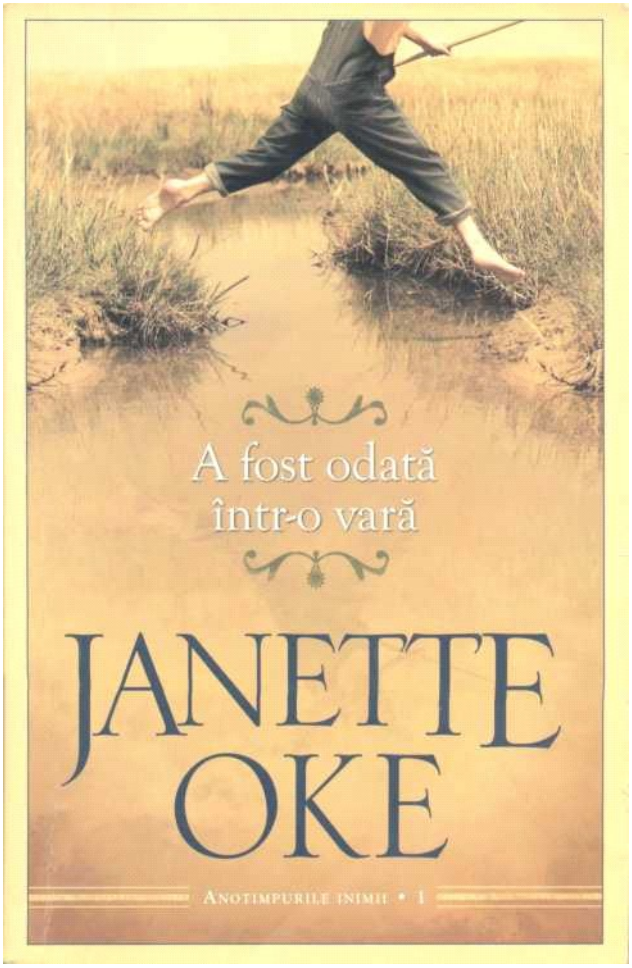

Anotimpurile inimii • 1

A fost odată într-o vară

Cu siguranță, familia lui nu este tipică – Josh știe asta. Dar când bunicul și unchiul Charlie încep să facă planuri să-i găsească mătușii Lou un soț – și să o înlăture pe singura mamă pe care Josh a cunoscut-o vreodată – el își dă seama că trebuie făcut ceva. Cum să-și găsească drumul în viață când întreaga lui lume amenință să se facă țăndări?

Un băiat și familia lui foarte specială...

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din preriile Canadei şi a crescut înconjurată de râsete şi de dragoste. A absolvit Colegiul Biblic *Mountain View* din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit în bisericile din Indiana şi din Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a lucrat pe câteva posturi la diferite şcoli universitare, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris peste patruzeci de romane pentru adulţi şi pentru copii, iar vânzările ei de carte însumează aproape 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

JANETTE OKE

A fost odată într-o vară

Seria Anotimpurile inimii

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editura Casa Cărţii
Oradea 2010

Copyright 1981 by Janette Oke Originally published în English under the title *Once Upon a Summer* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U S A.
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

OKE, JANETTE

A fost odată într-o vară

Coperta: Adrian Mihocaş

Dedicată cu dragoste dragilor mei părinţi, Fred şi Amy (Ruggles) Steeves, care m-au sprijinit şi mi-au dăruit o nemărginită dragoste.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, într-o familie de fermieri din preriile Canadei şi a crescut într-o familie mare, plină de râsete şi dragoste. Ea este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul său, Edward, cu care s-a căsătorit în mai, 1957. După ce au slujit bisericile din Indiana şi Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a slujit în câteva funcţii în Colegii, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris în jur de cincizeci de romane pentru adulţi şi copii, iar vânzările totale ale cărţilor ei ajung până aproape de treizeci de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de cei doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

CAPITOLUL 1

JOSH

Abia am aşteptat să-mi termin treaba în acea dimineaţă. Simţeam nevoia să mă aşez pe buturuga mea favorită de pe malul râului şi să zăbovesc acolo o vreme, pentru a putea gândi în voie. S-au întâmplat prea multe lucruri – şi prea repede; mă temeam că lumea mea era pe punctul de a se schimba. Şi nu voiam asta. Îmi plăcea exact aşa cum era, însă pentru ca lucrurile să nu se schimbe, trebuia să stau puţin să înţeleg ce se petrece.

Am dus găleata cu lapte în casă şi am alergat înapoi în grajd ca să-i dau drumul lui Bossie la păşune, cu cireada. Se urni cu greu din loc, aşa că am încercat s-o zoresc puţin, însă nu mi-a dat prea multă atenţie. În cele din urmă, a ieşit pe poartă; am bătut-o uşurel pe dosul alb-maroniu şi m-am grăbit să închid poarta la loc. Bossie rămăsese ţintuită locului, părând nehotărâtă încotro s-o ia acum, de parcă era alegerea ei.

În ce mă priveşte, ştiam încotro mă îndreptam. Am pornit pe cărăruia dinspre miazăzi, strecurându-mă printre lanurile verzi precum un iepure urmărit de un şoim.

Apele râului erau destul de umflate încă, cu toate că eram în toiul verii, însă locul pe care eu îl numeam „al meu”, era mai retras şi liniştit. Îl *simţeam* liniştit, cu toate că pe malul unei ape curgătoare nu prea poţi spune că e linişte. Păsările ciripesc necontenit şi sunt tot felul de alte sunete. Din când în când se aude orăcăitul vreunei broaşte, sau vreun peşte ţâşneşte din adâncul apei. Însă zgomotele de felul acesta nu mă deranjează. Mie îmi pare un loc odihnitor, mai ales că nimeni nu-ţi porunceşte aici să faci una

sau alta.

Pentru mine e un fel de refugiu pescăresc; n-am vorbit despre acest loc nici măcar cu prietenul meu cel mai bun, Avery Garett. Oricum, lui Avery nu-i prea place pescuitul, aşa că n-are ce pierde. Astăzi nici prin cap nu mi-a trecut să-mi iau undiţa – atât de dornic am fost să mă retrag în singurătate.

Înainte de a mă aşeza pe buştean mi-am suflecat cracii pantalonilor până la genunchi şi am intrat cu picioarele în apa rece a râului. Mi-am înfipt tălpile adânc în nisipul aspru, ca să pot atinge cu degetele pământul lutos de dedesubt. Prea târziu am observat că nu-mi suflecasem pantalonii suficient de mult, iar acum intraseră în apă. Am tras de ei, dar fiindcă erau uzi, n-au prea vrut să cedeze. O să fiu mustrat pentru asta – dacă nu cumva razele soarelui îi va usca până ajung acasă. Am rămas acolo, mişcându-mi degetele de la picioare şi întrebându-mă de unde să încep.

Până ieri totul mersese strună. Necazurile au început ieri. Bunicul a fost nevoit să plece la oraş, aşa că m-a chemat la el imediat după ce mi-am terminat lucrul.

— Băiete. Aproape întotdeauna îmi spunea „băiete” în loc de Joshua sau Josh, aşa cum îmi spuneau unii.

— Băiete, ce zici de un drum în oraş?

Nici măcar n-am răspuns – doar am zâmbit larg – bunicul ştia deja răspunsul. Mergeam în oraş de câte ori se ivea ocazia.

— Să fii gata în zece minute, spuse bunicul şi se duse să înhame caii la căruţă.

Nu-mi trebuia atâta. M-am spălat din nou pe faţă şi pe mâini, mi-am aranjat părul şi mi-am scuturat de praf salopeta. Era suficient pentru mine, aşa că am alergat în grajd, nădăjduind să ajut şi eu la înhămarea cailor.

Nu am vorbit prea mult pe drum. Amândoi ne bucuram de

linişte. În plus, nu prea aveam ce spune – şi atunci de ce să vorbim? Doar pentru a umple tăcerea? Bunicul a fost cel care a rupt tăcerea.

— Pământul începe să se usuce.

M-am uitat la şanţurile de pe marginea drumului şi am văzut pete maronii acolo unde iarba ar fi trebuit să fie verde şi înaltă. Am încuviinţat.

Am intrat în oraş, iar bunicul a oprit căruţa în faţa magazinului universal al domnului Kirk. Am sărit din căruţă şi am priponit caii în timp ce bunicul se pregătea pentru ce avea de făcut.

Peste câteva clipe ne aflam în magazin şi după ce a schimbat câteva cuvinte de salut cu domnul Kirk şi câţiva dintre clienţi, bunicul a trecut direct la treaba ce-l adusese aici. Nu era cine ştie ce. Trebuia să cumpere alimentele de care aveam nevoie la fermă. Eu aveam o treabă mai dificilă. Înainte de a pleca, unchiul Charlie, ca de obicei, îmi strecurase pe furiş în mână o monedă de cinci cenţi; acum trebuia să hotărăsc ce anume aveam să cumpăr cu ei. M-am apropiat de tejghea ca să văd mai bine ce avea de oferit domnul Kirk. Doamna Kirk era în spate, vorbind cu cineva la telefon; nu mă dumirisem niciodată cum poate cineva să vorbească într-o cutie. În cele din urmă, s-a oprit şi a venit spre mine.

— Bună dimineaţa, Daniel. E o zi tare frumoasă, nu-i aşa? Cred totuşi că va fi prea cald astăzi.

Fără a aştepta vreun răspuns, se adresă bunicului.

— Am vrut să mă asigur că primeşti scrisoarea asta care a venit pe numele tău.

Într-un colţ al magazinului, doamna Kirk amenajase un birou poştal de care se ocupa. Era o femeie amabilă, preocupată cu adevărat de binele oamenilor şi nu împinsă de acea curiozitate prostească.

Bunicul luă scrisoarea, luminându-se la faţă. Nu primeam prea

multe scrisori.

— De la tatăl meu, rosti el, zâmbindu-i strâmb doamnei Kirk. Mulţumesc, doamnă. Şi vârî plicul în buzunarul cămăşii.

Am uitat de scrisoare şi m-am întors la problema mea, aceea a cheltuirii bănuţului primit. Nu după multă vreme, bunicul îşi adună cumpărăturile şi mă întrebă dacă sunt gata de plecare. Încă nu mă hotărâsem.

În cele din urmă, mi-am cumpărat un cornet cu îngheţată de ciocolată şi m-am dus să-l ajut pe bunicul să care pachetele. Nu i-am fost de prea mare folos, având o mână ocupată, însă m-am străduit.

Urcaţi în căruţă, bunicul întoarse caii şi ne îndreptarăm spre casă – eu având grijă să nu pierd niciun strop din delicatesa de îngheţată care se topea în căldura verii. Când ne aflarăm în afara oraşului, bunicul îmi încredinţă frâiele.

— Sunt nerăbdător să văd ce-mi scrie tata, explică el în timp ce scoase plicul din buzunarul cămăşii. Citi în tăcere, în timp ce eu îi aruncam câte o privire, din când în când. Îmi doream să aflu ce sentimente îţi poate stârni o scrisoare adresată doar ţie. Cât despre scrisoarea cu pricina, se pare că nu-l încântase prea mult pe bunicul. În cele din urmă, o împături cu mişcări lente şi o vârî în plic, apoi se întoarse spre mine.

— Străbunica ta a murit, băiete.

Mi s-a părut interesant că-şi formulase în acest fel anunţul, întinse mâna după frâie, dus pe gânduri. Dacă ar fi fost atent, m-ar fi lăsat pe mine să mân caii – adesea făcea asta când ne întorceam de la târguieli.

L-am privit cu colţul ochiului. Mi-a părut rău să aflu trista veste, însă nu puteam pretinde că mă întristase. N-o întâlnisem niciodată şi ştiam foarte puţine lucruri despre ea. Dintr-odată însă,

mi-am dat seama că nu aşa stăteau lucrurile şi cu bunicul. Acea doamnă de foarte departe care tocmai murise, era mama lui. Am simţit un nod în gât – un fel de tristeţe pentru bunicul – însă nu ştiam să pun în cuvinte ceea ce simţeam.

Bunicul era dus pe gânduri. Nici măcar nu-şi dădea seama că avea frâiele în mâini. Eram sigur că puteam să i le iau şi nici măcar n-ar fi observat. Totuşi, n-am făcut-o. Am rămas tăcut şi l-am lăsat să cugete în voie. Îmi imaginam că şi-o amintea pe străbunica aşa cum o văzuse ultima oară. Îmi povestise de multe ori că pe când avea cincisprezece ani, hotărâse să plece din oraş. Aşa că îşi împachetase cele câteva lucruşoare pe care le avea, îşi luase rămas bun de la familie şi se îndreptase spre Vest. Străbunica plângea în timp ce-l privea plecând, însă n-a încercat să-l oprească. Bunicul era de câţiva ani în Vest, avea o fermă, o familie, când l-a invitat pe unchiul Charlie, singurul lui frate, mai mare decât el, să i se alăture. Unchiul Charlie nu era căsătorit, iar bunicul avea nevoie de ajutor pentru strângerea recoltei şi fâneţelor. Unchiul Charlie îşi lăsă slujba de vânzător într-un magazin cu articole de fierărie şi călători spre Vest, pentru a se alătura bunicului.

În fiecare an cei doi se sfătuiau să urce în tren şi să facă o vizită „acasă”, însă n-au reuşit niciodată. Acum străbunica nu mai era, iar străbunicul rămăsese singur – şi în vârstă.

Mă întrebam ce alte gânduri frământau mintea bunicului meu. O mişcare lângă mine mă făcu să-mi întorc capul. Bunicul îşi pusese mâna pe genunchiul meu. Am fost uimit să văd lacrimi în ochii lui. Când îmi vorbi, glasul îi era aspru.

— Băiete, spuse el, tu şi cu mine avem alt lucru în comun acum – durerea de a nu avea o mamă.

Mă strânse încetişor de genunchi. Când am priceput ce-a vrut să-mi spună, am înghiţit greu.

Atunci a început să vorbească. Rareori l-am auzit pe bunicul vorbind atât de mult o dată – n-o făcea decât când primea vreo vizită din partea unui vecin, sau când stătea de vorbă cu unchiul Charlie.

— E interesant cum se face că-mi vin în minte atâtea amintiri, ca şi când lucrurile astea s-au întâmplat abia ieri. Nu m-am gândit la ele de ani de zile, dar se pare că n-au dispărut niciodată.

Tăcu o clipă, dus pe gânduri.

— Străbunica ta nu era o femeie voinică, dar ceea ce-i lipsea în statură, compensa prin vioiciune. Râse încetişor. Mi s-a părut ciudat că râde în timp ce lacrimile încă îi mai brăzdau chipul bătut de soare.

— Aveam cam cinci ani pe atunci. Pe un teren din apropierea casei noastre, creştea un copac bătrân, iar mie îmi plăcea tare mult să mă urc în acel copac. Într-o zi eram cocoţat în pom, jucându-mă în lumea mea imaginară, când nişte câini din vecini au venit şi au început să se hârjonească lângă copac. Nu le-am dat prea mare atenţie – asta până când mi s-a făcut cald şi sete şi am decis că mă jucasem destul. Am început să cobor, când o javră mare şi neagră pe care n-o mai văzusem până atunci, m-a observat şi nu m-a lăsat să mă dau jos din pom.

Am ţipat şi am urlat până când am răguşit, dar eram prea departe pentru ca cineva din casă să mă poată auzi. Mama...

Când rosti acest cuvânt cu atâta uşurinţă, mi-am dat seama că bunicul se întorsese într-adevăr în urmă, retrăind experienţa de atunci.

Mama îmi pusese deoparte mâncarea şi bombănea întruna că iar întârziasem. Da’ pentru că timpul trecea şi eu nu mai apăream, s-a îngrijorat şi a pornit să mă caute. Când şi-a aruncat privirea spre copac şi a văzut dulăul stând de pază sub el, şi-a dat seama ce se

întâmplase. A apucat o bâtă de baseball ce zăcea trântită în curtea vecinului şi o porni în marş spre locul cu pricina. Parcă o văd şi acum – o mână de femeie cu bâta ei afurisită, era atât de furioasă! Ei bine, dulăul acela a aflat curând că nu se putea pune cu mama. Niciodată nu l-am mai văzut prin preajmă.

Bunicul râse din nou.

— E interesant cum o femeie poate fi curajoasă ca o armată atunci când e nevoie şi, cu toate acestea, să fie atât de blândă. Străbunica ta a fost una dintre cele mai blânde şi bune femei din câte am cunoscut. O simplă atingere a mâinii ei alunga febra. Şi când mă lua în braţe, în balansoarul acela vechi în care îi plăcea să se aşeze după ce mă pregătea de culcare, când mă ţinea la pieptul ei şi mă legăna fredonând un imn vechi şi sărutându-mă pe păr...

Bunicul se opri, înghiţi greu şi lăsă să-i cadă dintre gene încă o lacrimă.

— Ha! exclamă el. Ştiam că sunt prea mare pentru asta, da’ atâta vreme cât nu mă vedeau copiii din vecini... Mă simţeam tare iubit.

Într-o zi însă, mi-am dat seama că sunt prea mare pentru a mai fi îmbrăţişat şi legănat – da’ mi-a lipsit... şi cred că şi mamei i-a lipsit asta. De multe ori am surprins o licărire de dor în ochii ei. Întindea mâna după mine şi aveam impresia că vrea să mă ia din nou în poală. Pe urmă însă, îmi ciufulea părul şi mă dojenea pentru picioarele murdare sau pantalonii rupţi.

Bunicul uitase de caii pe care trebuia să-i mâne, iar aceştia profitară din plin de ocazie. Nu cred că am văzut cai care să meargă mai încet. Aproape că stăteau pe loc. Bătrâna Bell, care întotdeauna insista să se facă după pofta ei, se trase cât mai mult cu putinţă spre marginea drumului – marginea greşită a drumului. Din când în când se apleca şi mai lua câte o gură de iarbă, fără a se opri să

pască, totuşi. Nici lui Nellie nu-i displăcea încetineala cu care înaintau.

Am privit caii şi am tras cu coada ochiului la bunicul, întrebându-mă cât va mai suporta situaţia asta. Cred că uitase până şi de *mine*.

Nu mai vorbea, însă îmi dădeam seama după expresia de pe chipul său că încă mai frământa în minte acele amintiri. Multe dintre ele fuseseră amintiri frumoase. Acum însă, parcă îi produceau întristare.

Dintr-odată, bunicul se trezi din starea de amorţeală şi se întoarse spre mine.

— Amintirile sunt un lucru frumos, băiete. Când un om pe care l-ai iubit moare, când zilele fericite au luat sfârşit, îţi rămân amintirile. Slavă lui Dumnezeu pentru acest dar special pe care ni l-a dat şi care-ţi îngăduie să retrăieşti acele experienţe. După părerea mea, amintirile nu pot fi cumpărate, oricât de mulţi bani ai da pentru ele.

Prin minte îmi trecu un gând nou, care mă făcu să mă simt înşelat, frustrat şi furios. Eram sigur că bunicul avea dreptate. Până în acea clipă nu mă gândisem la amintiri; însă în adâncul sufletului meu era o frământare, o căutare, o dorinţă de a descoperi sentimente sau răspunsuri ce depăşeau înţelegerea mea.

Acum mi se părea că bunicul descoperise pentru mine ceea ce căutasem. Spusese, după ce citise scrisoarea, că eu şi el aveam acum un alt lucru în comun – pierderea mamelor noastre. Era adevărat. Însă eu simţeam că totuşi, există o diferenţă. Ascultându-l vorbind, mi-am dat seama care era aceasta; erau amintirile – sau, în cazul meu, lipsa lor. Bunicul putea vorbi la nesfârşit despre lucruri pe care şi le amintea din copilăria lui: chipul mamei sale, zâmbetul ei, mirosul ei, atingerea ei. Eu, eu nu aveam parte decât de o pată

mare, albă – de un nume doar – „Ai avut o mamă, băiete. Numele ei era Agatha. Frumos nume, Agatha”.

Uneori stăteam treaz noaptea încercând să dau un chip acelui nume, dar nu reuşeam niciodată. Când eram mai mic, studiam chipurile femeilor şi, când descopeream unul care-mi plăcea, mă gândeam că aşa ar fi arătat mama. Timp de aproape doi ani împrumutasem mamei, în mintea mea, chipul soţiei bancherului din oraş; pe urmă mi-am dat seama cât de nerod sunt şi n-am mai jucat acest joc prostesc. Iar acum, bunicul stătea acolo, lângă mine, şi-l mulţumea lui Dumnezeu pentru amintiri.

Mă cuprinse o stare de rău şi simţeam cum mă înfurii pe Dumnezeu. De ce mi-a luat părinţii când eram doar un prunc şi nu mi-a lăsat nici măcar câteva amintiri, aşa cum aveau alţi oameni? Nu era de-ajuns că n-aveam o mamă care să mă îmbrăţişeze sau un tată care să mă ia cu el la pescuit?

Nu îndrăzneam să-l privesc pe bunicul. Mă temeam că o să vadă sentimentele urâte care fremătau înăuntrul meu. În schimb, mi-am îndreptat privirea spre cai. Bătrâna Bell mai smulse o gură de iarbă, dar de data asta făcu greşeala de a se opri pentru a mai lua o gură din acelaşi loc. Nellie, neluând-o în seamă, smuci hamurile, continuându-şi înaintarea – dacă se putea numi aşa. Oricum, smucitura îl scoase pe bunicul din lumea amintirilor şi-l făcu să-şi îndrepte atenţia înapoi, la cai. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Niciodată nu îngăduise cailor să-şi ia o asemenea libertate. Apucă brusc frâiele, iar Bell simţi o plesnitură pe crupa cenuşie şi rotunjită, ce o sperie în aşa măsură, încât lăsă să-i cadă iarba din gură. Curând caii se aflau pe partea lor de drum, grăbindu-se s-o ia la trap.

Bunicul se întoarse spre mine cu un zâmbet nătâng.

— Dacă nu ne grăbim, întârziem la cină, iar Lou ne va cere

capetele pe tavă.

I-am răspuns printr-un zâmbet puţin forţat, deoarece încă mă simţeam furios pe viaţa care mă înşelase. În plus, amândoi ştiam că ceea ce spusese el nu era adevărat. Mătuşa Lou nu ne certa atunci când ajungeam mai târziu la cină. Poate tocmai de aceea toţi trei – bunicul, unchiul Charlie şi eu – încercam să n-o facem să ne aştepte. Pentru noi toţi, mătuşa Lou era o persoană foarte specială. Şi fără ca măcar să ne gândim la asta, încercam fiecare să-i facem viaţa mai uşoară.

CAPITOLUL 2

SCHIMBĂRI

Credincios obiceiului, după masa de seară bunicul mă puse să-i aduc Biblia, ca să avem ceea ce el numea, „timpul de închinare al familiei”. În general mi se părea cam plicticos să ascult toate acele cuvinte de felul „Domnul este păstorul meu” şi altele, pe care le-au scris unii oameni în vremuri străvechi.

În acea seară, în timp ce citea, dispoziţia bunicului mi s-a părut puţin schimbată. Probabil din cauza scrisorii primite. Oricum, starea lui m-a făcut şi pe mine să mă simt ciudat.

Scrisoarea pe care o primise bunicul a fost doar primul dintre lucrurile care m-au îndemnat să mă gândesc la viaţă – anume, la viaţa unuia pe nume Joshua Chadwick Jones. Următorul lucru care mi-a produs tulburare, s-a petrecut în acea seară, după ce am fost trimis la culcare.

Ştiam că ora mea de culcare era ora nouă, însă nu plecam niciodată când ceasul arăta ora nouă. Aşteptam întotdeauna ca

bunicul să-mi spună: „E ora de culcare, băiete”. Atunci mă duceam să mă spăl în ligheanul aflat lângă uşă, apoi urcam scara cu paşi leneşi, spre camera mea.

Totdeauna îmi închipuiam ce-ar fi ca într-o seară bunicul să fie într-atât de preocupat, încât să nu se mai uite la ceas. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

În această seară, puteam să spun că mintea îi era în cu totul altă parte. Citise scrisoarea şi mătuşii Lou şi unchiului Charlie. Mătuşa Lou îşi pusese braţele în jurul fiecăruia şi-i îmbrăţişase strâns în timp ce din ochi i se prelingeau lacrimi. Unchiul Charlie nu spusese prea multe, însă eram sigur că începuse să depene amintiri, aşa cum făcuse şi bunicul. Din nou am simţit un nod în stomac.

Am aşteptat, urmărind cum acele ceasornicului se îndreaptă spre ora nouă. Dacă bunicul îşi va încălca vreodată obiceiul, atunci asta era seara cu pricina. Însă n-o făcu. La ora nouă fix spuse: „Băiete, e vremea de culcare”. Am oftat greu. Mă pregătisem să mai câştig puţin timp, aşa cum făcuse Bell când încercase să fure câteva guri în plus de iarbă proaspătă – dar fără succes.

Mi-am îndeplinit rutina de fiecare seară. În timp ce mă îndreptam spre scări, am auzit-o pe mătuşa Lou spunând:

— Cred că mă retrag şi eu, tata. Se aplecă şi sărută obrazul bunicului. Noapte bună, unchiule Charlie. Acesta clătină din cap şi Lou mi se alătură. În timp ce urcam amândoi scările, mătuşa îmi puse o mână pe umăr.

— Nu va mai trece mult, spuse ea, şi voi fi nevoită să-mi ridic mâna sus ca s-o pun pe umărul tău. Creşti tare repede, Josh. Uită-te la pantalonii ăia – iar au rămas scurţi!

Mătuşa Lou spusese aceste cuvinte ca şi când ar fi fost mare lucru să-ţi rămână pantalonii scurţi. Am zâmbit.

— Noapte bună, Josh.

— Noapte bună.

M-am strecurat în pat, însă n-am reuşit să adorm. M-am întors de pe o parte pe alta şi înapoi. La fel de neliniştit eram şi pe dinăuntru. În cele din urmă, m-am gândit că poate m-ar ajuta un pahar cu apă. Bunicul nu mă lăsa să folosesc prea des scuza asta, însă m-am gândit că s-ar putea să scap fără dojană în seara asta.

Camera mea se afla la capătul scărilor pe care se urca din bucătărie. Ştiam că bunicul şi unchiul Charlie erau la masa din bucătărie, sorbind pe îndelete o ultimă ceaşcă de cafea înainte de culcare şi discutând despre lucrurile ce trebuiau discutate; sau bucurându-se de câteva clipe de linişte. Mi-am pus pe chip cea mai nevinovată expresie de băieţel şi am început să cobor scările. O voce venită din bucătărie mă făcu să mă opresc.

... Este singurul lucru pe care-l putem face, spunea bunicul.

Am auzit un zgomot ca o sorbitură lungă. Ştiam ce era. Oamenii de prin partea locului spuneau că unchiul Charlie putea da pe gât mai repede decât oricine o cană de cafea fierbinte. Nu era cine ştie ce realizare pentru un bărbat, dar era mai bine decât nimic. Adesea îl urmărisem pe unchiul Charlie golindu-şi cana, întrebându-mă de fiecare dată dacă nu cumva reuşise să-şi doboare propriul record. Înainte ca unchiul Charlie să dea pe gât lichidul fierbinte, trăgea aer în piept cu un şuierat amuzant. Mă gândesc că acea gură de aer slujea la răcirea cafelei pe „traseu”.

Am auzit şi acum acel sunet şi aproape că am putut vedea cana aburindă între buzele unchiului Charlie. Probabil că stătea la masă, cu scaunul înclinat puţin pe spate, sprijinindu-se doar pe două picioare. Nu făcea bine scaunelor, mi s-a spus odată, când am încercat să-l imit pe unchiul Charlie, însă nimeni nu l-a dojenit pe el pentru asta.

Urmă zgomotul produs de cana aşezată pe masă şi apoi o bufnitură înfundată. Cele două picioare din faţă ale scaunului reveniseră pe podeaua de lemn a bucătăriei.

— Crezi că va fi de acord?

— Nu ştiu. E atât de încăpăţânat şi independent. Ştii la fel de bine ca şi mine. Acum însă, poate că-i va prinde bine schimbarea. Se va simţi tare singur. Ştii cât de mult a însemnat ea pentru el.

Deja mă răzgândisem cu privire la paharul cu apă, aşa că m-am aşezat în linişte pe o treaptă. Simţeam cum un fior îmi străbate tot trupul. Lucrurile aveau să se schimbe. Nu ştiam de ce şi nu ştiam cum mă va afecta pe mine, însă nu priveam cu ochi bun acest lucru.

— Ei bine, cel puţin am putea să încercăm. Nu-l putem lăsa să stea acolo singur. Mâine mă duc în oraş şi încerc să-i telefonez de pe telefonul lui Kirk. Îi va trebui ceva timp ca să pună lucrurile în ordine, dar tare mi-aş dori să vină şi să rămână aici. Avem destule camere. Nu văd de ce n-ar putea să se mute la noi.

— Presupun că aşa e.

Ştiam că vorbeau despre străbunicul. Totuşi, era un om în vârstă. Privisem pe bărbaţii în vârstă din oraş şi văzusem cum îşi târau de-a lungul străzii picioarele nesigure şi priveau în jurul lor cu ochi umezi şi obosiţi. Câteodată se adunau câte trei-patru pe o bancă în faţa grajdurilor, stăteau la taifas şi mestecau tutun ce li se prelingea pe barba tremurândă şi le pica mai apoi pe cămaşă. Nu puteam exprima în cuvinte, însă nu-mi plăcea ideea că un om în vârstă ar putea veni aici – chiar dacă era vorba de străbunicul meu. Îmi doream să nu mai aud nimic, dar nu mă puteam urni din loc.

— Îmi pare că ceva te frământă, spuse bunicul unchiului Charlie. Nu eşti de acord ca tata să vină la noi?

Unchiul Charlie se foi pe scaun.

— Ei bine, cineva trebuie să aibă grijă de el, asta-i sigur şi sunt... m-aş bucura să-l văd iar. A trecut multă vreme şi mă întrebam... poate... poate că ar trebui să mă întorc în Est şi să am grijă de el acolo.

Bunicul păru surprins de sugestia unchiului Charlie; ştiu că era. Dar nu-mi puteam imagina viaţa fără unchiul Charlie.

— Vrei să te întorci în Est? exclamă bunicul.

— Sigur că nu asta vreau. Unchiul Charlie răspunsese pe un ton destul de ridicat, ca şi când bunicul era puţin într-o doagă să creadă că aşa ceva era cu putinţă.

— Crezi că tata n-ar fi în stare să facă drumul ăsta?

— După cum ne scrie, pare a fi destul de sănătos.

— Atunci ce...

— Lou.

— Lou?

— Da, Lou.

— Lou nu s-ar împotrivi.

— Nu, n-ar face asta. Şi tocmai aici e problema – ar trebui s-o facă.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Daniel, câte fete de şaptesprezece ani cunoşti, care să întreţină o casă mare, o grădină, găini, doi oameni în vârstă şi un copil?

Urmară câteva clipe de tăcere, după care unchiul Charlie vorbi din nou.

— Şi acum vrem să punem pe umerii ei povara îngrijirii unui alt bătrân. Nu e drept – pur şi simplu nu e drept. Ar trebui să iasă şi ea, să meargă la petreceri şi...

Bunicul interveni.

— Lou nu e interesată de aşa ceva.

— Sigur că nu e. N-a avut niciodată ocazia s-o facă. Am ţinut-o aici, să coacă pâine şi să frece podele încă de când a renunţat la joaca cu păpuşile.

Din nou tăcere. De data asta vorbi bunicul:

— Crezi că Lou este nefericită?

— Sigur că e fericită! fornăi unchiul Charlie. E prea lipsită de egoism ca să *nu* fie fericită. Ştie că dacă ea nu e fericită, atunci noi am fi nenorociţi. Iar Lou n-ar face nimănui aşa ceva.

Bunicul oftă adânc, ca şi când o rană mai veche i-ar fi dat bătăi de cap. Se ridică şi probabil că apucase ibricul cu cafea. Acum ştiam că era agitat. Bunicul nu bea niciodată – niciodată – mai mult de o cană de cafea înainte de culcare. Acum însă, l-am auzit turnându-şi încă una.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă. A fost greu pentru Lou.

— Îţi spun eu ce se va întâmpla. Va trece de la întreţinerea casei ăsteia, la întreţinerea casei altcuiva. Tăcu o clipă. Şi asta s-ar putea întâmpla când nici nu ne aşteptăm.

— Lou? Da’ e doar un copil!

— Copil, da’ de unde! Va împlini optsprezece ani. Mama ei era căsătorită la vârsta asta, dacă-ţi mai aminteşti. La fel şi bunica ei.

— Nu m-am gândit niciodată că Lou...

— S-au gândit alţii. Ori de câte ori mergem în oraş cu treabă sau la biserică, îi văd pe tinereii ăia umflaţi în pene cum o urmăresc cu privirea şi încearcă să-i fure un zâmbet sau o privire, într-una din zilele astea o să-i observe şi ea.

Bunicul se foi neliniştit pe scaun.

— E drăguţă.

— Sigur că e drăguţă – cu ochii aceia albaştri şi cu zâmbetul pe care-l are. Dacă eu aş fi fost de vârsta ei, n-aş fi stat să aştept ca o

momâie, aşa cum fac băieţii aceia.

Abia isprăvise de vorbit unchiul Charlie, că bunicul lovi masa cu pumnul.

— Ce treabă afurisită, Charlie! Zici că am dormit tot timpul ăsta. Lou se apropie de vârsta măritişului şi noi am stat cu mâinile în sân.

— Şi ce propui să facem?

— Cum spui, asta o să se întâmple, şi încă destul de curând. Trebuie să căutăm pe cineva potrivit pentru Lou. N-am de gând să-mi dau fetiţa după cine ştie ce individ cu ochi sclipitori care se nimereşte să treacă pe aici.

— Nu ai încredere în Lou?

— Uite ce el Ştii la fel de bine ca şi mine că fata asta nu vede nimic rău în nimeni! dacă se întâmplă să fie curtată de un individ nepotrivit, cum crezi că o fată atât de naivă ca ea va descoperi ce se ascunde dincolo de suprafaţă? Amândoi, Charlie, am cunoscut astfel de oameni. Noi ştim ce fel de bărbat ar fi potrivit pentru Lou. Trebuie doar să ne facem treaba şi să ne asigurăm că Lou întâlneşte bărbatul potrivit.

— Şi cum vom face asta?

— Nu ştiu exact; trebuie să găsim o cale. Ia o bucată de hârtie, Charlie. Eu caut un creion.

— Pentru ce?

— Trebuie să ne gândim bine şi să facem o listă. Nu e bine să fim luaţi prin surprindere.

Unchiul Charlie bombăni ceva, însă l-am auzit rupând o filă mai veche din calendarul de pe perete şi întorcându-se la masă.

— Să lucrăm cu cap, spuse bunicul. Mai întâi ne orientăm spre miazăzi, apoi spre apus, spre miazănoapte şi spre răsărit. Includem şi oraşul.

— Mai întâi... familia Wilkins – nu sunt băieţi de însurat acolo. Familia Peterson – au numai fete. Familia Turley – cred că cel mai mare băiat al lor se apropie de douăzeci de ani, da’ e cam timid.

— Şi leneş – nu ridică un deget, decât dacă e nevoit s-o facă.

— Pune-l pe lista respinşilor.

Creionul scârţâi pe foaia de hârtie şi parcă vedeam numele lui Jake Turley pe spatele filei de calendar, în categoria „respinşi”.

— Familia Crawford – acolo sunt doi: Eb şi Sandy.

— Eb are deja o fată.

Din nou se auzi scârţâitul creionului, semn că încă un candidat fusese eliminat.

— Sandy?

— E încăpăţânat ca un...

— Taie-l.

— Haydon?

— Mai e şi Milt.

— Ce părere ai despre Milt?

— E harnic.

— Nu-i prea arătos.

— Nu asta e important.

— Sper că şi Lou are aceeaşi părere.

— N-ar arăta atât de rău dacă n-ar avea dinţii ăia strâmbi.

— Dinţii lui Lou sunt atât de frumoşi şi drepţi.

— Da’ dacă toţi copiii vor moşteni dinţii strâmbi ai lui tac’su? Am auzit din nou creionul scârţâind şi nici măcar n-a fost nevoie să mă întreb pe ce listă se regăsea numele lui Milt. Deja îmi ajunsese. În clipa când am dat să mă ridic şi să mă întorc în pat, l-am auzit pe unchiul Charlie vorbind din nou.

— Încă n-am hotărât ce facem cu tata!

— Asta nu mai e o problemă, spuse bunicul. O să-i trebuiască

ceva timp până când o să ajungă aici. Pe atunci Lou va fi deja măritată şi la casa ei, aşa că nu va mai fi nevoită să poarte grija a trei bătrâni. Putem să coacem şi noi pâine. Am mai făcut-o.

Unchiul Charlie mormăi:

— Să zicem.

Ei îşi continuară căutările printre vecini, iar eu m-am ridicat şi m-am îndreptat spre camera mea.

Starea de rău pe care o simţisem în stomac se răspândi acum în tot corpul. Eram o familie neobişnuită, ştiam asta, însă eram împreună. Ne potriveam oarecum unul cu celălalt şi cred că fusesem nesăbuit să cred că lucrurile vor rămâne întotdeauna aşa.

Acum, fără niciun semnal de avertizare, totul avea să se schimbe. Într-o clipită, aveam s-o schimb pe mătuşa Lou cu un străbunic şubred pe care nu-l văzusem niciodată. Nu mi se părea un schimb avantajos.

Am început să merg spre camera mea, dar apoi m-am răzgândit. N-am putut rezista să nu merg mai departe spre capătul holului, acolo unde dormea mătuşa Lou. M-am oprit în faţa uşii ei, care era întredeschisă. Îi auzeam respiraţia uşoară. Am împins încetişor uşa şi m-am strecurat în cameră. Razele lunii pătrundeau palide pe fereastră, destul cât să pot vedea clar chipul mătuşii Lou. *Era* drăguţă! Niciodată nu mă gândisem la asta până atunci. Niciodată nu mi-am pus întrebarea, nici n-am căutat răspunsul. Ea era mătuşa Lou. Întotdeauna prezentă. Niciodată nu mă gândisem ce însemna cu adevărat pentru mine. Acum, când era cu putinţă s-o pierd, mi-am dat seama că era *totul* – mama pe care n-o cunoscusem niciodată, o soră mai mare, o tovarăşă de joacă, prietena mea cea mai bună. Mătuşa Lou era toate acestea şi mai mult – toate într-un singur „pachet” de doar un metru şi şaizeci.

Am înghiţit nodul pe care-l simţeam în gât, însă n-am reuşit să-

mi opresc lacrimile ce începuseră să mi se prelingă pe obraji. Le-am şters în grabă, fiindu-mi ciudă pentru slăbiciunea mea.

Ea dormea atât de liniştit, în timp ce jos în bucătărie cei doi bătrâni hotărau cu cine avea să-şi petreacă ea restul vieţii; iar Lou era o fată atât de cuminte, încât cu siguranţă avea să le dea ascultare. Dacă nu cumva...

Am ieşit pe vârful picioarelor din cameră şi m-am îndreptat încetişor spre camera mea, ocolind acel loc din duşumea care întotdeauna scârţâia. Auzeam murmurul vocilor celor doi. Am închis bine uşa şi m-am strecurat sub aşternuturi. Dintr-odată mi-am dat seama cât eram de ostenit. Mi-am ridicat păturile până sub bărbie.

Trebuia să existe un mod de a opri toate astea. Trebuia! Nu va fi uşor; voi fi nevoit să cuget pe îndelete, dar până la urmă voi găsi o soluţie.

Gândurile îmi deveniră neclare în timp ce luptam cu somnul. Va trebui să găsesc o soluţie mai târziu. Dintr-odată însă, îmi veni o idee – ce-ar fi să mă rog? Deja îmi spusesem rugăciunile de seară, aşa cum mă învăţase mătuşa Lou, dar asta urma să fie o rugăciune în plus. Nu sunt sigur ce am cerut de la Dumnezeu în starea aceea de somnolenţă în care mă aflam, dar cred că am spus ceva de felul:

„Dragă Doamne. Tu ştii ce planuri au ei pentru mătuşa Lou, însă eu vreau s-o păstrez. Nu mi-ai lăsat-o pe mama – sau pe tata. Nu mi-ai dat nicio amintire cu ei. Acum trebuie să mă ajuţi să găsesc o cale de a opri ce se întâmplă.

Cât despre străbunicul – poate că i-ai putea găsi altă soţie, chiar dacă este în vârstă, ca să nu mai fie nevoit să vină aici. Sau poate că ar putea muri pe tren încoace, sau ceva de felul ăsta. Oricum, Te rog, fă ce poţi, Doamne. Îmi datorezi o favoare după tot ce mi-ai luat. Amin".

Mulţumit că făcusem ce se putea face deocamdată, m-am

urcat din nou în pat. Nu eram sigur dacă Dumnezeu va da vreo atenţie rugăciunii mele, dar încercasem. Mâine voi pune la cale un plan, asta în cazul în care Dumnezeu va hotărî să nu facă ce I-am cerut.

Am adormit legănat de murmurul vocilor celor doi bărbaţi care încă mai ticluiau listele începute. O clipă m-am întrebat dacă trecuseră numele cuiva pe coloana celor acceptaţi. Apoi m-am întors pe cealaltă parte şi am adormit.

CAPITOLUL 3

DESPRE LOU

Aceste lucruri s-au întâmplat ieri. Stând pe buşteanul meu, mi se părea că se întâmplaseră cu mult timp în urmă şi că nici măcar nu erau adevărate, însă în acelaşi timp, le simţeam prezente şi înfricoşătoare. Trebuia să gândesc şi să găsesc o soluţie.

Din nou, aşa cum mi s-a întâmplat în trecut, am simţit nevoia de a avea un câine. Oarecum, chiar şi numai prezenţa *cuiva*, *a ceva*, ar fi făcut lucrurile mai uşor de suportat. Ei bine, *nu aveam* un câine, aşa că eram nevoit să găsesc singur un răspuns.

Înainte puteam să merg întotdeauna la mătuşa Lou ca să-i spun ce mă tulbura; ştiam însă că problema asta n-o puteam discuta cu ea. Pe de o parte, tânjeam să-i spun, ca s-o avertizez; pe de alta, ştiam că voi face tot ce voi putea ca ea să nu afle ce se întâmpla – şi în felul ăsta, s-o protejez.

Cred că ar trebui să povestesc puţin despre mătuşa Lou şi cum se face că este doar cu cinci ani mai mare decât mine. Bunicul a întâlnit-o şi s-a îndrăgostit de bunica mea, o fată mărunţică şi tare

vioaie. S-au căsătorit pe când erau foarte tineri şi şi-au încropit o fermă. Un an mai târziu s-a născut un băieţel, despre care toată lumea spunea că este o combinaţie între cei doi. Avea tenul şi constituţia bunicului meu, care este un bărbat înalt, şi dispoziţia bunicii mele, cu care semăna la chip.

Când tatăl meu, pe care l-au numit Chadwick, avea trei ani, bunica s-a îmbolnăvit de o boală teribilă. N-am aflat niciodată numele acelei boli, dar a fost foarte bolnavă, iar pruncul pe care-l aştepta s-a născut în cele din urmă, însă a murit după două zile. Bunicul şi doctorul au luptat cu atâta înverşunare s-o salveze pe bunica, încât n-au dat prea mare importanţă pierderii fetiţei, decât în clipa în care bunica şi-a revenit suficient cât să întrebe de ea. Îşi dorise atât de mult acea fetiţă, încât a umplut găleţi întregi cu lacrimi, atât de îndurerată a fost. A plâns zile în şir. Doctorul s-a temut că supărarea asta o va arunca în mormânt, aşa că a avut o stare de vorbă cu bunicul.

Ziua următoare bunicul l-a spălat şi l-a pieptănat pe tata, îmbrăcându-l cu cele mai frumoase haine pe care le avea. Apoi l-a luat în braţe şi s-au dus lângă patul bunicii. Bunicul n-a spus niciodată ce a vorbit cu ea cât timp au stat acolo, însă bunica a înţeles mesajul lui şi din acea clipă şi-a pus tristeţea deoparte şi s-a hotărât să facă totul pentru a se însănătoşi.

A fost nevoie de mult efort, însă a reuşit – a avut o voinţă de fier, spun oamenii. Însă niciodată n-a mai fost acea femeie plină de viaţă cu care bunicul se căsătorise. El a acceptat-o aşa cum era şi, treptat, discutând cu ea şi iubind-o, a ajutat-o să se accepte pe sine. În cele din urmă, bunica a fost de acord să pună deoparte perioade de odihnă pe parcursul zilei, însă i-a trebuit ceva timp ca să se adapteze la noul stil de viaţă.

Anii s-au scurs repede. Tatăl meu a crescut şi a devenit un

copilandru înalt şi slab, apoi tânăr bărbat. Însă în tot acest timp, deşi ochii ei străluceau de mândrie când îşi privea fiul, în adâncul inimii ei bunica încă mai tânjea după o fetiţă. În cele din urmă, s-a văzut nevoită să recunoască: „Cu voia Domnului, tare mi-aş dori să fiu binecuvântată cu o fiică înainte de a pleca din lumea asta”. Tatăl meu avea douăzeci de ani când a sosit pe lume surioara lui. Bunica nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. I-a pus numele Louisa Jennifer, Jennifer fiind numele ei, al bunicii.

Cu toate că rugăciunea ei primise răspuns – şi-şi văzuse visul împlinit – bunica nu şi-a mai recăpătat niciodată puterea. De cele mai multe ori îngrijea de cea mică fără a se da jos din pat, pentru că n-o putea face decât pentru perioade scurte de timp. O înăbuşea cu dragostea ei pe mătuşa mea Lou. Bunicul spunea adesea că mătuşa Lou n-o să ştie decât să iubească după câtă dragoste fusese revărsată asupra ei.

Lou avea doar doi ani când starea bunicii s-a înrăutăţit. Chad, tatăl meu, era pe punctul de a se ocupa de agricultură pe cont propriu, când întâlnise o tânără foarte drăguţă, pe nume Agatha Creycroft şi se căsătorise cu ea – mama mea. În acea perioadă bunicul l-a chemat pe unchiul Charlie. Acesta a venit cu bucurie şi de atunci a rămas cu noi.

Iarna următoare bunica a murit, iar cei doi bărbaţi – un tată mai vârstnic decât majoritatea taţilor şi un unchi necăsătorit – s-au văzut nevoiţi să crească singuri o fetiţă care încă nu împlinise trei ani.

Lou era un copil vesel, binedispus. Bunica spusese întotdeauna că Dumnezeu ştiuse foarte bine ce făcuse atunci când răspunsese rugăciunilor ei. Lou era raza lor de soare, bucuria lor, centrul atenţiei lor. Ciudat, cu toată dragostea şi atenţia pe care le-a primit, Lou n-a devenit un copil răsfăţat. A crescut plină de dragoste şi

acceptare faţă de cei din jur.

Mai apoi am apărut eu. Ferma părinţilor mei se afla la numai cinci kilometri de ferma bunicului. Abia învăţasem să zâmbesc şi să gânguresc, când părinţii mei au murit într-un accident, la fermă. Cei doi bărbaţi aveau acum încă un copil de crescut, însă de data asta aveau parte de ajutor. Lou, pe atunci în vârstă de cinci ani, m-a „înfiat” de la bun început. Nu am alte amintiri în afară de ea – această ciudată femeie-copil al cărei chip de zână se apleca deasupra pătuţului meu sau mă liniştea când eram agitat. Am crescut împreună. Ea mi-a fost şi părinte şi tovarăş de joacă. Nu mi-au lipsit părinţii pe care nu-i cunoscusem niciodată – decât atunci când îmi puneam întrebări despre ei. De obicei zilele copilăriei mele se scurgeau fericite şi pline de mulţumire. Când Lou trebuia să meargă la şcoală, rămâneam cu bunicul sau cu unchiul Charlie, aşteptând nerăbdător întoarcerea ei. Venea acasă aproape în fugă şi mă strângea în braţe. „O, Joshie, scumpul meu”, sau „Drăguţul meu”, spunea ea, apoi întreba: „Ţi-a fost dor de mine, scumpule? Haide, vino să ne jucăm.” şi asta făceam, în timp ce bunicul pregătea masa de seară, iar unchiul Charlie trebăluia în jurul casei.

În cele din urmă, a sosit şi ziua în care mi-am pus mâna în mâna mătuşii Lou şi, împărţind pacheţelul cu mâncare, am pornit-o spre şcoală împreună. Au fost ani buni aceia. Cei doi bărbaţi rămaşi acasă se bucurau de o libertate pe care n-o mai avuseseră de ani de zile, iar eu nu mai eram despărţit de Lou.

Bunicul a pus mare preţ pe regulile de bună-cuviinţă, aşa că acasă îi spuneam întotdeauna „mătuşa Lou”. Însă la şcoală ne înţelesesem să-i spun simplu, „Lou”, ca să nu fie luată în râs de ceilalţi copii.

Anii de şcoală s-au scurs cu bine. Am fost un elev bun şi, atunci când mai dădeam de greutăţi, Lou, care era printre elevii cei

mai buni din clasa ei, îmi dădea întotdeauna o mână de ajutor.

Pe măsură ce am crescut, bunicul a început să ne încredinţeze diferite responsabilităţi; Lou a început să se ocupe din ce în ce mai mult de treburile casei, iar eu de cele din jurul casei. Însă atunci când aveam puţin timp liber, îl foloseam pentru a ne juca. După oarecare muncă de lămurire, eu eram de acord să culeg flori cu Lou, iar ea cădea de acord să ducă găleata în timp ce vânam broaşte. Adesea prindea şi ea la fel de multe broaşte ca şi mine. Se căţăra în copaci la fel de rapid ca orice băiat; îşi vâra fusta în pantalonaşii elastici de dedesubt, ca să n-o încurce. Ştia să sară peste bolovani şi să arunce mingea.

Mergea în echilibru pe cel mai subţire drug de lemn şi întrecea astfel pe orice băiat de la şcoală. Totuşi, atunci când revenea cu picioarele pe pământ şi îşi lua din nou în primire rolul de „fată”, o făcea cu atâta naturaleţe şi inocenţă, încât privind-o, ai fi putut spune că ai de-a face cu o prinţesă sau cu un înger.

Lou termină şcoala, aşa că am fost nevoit s-o pornesc de unul singur dimineaţa spre şcoală. Ea rămânea în urmă, preocupată acum să întreţină o casă şi să îngrijească de doi bărbaţi flămânzi şi de un băiat în creştere.

Era rândul meu să alerg acasă la sfârşitul zilei, ştiind că dacă mă grăbesc, voi mai prinde câteva minute de joacă înainte de a mă apuca de treabă. Profitam amândoi din plin de acele câteva minute. Ne îndreptam spre râu, unde ne aşezam pe burtă şi speri am peştii sau broaştele ţestoase. Mergeam la heleşteu şi aruncam pietricele sau întorceam bolovani, întrecându-ne în a găsi cele mai multe insecte sub ei. Urcam pe căpiţele cu fân şi ne făceam tobogan – proastă alegere pentru hainele noastre, însă tare distractiv. În zilele mai friguroase, spuneam poveşti, jucam un joc – sau doar povesteam.

În tot acest timp cât am crescut alături de mătuşa Lou nu m-am gândit niciodată la ea ca la un om ca toţi ceilalţi. Ea era acolo; era necesară, era a mea şi acum, dintr-odată, m-am văzut silit să realizez că era o fată – aproape femeie, o fată care se va căsători şi va locui în altă parte, alături de un bărbat. Mă cuprinse din nou furia. Îl uram – îl uram pe acest bărbat, oricine ar fi fost el; îl uram. Într-un fel, plănuiam să împiedic să se întâmple acest lucru teribil, dacă-mi stătea în putinţă. Încă nu găsisem soluţia, însă la momentul potrivit, o să fac eu cumva să-i pun pe fugă. Cu toţii o să se afle pe lista respinşilor.

Mi-am împins degetele de la picioare şi mai adânc în pământul lutos. Apa curgea clipocind în jurul picioarelor mele. O mică broască ţestoasă îşi ridică capul deasupra apei lângă buşteanul meu. Am întins mâna şi am împins-o cu furie înapoi, sub apă. N-o lovisem, ştiam asta, dar cumva m-am simţit mai bine descărcându-mi furia pe ea.

Am auzit un pas uşor pe cărăruia din spatele meu şi am ştiut, fără să mă uit, că era mătuşa Lou. Numai ea păşea aşa – uşor şi repede. Nici măcar nu mi-am întors capul. Mai degrabă m-am străduit să afişez o expresie cât mai normală, ca nu cumva să mă ia la întrebări. Am auzit-o scoţându-şi încălţările şi păşind pe buştean. Mâna ei se sprijini o clipă pe umărul meu în timp ce se aşează lângă mine şi-şi vârî picioarele în apă.

Nu ne-am spus nimic – am stat doar acolo, legănându-ne picioarele înainte şi înapoi. Lou îşi ridică poalele rochiei, ca să nu intre în apă. Părea hotărâtă să rămână mai multă vreme acolo.

— Ţi-e foame?

Dintr-odată mi-am amintit. Măiculiţă, chiar îmi era foame! Mi-am ridicat privirea spre cer şi am rămas uimit de cât de târziu se făcuse.

Cred că trecuse de ora prânzului. Ar fi trebuit să fiu la masă cu mult timp în urmă. Cred că ea a tot aşteptat după mine. Am început să-mi formulez o scuză; nu ştiam ce să spun, însă mătuşa Lou mă întrerupse.

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

Atunci am observat pacheţelul cu mâncare din mâna ei.

— Tata şi unchiul Charlie s-au dus în oraş. Vor să vorbească cu bunicul. O să încerce să-i telefoneze. Nu-i aşa că e amuzant să poţi vorbi cu cineva care se află la sute de kilometri depărtare? Dacă nu vor reuşi să vorbească la telefon cu el, o să-i trimită o telegramă.

În timp ce vorbea, mătuşa Lou scoase capacul de pe cutie şi mi-o întinse, ca să-mi scot un sandviş. Am început să vorbesc fără noimă.

— Măiculiţă, am spus, încercând să evit orice subiect care-l implica pe bunicul, nu mi-am dat seama cât de foame îmi este. Ce bine că ai venit, altfel muream de foame aici şi alunecam în râu.

Mătuşa Lou chicoti încetişor, ca şi când ceea ce am spus era tare haios.

— Ce bine că am salvat peştii şi broaştele ţestoase de la dezastru.

Am mâncat în linişte o vreme. În cele din urmă, Lou sparse tăcerea.

— Ştiai că tata vrea să-l roage pe bunicul să vină şi să locuiască aici, acum, când bunica a murit?

Am încuviinţat clătinând din cap, sperând că nu mă va întreba de unde ştiu acest lucru. Nu m-a întrebat.

— Ce crezi *tu* despre asta? am întrebat eu în cele din urmă.

— Despre venirea bunicului?

— Da.

Am scos alt sandviş.

— Nădăjduiesc să vină. Dar ce crezi *tu*? îmi întoarse Lou întrebarea.

Am ridicat nepăsător din umeri.

— Nu ştiu. Nu-i atât de important pentru mine. Tu eşti cea care va trebui să-i spele hainele, să-i faci de mâncare şi să îngrijeşti de el dacă va fi prea în vârstă ca să-şi poarte singur de grijă.

— Îşi va purta singur de grijă.

M-am întors spre ea. Glasul îmi răsună tăios şi nerăbdător.

— E un om bătrân, Lou – un om bătrân. Este *străbunicul* meu. Ţi-ar putea fi şi ţie străbunic, dacă ne gândim la vârsta lui. Nu ştim; ar putea fi un om lipsit de putere, pe jumătate orb, sau înţepenit de artrită, sau orice altceva!

Răspunsul pe care l-am primit era tipic pentru Lou.

— Dacă este – atunci are chiar mai multă nevoie de noi.

Mi-am întors privirea spre apă şi am început să dau din picioare şi mai tare. Lou nu putea vedea toate astea. Nu voia să vadă. Îi va lăsa să-l aducă aici – pe acel bătrân. Atunci singurul mod în care va fi scutită de povara îngrijirii lui ar fi să se mărite cu un tinerel şi să se mute. Am lovit apa cu picioarele.

— Pantalonii tăi sunt uzi de tot, Josh, spuse ea blând, pe un ton indiferent. Ştiam însă că voia să-mi atragă atenţia că nu era un lucru bun.

— Îmi pare rău, am bombănit şi m-am ridicat puţin mai sus pe buştean, pentru ca picioarele să nu-mi mai fie atât de adânc vârâte în apă.

Nu mai spuse nimic, ci îmi întinse prăjiturelele şi un măr.

— Eşti îngrijorat, Josh?

— Îngrijorat?

— Da, de faptul că bunicul s-ar putea să nu se adapteze aici, sau ceva de felul ăsta?

Era ultimul lucru pentru care aş fi fost îngrijorat, însă n-am spus asta mătuşii Lou. Am ridicat din umeri.

Mătuşa Lou muşcă din măr.

— Să nu-ţi faci griji. Tata mi-a spus câteva lucruri despre el. Eu cred că ne vom înţelege bine.

— Poate, am spus eu evaziv.

Lou puse capacul înapoi, pe cutie.

— Mai bine m-aş întoarce acasă. Încă n-am terminat de spălat rufele – au mai rămas şosetele. Uff! Nu-mi place să spăl şosete.

Se strâmbă, apoi râse de propria strâmbătură. *Sigur*, mi-am spus eu, *nu-ţi place să speli şosete*, *da' ai vrea să ai mai multe de spălat*. Însă nu i-am spus ei asta.

— Tata spune că ar trebui să mai scoţi un rând sau două de cartofi astăzi.

M-am ridicat de pe buştean, ştiind că dacă aveam de lucru, nu mai puteam zăbovi aici. Lou îşi vârî picioarele în încălţări şi pornirăm spre casă împreună, lăsând urme în praful de pe cărăruie. Fredonă în timp ce ne îndreptam spre casă, legănând jucăuş cutia cu mâncare.

— Lou?

— Da.

Am ezitat.

— O, n-are-a face, am spus în cele din urmă.

Se uită la mine cu o privire serioasă, ochii mari, albaştri, devenindu-i parcă şi mai albaştri.

— Spune, zise ea. Dacă ai ceva de spus, spune.

— Vrei să te căsătoreşti? Se opri locului şi mă privi tăios, ca şi când îmi pierdusem minţile.

— Eu? şi arătă cu degetul spre sine.

— Da.

— Ce te face să mă întrebi asta? Păi eu... eu nici măcar n-am vreun peţitor. Se îmbujoră uşor.

— Ei, nu mâine sau ceva de felul ăsta, ci... cândva?

— Cândva? Cugetă o clipă, apoi răspunse râzând. O, Josh, prostuţule. Îmi ciufuli părul. Da, cred că da. Poate că mă voi mărita cândva.

Frica mă făcu să simt că mă sufoc. După sclipirea din privirea ei, am înţeles că îi plăcea ideea. Se urni din loc.

— Cândva, poate, dar peste multă, multă vreme.

Simţeam că plămânii mi se umplu din nou cu aer.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Nici măcar nu m-am gândit serios la treaba asta. Şi cu siguranţă, nu sunt pregătită să port grija încă unui bărbat şi a unei alte case.

— Dar să-l îngrijeşti pe străbunicul nu ţi-e greu?

— Asta e altceva, spuse Lou. Părea atât de sigură, încât eram gata s-o cred.

— Bunicul e *al nostru* şi vom fi în aceeaşi casă. Nici nu vom simţi prea mare diferenţă.

Îmi doream s-o cred. Din toată inima îmi doream s-o cred. Dacă era după cum spunea şi străbunicul se va adapta la viaţa alături de familia noastră şi totul va merge normal, poate că bunicul şi unchiul Charlie îşi vor da curând seama că nu vor mai fi nevoiţi s-o mărite pe mătuşa Lou. Poate că lucrurile se vor aşeza, în cele din urmă. Încă nu priveam cu ochi buni ideea că un om bătrân se va muta la noi, însă nu mai simţeam atât de tare nodul acela de frică ce-mi măcina lăuntrul.

CAPITOLUL 4

ÎNDREPTARE

Simţindu-mă puţin mai bine după discuţia mea cu mătuşa Lou, m-am apucat plin de hotărâre să scot cartofii din pământ. Când am auzit tropăitul cailor ce-i aducea din oraş pe bunicul şi pe unchiul Charlie, eram deja la al patrulea rând. Unchiul Charlie duse caii în grajd, iar bunicul veni în grădină să vadă cum merge treaba. Rămase plăcut surprins de ceea ce realizasem. M-am cam umflat în pene.

— Cred că ai lucrat destul în soarele ăsta dogoritor, băiete. Lasă restul pe mâine. Haide să vedem dacă mătuşa ta a pregătit ceva rece de băut.

Unchiul Charlie ni se alătură în timp ce ne îndreptarăm spre casă. N-am pus întrebarea care mă frământa. Ştiam că o să aflăm la momentul ales de bunicul.

Lou ne aştepta cu lapte rece şi fursecuri cu zahăr. Ne-am aşezat la masă după ce ne-am spălat pe mâini la lighean şi ne-am şters bine de prosopul aspru.

M-am uitat spre Lou; ştiam că nu va aştepta prea mult pentru a afla ceea ce s-a întâmplat în oraş. Dacă bunicul nu ar începe singur să povestească, cu siguranţă ar începe ea să pună întrebări.

Bunicul luă o înghiţitură lungă din paharul cu lapte. Lou aşteptase doar atât cât să-l lase să înghită.

— Aţi reuşit să vorbiţi cu el?

Lou nu ocolea subiectul. Întotdeauna fusese deschisă şi directă. La fel era şi bunicul.

— Da, am reuşit. Am fost nevoiţi să telefonăm de două ori. Interesantă invenţie, telefonul ăsta. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Să pot vorbi cu tata la sute de kilometri distanţă... dacă

acum câţiva ani cineva mi-ar fi spus că aşa ceva ar fi cu putinţă, i-aş fi râs în nas.

— Sau l-ai fi închis la casa de nebuni, spuse unchiul Charlie.

— De ce aţi telefonat de două ori? întrebă mătuşa Lou.

— Nu l-am găsit prima dată.

Lou începuse să-şi piardă răbdarea.

— Dar aţi reuşit să vorbiţi cu el în cele din urmă? îi iscodi ea.

— Sigur că da – amândoi. Nu-i venea să creadă. Spunea că, auzindu-ne, se simte atât de singur, încât mai că-i vine să sară în tren şi să vină încoace.

Urmară câteva momente de tăcere. Bunicul privea în jos, la paharul cu lapte. Şi unchiul Charlie privea în jos, răsucindu-şi paharul între degetele-i groase.

— Şi intenţionează să vină?

Atât eu cât şi Lou ne-am ţinut răsuflarea. Bunicul îşi ridică privirea.

— Da, o să vină! Se simte teribil de singur. O să vină! îi va lua o vreme până-şi va pune la punct treburile, da’ nu prea mult; cam la vremea secerişului, ar trebui să se îndrepte încoace.

— Vorbea...? Ştiam că nu-mi formulasem bine întrebarea. Doream să ştiu dacă străbunicul, după vorbă, părea în toate minţile, în ciuda vârstei, însă n-am vrut ca bunicul şi unchiul Charlie – sau mătuşa Lou – să descopere ceea ce intenţionasem, de fapt, să întreb. Îmi doream, auzindu-mi ezitarea, să nu-mi fi deschis gura. Unchiul Charlie păru să-şi dea seama că mă agit ca un gândac pe o plită încinsă.

— Vorbea bine – chiar bine. Avea o voce puternică şi fermă. Ne-a povestit despre grădina lui!

În ochii unchiului Charlie se aprinse o luminiţă jucăuşă.

— Cred că te-ar fi întrecut la scos cartofii astăzi, Josh – şi

probabil că ai avut o zi tare rodnică!

M-am foit din nou pe scaun şi am întins mâna după încă o prăjitură, mai mult pentru a-mi ascunde stânjeneala. Totuşi m-am bucurat că am pus întrebarea. Auzisem ceea ce dorisem să aud – care era starea bătrânului şi nu detalii despre călătoria sa spre Vest. Însă nu mă simţeam deloc liniştit. Ne aflam doar în toiul verii şi se putea întâmpla orice până la vremea secerişului – adică, aproape orice.

— Mă scuzaţi, am spus, eu mă duc să termin de scos cartofii.

Am simţit cum trei perechi de ochi mă urmăreau în timp ce ieşeam din bucătărie şi probabil se întrebau dacă nu cumva stătusem prea mult în soare. Niciodată nu scosesem de bunăvoie cartofii şi nici acum nu mă trăgea inima; însă era singura scuză care-mi venise în minte pentru a mă ridica de la masă. Ştiam că vor rămâne să discute despre străbunicul; îmi dădeam seama după glasul şi după expresia de pe chipurile lor că venirea acestuia îi bucura. Faptul că nu le împărtăşeam entuziasmul mă făcea să mă simt puţin cam răutăcios. Însă nu ştiam cum să schimb ceea ce simţeam, aşa că am ales să plec şi să mă ascund undeva, pentru ca nimeni să nu mă găsească.

Am isprăvit de scos cartofii în timp record, aşa că mai aveam puţin timp până la treburile de seară. M-am hotărât să fac o plimbare până la heleşteu, ca să văd raţele.

Raţa-mamă scosese şapte răţuşte, iar penajul începuse deja să li se schimbe. De câte ori îi vedeam, aveam impresia că mai crescuseră puţin.

Nu mă băgau în seamă atâta vreme cât păstram distanţa. De obicei stăteam la mal, cu spatele rezemat de trunchiul unui copac bătrân, privindu-i cum se distrează.

Astăzi însă, spre surprinderea mea, răţuştele nu reuşiră să mă

amuze. Cred că mintea îmi era prea împovărată de alte lucruri. Lou nu păruse deloc supărată să afle că străbunicul plănuia să vină la noi. De fapt, era chiar încântată şi entuziasmată. Nu eram sigur dacă sentimentele ei erau autentice, sau doar dorea să le facă pe plac bunicului şi unchiului Charlie. Dacă chiar îi făcea plăcere şi nu o deranja să primească în casă încă un membru al familiei, chiar dacă era vorba de un om bătrân, poate că era cazul să mă liniştesc. Mă simţeam confuz. Doar atunci când am aflat că era posibil s-o pierd pe mătuşa Lou, mi-am dat seama cât de importantă era ea pentru mine.

Mă îndreptam spre grajd, când mi-am adus aminte de rugăciunea pe care o făcusem cu o seară înainte. Poate că Dumnezeu a răspuns, totuşi, rugăciunii unui copil. Eram pe punctul de a mă bucura de acest răspuns, când mi-am adus aminte şi de alte părţi ale rugăciunii mele. Dacă Dumnezeu chiar mă luase în serios, atunci aveam sentimentul că nu prea plecase urechea la unele lucruri pe care I le cerusem. Conştiinţa începu să mă mustre şi mi-am dat seama că dacă doream să am pace, trebuia să-mi corectez rugăciunea. Am ieşit de pe cărăruie, m-am ascuns printre copaci şi am îngenuncheat.

— Dragă Doamne, am spus, vreau să-Ţi mulţumesc că Ţi-ai luat timp şi ai depus efort ca să lucrezi la ceea ce Ţi-am cerut. Te rog, poţi să uiţi de treaba cu „fă să moară pe drum”? E în regulă dacă vine aici – mă gândesc. Şi nu Te mai deranja să-i găseşti o soţie. Ar aduce-o şi pe ea aici şi chiar că nu avem nevoie de aşa ceva. Mulţumesc. Amin.

M-am simţit puţin mai bine. Nu eram sigur de cine mă temeam mai mult – de Dumnezeu sau de familia mea – dacă ar fi aflat vreodată că fusesem pe punctul de a atrage foc din cer asupra unui om pe care-l iubeau şi îl doreau. Ei bine, acum rezolvasem

problema asta, aşa că de acum nu urma să mă mai chinui.

Am alergat în hambar ca să dau de mâncare porcilor, prefăcându-mă, aşa cum făceam adesea, că eram urmat de propriul meu câine.

Astăzi, câinele meu era mic şi negru, cu o pată albă pe piept şi cu urechile căzute. Blăniţa îi era cârlionţată şi coada pufoasă. Îi pusesem numele Shadow (umbră) din cauză că se ţinea scai de mine. În timp ce-mi făceam treaba în jurul casei, mă prefăceam că-l muştruluiesc pentru că latră la porci, sau îl asmuţeam asupra taurului cel roşcovan. Apoi îmi închipuiam că el mă trage de cracul pantalonului şi mi se împleticeşte printre picioare, încercam să-l liniştesc în timp ce dădeam grăunţe găinilor.

Bunicul s-ar fi încruntat la mine dacă ar fi aflat despre jocul meu, însă un lucru ştiu sigur – munca mi se părea mai amuzantă în felul acesta. Mă întrebam cum ar fi să am un câine adevărat precum Shadow. O dată sau de două ori am încercat să sugerez că ne-ar fi de ajutor un câine la fermă, însă bunicul n-a înţeles aluzia mea. Cu multă vreme în urmă avusese şi el un câine, la care ţinea tare mult. A trăit cincisprezece ani, o vârstă onorabilă pentru un câine. Când a murit, bunicul nu s-a îndurat să-şi ia altul. Nu pentru că nu i-ar fi plăcut câinii; pur şi simplu n-a fost pregătit să umple golul lăsat de cel pe care-l pierduse. Nu doream să-l întristez pe bunicul, aşa că n-am mai adus discuţia despre asta. Deşi, tare mult îmi doream să am propriul meu câine.

CAPITOLUL 5

NELINIŞTIT DIN NOU

Zilele de vară se scurseră frumoase şi liniştite. Adunasem deja fânul, iar recoltele arătau nemaipomenit. Alungasem toate acele gânduri ameninţătoare din mintea mea. Aveam impresia că lumea mea va rămâne neschimbată câtă vreme îmi doream asta – adică pentru totdeauna, probabil – când bunicul îmi dădu o veste ce căzu asupra mea ca un trăsnet.

Dacă n-aş fi auzit conversaţia din acea seară, în timp ce şedeam pe trepte, n-aş fi dat atenţie cuvintelor bunicului.

Ne întorceam acasă de la biserică, într-o duminică toridă. Dacă n-ar fi fost adierea aceea blândă a vântului, căldura ar fi fost aproape de nesuferit. Şedeam în spatele căruţei, atârnând în jos picioarele goale, legănându-le. De îndată ce ne îndepărtasem suficient de biserică, îmi scosesem încălţările de duminica şi şosetele. Atunci l-am auzit pe bunicul vorbindu-i mătuşii Lou.

Cuvintele lui îmi atraseră atenţia. Fusesem aproape sigur că bunicul şi unchiul Charlie uitaseră cu totul de planul lor referitor la mătuşa Lou. Ceea ce spuse acum bunicul, mă făcu să-mi dau seama că nu se răzgândiseră. M-am răsucit ca să pot asculta mai bine.

— Ce părere ai dacă ar veni cineva la masă, Lou? A trecut ceva vreme de când n-am mai avut pe nimeni.

Bunicul ştia că Lou n-ar obiecta pentru un lucru ca acesta. Lou se putea lua la întrecere cu orice gospodină din acea zonă. De obicei, bunicul şi unchiul Charlie erau aceia care nu se prea dădeau în vânt după musafiri.

Lou îi aruncă bunicului o privire interesată – nu bănuia absolut nimic.

— Sigur, spuse ea. Mi s-ar părea amuzant. Te gândeşti la cineva anume?

Şi încă cum! aş fi putut exclama, însă n-am făcut-o. Am ciulit

urechile, curios să aflu cine trecuse, în cele din urmă, testele celor doi.

— Păi, mă gândeam să-i invităm la noi pe cei din familia Rawleigh. Îmi par oameni de treabă. Aş vrea să-i cunosc mai bine.

Ochii albaştri ai mătuşii se făcură mari, însă nu spuse nimic. Aproape că îi auzeam gândurile învălmăşindu-i-se în minte.

Doamna Rawleigh era o doamnă între două vârste, văduvă, destul de atrăgătoare pentru vârsta ei. Avea un singur fiu, trecut cu puţin de douăzeci de ani, şi o fermă prosperă, în vecinătatea noastră, spre răsărit. Ani la rând doamna Rawleigh angajase lucrători, însă de o bună bucată de vreme, Jedd se ocupa singur de fermă.

Ştiam cam la ce se gândea Lou. Gândurile i se îndreptau spre văduvă, nu spre fiul acesteia. Vocea îi tremură de entuziasm, cu toate că încercă să şi-o păstreze calmă.

— Sigur, e foarte bine – bună idee. Te-ai gândit la o anumită oră?

Bunicul părea satisfăcut. Planul mergea ca pe roate.

— Mă gândeam că duminica viitoare i-am putea invita la cină.

— E bine. Sigur, e foarte bine.

Simţeam cum mă cuprinde teama – şi furia. M-am uitat la Lou şi am observat că arunca priviri piezişe spre bunicul. Privirea îi era întrebătoare, însă şi amuzată în acelaşi timp. Probabil se gândea: *Mare şmecher – şi n-ai şoptit o vorbuliţă despre asta*!

Dintr-odată îmi veni să chicotesc. Chiar că ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost la mijloc Jedd, ce trebuia să înghită momeala bunicului. Şi asta nu era treabă uşoară, cu o „momeală” atât de drăguţă.

Eram bucuros că o privisem atât de atent pe mătuşa Lou. Cunoscând mai multe despre toată treaba asta, nu strica să-i

deschid puţin mintea mătuşii înainte de vizita de duminică.

Mătuşa trebălui toată săptămâna prin casă şi bucătărie. Cred că şi-a schimbat de patru ori meniul pe care urma să-l pregătească. Chiar testă pe noi câteva deserturi. Toate erau bune, iar eu mă ofeream bucuros să devin cobaiul ei.

Ori de câte ori aveam ocazia, încercam să fac aluzii subtile, sau să pun întrebări la care să-şi răspundă singură. Nu le înţelegea întotdeauna, aşa că mă privea cercetător. Eu însă, nu m-am dat bătut.

— Nu crezi că bunicul pare mai fericit zilele astea? Parcă e mai diferit... La care Lou răspundea că asta se datora probabil faptului că nu peste multă vreme va sosi la noi străbunicul. După câteva astfel de încercări nereuşite, m-am gândit că n-ar strica s-o abordez mai direct.

— De câţi ani este văduvă doamna Rawleigh? am întrebat-o în timp ce lingeam aluatul de pe castron.

— O, cred că de vreo unsprezece ani – poate mai mult.

— Mi se pare amuzant.

— Ţi se pare amuzant că o femeie a rămas văduvă?

— Nu. Mi se pare amuzant că nimeni n-a observat cât este de drăguţă şi n-a cerut-o în căsătorie până acum.

— Am auzit că au fost vreo două cereri, dar pe ea n-au interesat-o.

— Chiar? Cine?

— O... Orvis Bixley.

— Orvis Bixley? Nici nu-i de mirare că n-a interesat-o.

— Da’ ce e rău la Orvis Bixley?

— E bătrân.

— Ţi se pare, dar nu e cu mult mai bătrân decât văduva Rawleigh.

— Arată bătrân. Iar ea încă pare tânără – şi drăguţă.

— Ai mai spus asta.

— Da, aşa e. Mi-am continuat îndeletnicirea pentru o vreme, apoi am pus castronul deoparte.

— Şi cine altcineva? am întrebat.

— Cine altcineva – ce?

— Cine altcineva a mai cerut-o în căsătorie pe văduva Rawleigh?

Se uită la mine cu o privire întrebătoare, ca şi când ar fi fost pe punctul de a înghiţi momeala pe care i-o aruncasem. I-am evitat privirea.

— Nu ştiu, răspunse ea în cele din urmă. Un lucrător pe care-l angajase odată la fermă, cred. Nu-i ştiu numele.

Eram în impas. Nu ştiam cum ar trebui să conduc discuţia mai departe.

— Nu-i de mirare că place *oricărui* bărbat. Rostisem apăsat cuvântul *oricărui*. Am plecat. Simţeam cum îmi străpunge spatele cu privirea.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Lou luă o pauză şi se aşeză la umbră, pe veranda din spatele casei, ca să brodeze o faţă de pernă. Ştiam că încă nu isprăvisem ceea ce începusem, însă cel puţin îi dădusem de gândit. Am trecut direct la subiect.

— Crezi că bunicul ar fi mai fericit dacă s-ar recăsători?

Ea ridică degrabă capul.

— Nu ştiu.

— Te-ai întrebat vreodată de ce n-a făcut-o până acum?

— Cred că a fost prea ocupat cu creşterea noastră.

Asta era exact ceea ce doream să spună.

— Crezi că am fost egoişti?

— Egoişti? Cum aşa?

— Păi, dacă n-am fi fost noi, poate că s-ar fi recăsătorit şi ar fi fost fericit. Vorbeam de parcă bunicul uitase ce e aceea fericire de când rămăsese singur.

— Mai are încă timp, spuse Lou neatentă. Tata e încă destul de tânăr pentru a avea parte de ani buni de fericire alături de altă soţie – dacă vrea asta.

— Şi n-o să-i mai stăm în cale?

— Nu cred că i-am stat vreodată...

— Vreau să spun că acum suntem destul de mari – şi eu şi tu – şi dacă bunicul vrea să se căsătorească, noi ne vom putea purta singuri de grijă.

— Ce vrei să spui cu toate astea? întrebă Lou, privindu-mă cu suspiciune.

— Păi, am răspuns eu, iar cuvintele îmi erau sincere, chiar dacă nu la fel stăteau lucrurile cu ceea ce încercam să-i sugerez. M-am gândit că prin invitarea la masă a celor din familia Rawleigh, bunicul urmăreşte ceva.

Vorbisem destul. Speram că Lou înţelesese ceea ce dorisem să-i spun. Se întoarse spre mine, zâmbindu-mi.

— Ştrengarule, spuse ea. Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? Ei bine, mă bucur că asta nu te supără. Oricum, poate că nu va ieşi nimic de aici. Căzu o clipă pe gânduri. Aşa deci, tata vrea s-o cunoască mai bine pe văduva Rawleigh. Eu n-o ştiu prea bine, dar dacă lui îi place de ea, are deja aprobarea mea. Pare destul de drăguţă. Dacă lui – şi spun *dacă* – îi place, atunci eu *şi* cu tine nu ne vom opune. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca toate lucrurile să meargă bine pentru tata. Mă bucur că ai observat şi tu ce se petrece. Acum ştiu că mă pot bizui pe tine. Dar nu trebuie să părem că forţăm lucrurile. Asta l-ar face să se simtă stânjenit. Ei sunt cei care trebuie să ajungă la o soluţie, în felul lor – şi la momentul ales de ei. Iar noi...

dispărem – dacă putem. Ţine minte, dacă tata nu va vrea să ne spună nimic, ne vom preface că nu ştim nimic. Bine?

— Bine, am spus.

— Un singur lucru mă îngrijorează.

— Care?

— Acel Jedd! îţi închipui... să mă procopsesc cu un frate ca el! Lou se strâmbă şi se cutremură. Dar ăsta e secretul nostru, bine?

Am zâmbit. Nici nu se putea mai bine.

— Nici mie nu-mi prea place Jedd, am spus.

— Ei bine, să nu lăsăm să se vadă asta.

Am încuviinţat, simţindu-mă ca unul care a câştigat un mare premiu. Lou nu-l prea avea la inimă pe Jedd. Lucrul acesta era de un real folos planului meu!

Mă pregăteam să oftez uşurat, când un gând interesant îmi trecu fulgerător prin minte şi odată cu el, mă încercă o senzaţie de tulburare. *Ce s-ar întâmpla dacă bunicul chiar s-ar îndrăgosti de văduva Rawleigh*? Pierderea bunicului m-ar fi îndurerat la fel de mult ca pierderea mătuşii Lou. Nu! Bunicul avea mai multă minte decât să meargă şi să facă un lucru ca acesta. Totuşi, nu strica să fiu atent. Oricum, nu puteam să-mi bat capul decât cu o singură problemă o dată, aşa că deocamdată n-o să mă mai gândesc la cealaltă.

Am ridicat găleţile cu lapte şi am început să fluier, încercând să-mi fac singur curaj. Fluieratul mă ajută – oarecum.

CAPITOLUL 6

PRÂNZUL DE DUMINICĂ

Ziua de sâmbătă fu înnorată şi suflă un vânt puternic. L-am văzut pe bunicul privind de câteva ori cerul pe fereastră. Părea de-a dreptul îngrijorat că planurile sale, atât de bine puse la punct, se vor preface în ruine. De câteva ori l-am văzut stând de vorbă cu unchiul Charlie, ca şi când ar fi fost o discuţie confidenţială. M-am prefăcut că nu observ, deşi muream de curiozitate să aflu ce discutau.

Lou era ocupată cu ultimele detalii. Chiar se gândea că n-ar strica să pună la dispoziţie salonul, însă bunicul spuse că nu era nevoie. Salonul fusese închis, iar mobila era acoperită cu cearşafuri, încă de când murise bunica. Când eram mic, îmi era teamă de camera aceea. Însă într-o zi, mătuşa Lou m-a luat de mână şi mi-a arătat ce se afla sub acele cearşafuri – nimic altceva decât mobilă. Şi chiar foarte frumoasă – până şi o orgă.

La început bunicul spusese că n-aveau timp să lustruiască toată mobila aceea. Mai târziu însă, adăugase că „Lou n-are nevoie să-şi mai bată capul şi cu asta; are deja destule de făcut”. Eu cred însă că adevăratul motiv pentru care salonul a rămas închis, avea de-a tace cu bunica şi cu faptul că bunicul încă-i mai ducea dorul. Oricum, în ciuda propunerii mătuşii Lou, camera de zi rămase închisă. Masa fu aşternută, ca de obicei, în bucătăria cea mare, ce se deschidea spre latura locuită a casei. Bunicul spunea că Lou o păstra suficient de îngrijită pentru *oricine* ar fi venit la noi.

După sperietura pe care ne-o dăduse vremea sâmbătă, bunicul constată uşurat că norii dispăruseră şi soarele strălucea din nou pe cer duminică dimineaţă.

Nu-l mai văzusem de multă vreme atât de binedispus, aşa că am tras cu ochiul mătuşii Lou în timp ce-l priveam cum îşi lustruieşte încălţările şi-şi perie pălăria. Lou era convinsă că tatălui ei îi căzuse cu tronc acea văduvă; până şi eu aş fi ajuns să cred

asta, dacă nu l-aş fi auzit pe bunicul şoptindu-i unchiului Charlie:

— Ţine minte, întâlnirea de astăzi este doar pentru a face cunoştinţă – nu facem niciun fel de presiuni. Unchiul Charlie încuviinţă şi zâmbi.

Drumul până la biserică se dovedi a fi plăcut. Până şi slujba a fost bună. Imnurile au fost cântate grozav – de parcă eram cu toţii nişte păsărele bucuroase de ivirea soarelui. Bătrânul pastor White rosti o predică pe care până şi băieţii reuşiră s-o-nţeleagă şi s-o asculte. Chiar şi Willie Corbin renunţă să-şi graveze iniţialele în lemnul băncii, ciulind urechile la predică; Jack Berry doar îşi scoase broasca plină de negi, prefăcându-se că o aruncă spre fete. Eram sigur că după biserică o să-i fie ciudă că n-o făcuse, ratând o ocazie atât de prielnică.

În timp ce oamenii stăteau afară la soare, după slujbă, bunicul îşi scoase pălăria şi se apropie de văduva Rawleigh pentru a se asigura că planurile făcute nu se schimbaseră. Am observat câteva ridicări din sprânceană. Doamna T. Smith şi doamna P. Smith stăteau de vorbă în apropiere. Doamna T. Se opri în mijlocul frazei şi-i făcu semn doamnei P. Printr-o ridicare de sprânceană. Când aceasta răspunse la fel, mi-am dat seama că şi ele gândeau aşa cum gândise mătuşa Lou când discutasem despre invitaţia la masă. Am chicotit şi m-am ascuns în spatele unui grup de băieţi, ca nu cumva cineva să creadă că ticluiam cine ştie ce năzdrăvănie.

Bunicul, în naivitatea sa, continuă să stea la taifas cu văduva Rawleigh, care dintr-odată deveni tare sfioasă şi cochetă – chiar acolo, în faţa tuturor acelor oameni. Bunicul nu păru să observe

— Au făcut-o alţii în locul lui. Bunicul se pregăti să plece, scoţându-şi pălăria în semn de salut, iar doamna Rawleigh chicoti încetişor şi-şi ridică bărbia. Privi intenţionat în jurul ei, spre celelalte doamne de faţă, ca şi când ar fi vrut să vadă ce impresie le făcuse.

Nu fu dezamăgită.

M-am îndreptat spre locul meu din spatele căruţei şi îndată ce ne îndepărtarăm de biserică, mi-am scos încălţările.

Ştiam că mătuşa Lou se grăbea acasă, pentru a isprăvi pregătirile pentru masa de prânz. Deja aşternuse masa cea mare, iar pe măsuţa de lângă fereastră aranjase frumos un buchet de flori colorate. Mâncarea fusese lăsată în cratiţe, pe marginea sobei din bucătărie. Nu mai erau multe de făcut odată ajunşi acasă. Bunicul zori caii. Şi el se grăbea.

Căruţa încă nu se oprise când mătuşa Lou sări din ea şi se îndreptă aproape în fugă spre bucătărie. Bunicul interpretă greşit graba ei, căci l-am văzut cum îl împinge cu cotul pe unchiul Charlie, făcându-i semn cu capul spre mătuşa Lou. Rânjiră ca doi şcolari care tocmai puseseră un şarpe pe masa învăţătoarei.

Nu i-am aşteptat prea mult pe cei din familia Rawleigh. Cred că şi ei erau entuziasmaţi de toată treaba asta. Mătuşa Lou reuşise să pună toate în ordine şi arăta atât de liniştită, că ai fi zis că-şi petrecuse toată ziua legănându-se în hamac la umbră şi nu învârtindu-se de zor în jurul unei sobe fierbinţi.

Bunicul n-o întinse prea mult cu vorbăria. Era pe punctul de a-i aşeza pe musafiri la masă când Lou interveni şi o făcu cu atâta graţie, încât nimeni nu puse la îndoială dreptul ei de a face pe gazda. Îl invită pe bunicul să se aşeze la locul lui obişnuit, la capătul mesei, poftind-o pe doamna Rawleigh să se aşeze la dreapta lui. Lângă doamna Rawleigh se aşeză unchiul Charlie. Jedd fu invitat să ocupe locul din stânga bunicului. Eu m-am aşezat lângă el. Lou ocupă scaunul gazdei, faţă în faţă cu bunicul.

Ne plecarăm cu toţii capetele în timp ce bunicul rosti rugăciunea de mulţumire. Mulţumi Domnului pentru mâncare, dar şi pentru „prietenii care au fost atât de amabili să accepte să ia masa

cu noi”. Sunt sigur că doamna Rawleigh fu de-a dreptul impresionată de aceste cuvinte, căci îi zâmbi tare drăguţ bunicului după ce acesta-şi ridică capul.

Lucrurile se desfăşurară destul de bine în timpul mesei. Cei mari discutară cel mai mult. Din când în când, Jedd intervenea cu câte un comentariu, de obicei cam deplasat, după părerea mea. Am avut impresia că în ciuda dorinţei lui de a deveni un fermier bogat, băiatul nu era prea strălucit. Văduva Rawleigh se părea că nu era de aceeaşi părere, căci indiferent ce spunea fiul ei, ea-i zâmbea aprobator. Toată treaba asta mă cam călca pe nervi. Nici pe departe nu-mi doream un astfel de individ drept unchi.

După servirea mesei şi după toate comentariile despre cât de bună fusese mâncarea, Lou sugeră ca toată lumea să servească cea de-a doua cafea pe veranda din spatele casei. În felul acesta scăpăm de căldura înăbuşitoare a bucătăriei. Furăm cu toţii de acord şi curând ne aflam aşezaţi pe veranda din spate, sorbindu-ne pe îndelete cafelele – cu excepţia unchiului Charlie. El şi-o înghiţi dintr-o sorbire.

O adiere uşoară făcu să freamăte frunzele de caprifoi. Se jucă şi prin părul mătuşii Lou, printre buclele ce-i încadrau obrajii rozalii. Ochii ei păreau şi mai albaştri decât erau – poate din cauza rochiei albastre pe care o purta. Mi-am oprit respiraţia, sperând că Jedd nu se va uita îndeaproape la ea. Ar trebui să aibă coceni de porumb în loc de creier ca să nu vadă cât de drăguţă era mătuşa Lou. Eram pe punctul de a-i atrage atenţia lui Jedd, când chiar mătuşa Lou interveni şi salvă situaţia.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea. Cred că ar fi bine să mă duc să strâng mâncarea.

Văduva înţelese perfect că o femeie nu ar putea pune deoparte resturile de mâncare ale altei femei, aşa că zâmbi amabil

şi spuse:

— Când vasele sunt gata de spălat, cheamă-mă, draga mea. Lou doar zâmbi şi se retrase. Am urmat-o. Ea îşi aruncă privirea înapoi, spre verandă.

— Josh, spuse, ştiu că nu e uşor ceea ce-ţi cer, însă crezi că ai putea să-i ţii companie lui Jedd?

Am rămas pe gânduri câteva clipe şi mi-am amintit că îl auzisem pe Jedd Rawleigh spunând că-i place să pescuiască.

— Am auzit că-i place pescuitul, am spus. Aş putea să-l duc la râu.

— Duminica?

— Nu ca să pescuim, doar ca să ne uităm. Dacă-i place pescuitul, atunci probabil că-i place şi apa.

Aceste cuvinte mi-au adus un zâmbet larg şi o scurtă îmbrăţişare.

— Bună idee, şopti Lou.

Doar pentru mătuşa Lou aş fi fost în stare să duc pe cineva la refugiul *meu* de pe malul râului – în special pe unul precum Jedd Rawleigh. Eram pe punctul de a mă târî înapoi, spre verandă, ca să-l chem, când mi-a venit o idee strălucită. O să-l duc în partea cea mai îndepărtată de casă a râului. Poteca într-acolo nu era aşa bătătorită, dar eram sigur că puteam răzbi. Nu mă prea aventuram în acea direcţie, pentru că acolo albia râului era mai largă şi mică, neprielnică pentru pescuit. Pe malurile mlăştinoase creşteau smocuri de iarbă înaltă şi sălcii pitice, iar zona era noroioasă şi mai mlăştinoasă decât în altă parte a râului.

Probabil că privirea îmi dădu de gol gândurile, căci mătuşa Lou se uită la mine scrutător.

— Nu te superi?

— Nu, nu mă supăr, am încercat să fac eu pe indiferentul.

M-am îndreptat spre verandă cu pasul aproape săltat. Bunicul asculta spusele văduvei, care-i povestea despre problemele pe care le avusese cu lucrătorii de la fermă şi despre cât de mulţumită era acum, când se putea baza pe Jedd pentru asta.

L-am înghiontit pe Jedd.

— Ce zici de-o plimbare?

Se ridică şi îmi zâmbi larg. Am luat-o din loc. Am dat ocol casei şi m-am oprit pe veranda din faţă, ca şi când mi-ar fi venit o idee, apoi mi-am scos încălţările şi şosetele.

— Nu m-am simţit bine niciodată în pantofii de duminica, am Spus, suflecându-mi cu grijă crăcii pantalonilor cei buni.

Jedd zâmbi doar, gata să accepte capriciul meu copilăresc. Adevărul era că n-aveam poftă să-mi stric încălţările de duminica prin noroaiele prin care urma să intrăm.

— Am auzit că-ţi place pescuitul.

El zâmbi din nou, apoi deveni serios.

— Mama nu-mi dă voie să pescuiesc duminica.

— O, nici eu nu pescuiesc duminica; m-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi râul, ca să pescuieşti altădată.

— Sigur. Zâmbi din nou.

Am pornit-o spre păşunea vacilor din spatele casei. M-am uitat în jur, ca să văd dacă ne observase cineva. Văduva Rawleigh, bunicul şi unchiul Charlie erau încă pe verandă. Din propria experienţă şi din cele ce am aflat mai pe urmă din discuţia cu mătuşa Lou – şi folosindu-mi puţin imaginaţia – m-am gândit că restul zilei va decurge cam aşa: unchiul Charlie nu se prea pricepea la conversaţie, aşa că atunci când Lou îi făcu semn din uşa bucătăriei, el se duse grabnic la ea.

— Ştiu că doamna Rawleigh mi-a spus s-o chem când vasele sunt gata de spălat, dar mie îmi pare că ea şi tata au destul de

multe de discutat. Poţi să-mi dai o mână de ajutor, unchiule Charlie?

Lou spusese aceste cuvinte cu cel mai frumuşel şi nevinovat zâmbet de care era în stare, iar unchiul Charlie zâmbi şi apucă un prosop. Adevărul era că prefera să stea în bucătărie, cu Lou, decât să asculte toată acea vorbărie.

Vasele fură spălate cât ai clipi, iar unchiul Charlie se văzu nevoit să se îndrepte din nou spre verandă. Pentru că salonul din faţa casei era închis, singura cale de ieşire era prin uşa din spate, aşa că unchiul Charlie avea doar două alternative; fie să rămână în casă, fie să treacă pe lângă cei doi gardieni, dacă dorea să iasă afară. Ezită o clipă, apoi se îndreptă spre verandă.

— O, vai mie, spuse văduva văzându-l pe unchiul Charlie. Cum a mai zburat timpul! Sunt sigură că Louisa, draga de ea, a şi terminat de spălat vasele.

— Sunt gata, spuse unchiul Charlie, iar bunicul îl privi cu severitate. Unchiul Charlie se făcu că nu vede. Tocmai le-am isprăvit.

Unchiul Charlie păru că face un deserviciu planurilor bunicului, aşa că acesta îl opri.

— Unde au plecat tinereii?

— Să se plimbe, bănuiesc.

— Foarte bine, zâmbi bunicul, închipuindu-şi că Jedd şi Lou se plimbau acum mână în mână pe pajiştile înverzite, ea purtând în păr o floare pusă acolo de mâna lui.

Totuşi, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Eu şi Jedd ne târâm picioarele prin pământul mlăştinos, luptându-ne cu sălciile pitice. Pentru mine asta nu era o problemă. Eram desculţ şi mă asigurasem că pantalonii îmi sunt bine suflecaţi deasupra genunchilor, Jedd însă nu se descurca la fel de bine. Încălţările lui de duminică erau pline de noroi şi, cu toate că-şi ridicase crăcii

pantalonilor când păşise în zonele mai mlăştinoase, aceştia erau uzi şi pătaţi. Pufăia din greu încercând să-şi croiască drum printre crengile încâlcite. Eu continuam să-l asigur că nu mai era mult şi că vom ajunge dintr-o clipă într-alta şi că râul se afla doar dincolo de următorul pâlc.

În ce-o priveşte pe mătuşa Lou, aceasta îi şopti unchiului Charlie că ar fi dorit să facă o mică plimbare. Presupunând că aranjase să se întâlnească cu „cineva”, acesta doar zâmbi, spunându-i:

— Bună idee.

Aşa că după ce vasele fură spălate, mătuşa Lou îşi luă o carte şi se pregăti să evadeze. Ea se dovedi mai inventivă decât unchiul Charlie. Ieşi încetişor şi cu grijă pe geamul bucătăriei şi se îndreptă spre heleşteu, unde se aşeză şi citi până când se făcu ora la care trebuia servit desertul.

Unchiul Charlie rămase doar câteva clipe pe veranda din spate, după care se ridică şi mormăi ceva despre faptul că simţea nevoia să-şi întindă picioarele şi că ar fi cazul să vadă ce fac caii. Bunicul rămase singur cu văduva. Timpul se scurse încet pentru v’l, dar se scurse. Nu era un om care să vorbească mult, însă ştia să asculte, iar văduvei se părea că-i făcea plăcere acest lucru.

Când soarele se roti spre asfinţit, mătuşa Lou se gândi că ar face bine dacă s-ar întoarce în bucătărie ca să pregătească ceaiul. Intră la fel cum ieşise, trecându-şi cu grijă fustele largi peste marginea ferestrei.

În cele din urmă, am ajuns şi noi la râu. Sigur că nu era cine ştie ce – era un râu ca oricare altul. Până şi Jedd îşi dădu seama că acolo nu se putea pescui. Eu m-am prefăcut surprins şi chiar dezamăgit de lucrul acesta, cu toate că am avut mare grijă să nu spun vreo minciună. Am pornit înapoi, târându-ne picioarele prin

mocirlă şi noroi. Hainele de duminică ale lui Jedd arătau din ce în ce mai rău, iar eu am început să mă întreb dacă nu cumva mersesem prea departe cu povestea asta.

Am ajuns acasă mai târziu decât ar fi trebuit. Ceaiul şi tortul cu căpşuni erau deja aşezate pe mese. Unchiul Charlie îşi făcuse din nou apariţia. Văduva nu obosise încă să vorbească, cu toate că era îngrijorată de faptul că Jedd al ei întârzia.

Când dădu cu ochii de el, sprâncenele îi săltară atât de sus, încât aproape că dispărură sub coafura în stil „pompadour”.

Eu – eu arătam bine. Îmi lăsasem jos crăcii pantalonilor, netezind cutele cât mai bine cu putinţă, scuturându-i de vreascuri şi praf. Îmi spălasem picioarele în apa de ploaie din butoi, le ştersesem pe iarbă şi îmi luasem din nou şosetele şi încălţările. Eram ca nou. Cu Jedd însă, lucrurile stăteau altfel.

Încălţările şi şosetele lui erau o adevărată „privelişte”, iar pantalonii nu arătau nici ei mai bine. Hainele şi părul îi erau pline de aşchii, pânză de păianjen şi alte mizerii.

Când văduva reuşi, în cele din urmă, să tragă aer în piept, întrebă cu răsuflarea întretăiată:

— Unde aţi fost?

L-am lăsat pe Jedd să răspundă.

— La râu, spuse el zâmbind slab.

L-am văzut pe bunicul înălţând din sprâncene. El cunoştea toate cărăruile care duceau la râu şi fiecare metru de pământ străbătut de râu. Ştiam că bunicul ghicise în care parte a râului fusesem. Ceva era ciudat, ceva ce trebuia analizat mai târziu, după plecarea musafirilor.

Doamna Rawleigh se apucă să-l cureţe pe Jedd. Părea mai degrabă un puşti de şcoală, aşa cum stătea acolo la cheremul mamei sale, lăsându-se periat, curăţat şi muştruluit. În cele din

urmă, primi din partea ei aprobarea de a servi din tortul de căpşuni, cu toate că încă arăta jalnic.

Îndată ce isprăvirăm masa, unchiul Charlie se duse cu Jedd după cai, iar văduva îşi îndreptă atenţia spre bunicul.

— A fost o după-amiază încântătoare, Daniel.

Rostise numele lui lung şi cântat, aproape silabisindu-l.

— Ar trebui să mai facem aşa ceva.

Bunicul păru stânjenit. Pe fruntea lui puteam vedea câteva picături de sudoare, însă rămase politicos până la sfârşit, o gazdă desăvârşită.

— Foarte frumos, zâmbi el. Plăcerea a fost de partea noastră. Foarte frumos.

Dintr-odată păru că-i vine inspiraţia.

— Sigur, ne apropiem cu paşi repezi de strânsul recoltei. Mă tem că voi fi nevoit să las plăcerea la o parte şi să-mi văd mai întâi de treabă.

Doamna Rawleigh străluci toată. Ce bărbat inteligent – şi atât de manierat.

— Aşa este, dar omul se odihneşte în Ziua Domnului, chiar şi în perioada secerişului. Ne aşteptăm să ne întoarceţi vizita şi să luaţi masa cu noi într-una din duminicile viitoare.

— Sunteţi foarte amabilă şi ne-ar face mare plăcere.

Bunicul deja se foia. Era evident, chiar şi pentru el, că văduva înţelesese greşit intenţiile sale.

— Pe duminica viitoare, deci?

— Duminica viitoare, spuse bunicul cu un zâmbet forţat.

Văduva se întoarse spre noi şi înclină capul în semn de rămas bun.

— Şi din nou, mulţumesc pentru minunata masă, draga mea, se adresă mătuşii Lou. Într-adevăr, faci cinste tatălui tău. Îşi

întoarse privirea admirativă spre bunicul şi-i adresă cel mai îmbietor zâmbet. Bunicul îşi duse mâna la guler, încercând să-l lărgească puţin. Sunt sigur că nu mai avea aer.

În cele din urmă, i-am văzut plecaţi. Bunicul se îndreptă spre casă scoţându-şi gulerul şi clătinând din cap. Se părea că lucrurile luaseră o altă întorsătură decât cea dorită. Hotărî să se abţină de la comentarii, până când va auzi ce avea de spus şi Lou. Desigur, ea probabil că apucase să petreacă ceva timp împreună cu Jedd. Bunicul se aşeză la masa din bucătărie şi-şi şterse fruntea.

— Drăguţi oameni. Se adresa mătuşii. Şi eu şi unchiul Charlie ştiam asta, deşi ne aflam şi noi acolo.

— Hmm.

— Am povestit mult cu doamna Rawleigh.

— Am observat, spuse Lou privindu-l cu o sclipire jucăuşă în ochi. Obrajii bunicului se aprinseră. Încercă s-o ignore şi continuă.

— Ai avut ocazia să povesteşti cu Jedd?

— Atât cât m-a interesat, răspunse ea prompt.

— Când?

— La masă.

Bunicul ştia foarte bine cât de mult povestise la masă Lou cu Jedd. Mă îndoiesc că şi-au spus mai mult decât lucruri de felul: "Îmi dai, te rog, untul?” Se uită la Lou. Ea îi întoarse liniştită privirea, apoi se ridică de la masă şi se duse în spatele scaunului lui, cuprinzându-i, într-un gest copilăresc, gâtul cu braţele.

— O, tata, spuse ea în timp ce-şi lipi obrazul de al lui. Nu vreau să stric lucrurile – sincer. Pur şi simplu nu-l suport pe Jedd Rawleigh, asta-i tot. Însă dacă ţie – dacă tu te bucuri de tovărăşia doamnei Rawleigh, eu n-am nimic împotrivă. Promit. Nu mă voi opune; voi fi amabilă şi...

— Crezi că eu – că eu – crezi că mie îmi place de văduvă?

— Nu-ţi place?

Chipul bunicului era de-acum roşu ca para focului.

— Sigur că nu! spuse el răstit. Sigur că nu.

— Atunci de ce...?

— Am vrut ca tu... Bunicul fusese prins în propria capcană şi ştia asta foarte bine. Nu-i putea destăinui faptul că intenţiona s-o mărite pe Lou, însă nici nu putea minţi. În cele din urmă spuse repezit:

— Să – să încheiem subiectul. Să nu mai vorbim despre asta. A fost o greşeală...

— Însă văduva Rawleigh... interveni mătuşa Lou.

— Ce-i cu ea? întrebă bunicul aproape răstit, iar el niciodată nu se răstea la Lou.

— Suntem invitaţi duminică, la masă.

— O să mergem, aşa cum am spus. Bunicul părea hotărât.

— Dar ea crede... ezită Lou.

— Ce crede?

— Păi, spuse Lou zăpăcită de toată treaba asta, şi eu sunt femeie şi, după cum văd lucrurile, sunt sigură că se gândeşte că-ţi pasă de ea.

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta? întrebă bunicul ţâfnos.

— Păi, ai invitat-o la noi, aţi vorbit – singuri – câteva ore.

Bunicul se răsuci brusc.

— Da’ voi unde eraţi? Charlie! Tu unde ai dispărut? Ai fi putut asculta trăncăneala ei la fel de bine ca şi mine. Unde ai plecat? Iar tu, băiete... însă eu eram deja pe trepte, îndreptându-mă spre camera mea ca să-mi schimb hainele şi să mă duc să tai lemne. Mă gândeam că nu strica să tai mai multe. Probabil că Lou folosise o mulţime de lemne pentru a pregăti o asemenea masă.

Subiectul nu mai fu discutat din nou. Am răspuns invitaţiei de

a lua masa la familia Rawleigh duminică, însă nu am stat mult, iar înainte de a pleca de acasă, bunicul ne-a dat instrucţiuni clare să nu dispărem de la masă. Am mulţumit gazdelor noastre după o şedere lipsită de evenimente şi ne-am îndreptat spre casă.

Doamna Rawleigh nu gătea nici pe departe la fel de bine ca mătuşa Lou. Bunicul, mai degrabă prin tăcerea lui decât prin cuvinte, decise că acest capitol era închis.

Mental, l-am tăiat pe Jedd Rawleigh de pe lista mea – cred că am fost puţin cam încrezut.

CAPITOLUL 7

HIRAM

Întregul episod reuşi să-l „scuture” oarecum pe bunicul şi m-am gândit că va renunţa la alte asemenea încercări – zadarnic însă. Mă dusesem la culcare şi eram aproape adormit când am auzit zornăitul ibricului pentru cafea şi murmur de voci dinspre bucătărie. M-am ridicat de sub aşternuturile călduroase şi m-am îndreptat tiptil spre scări. Fără îndoială, cei doi puneau la cale alt plan.

... N-a fost doar vina mea, spunea bunicul. Am fost lăsat acolo singur, asta-i tot.

Prima greşeală a fost că am ales o văduvă. Ar fi trebuit să ne dăm seama ce impresie va face. Încă se mai vorbeşte despre asta.

Bunicul luă o înghiţitură din cafeaua prea fierbinte. Trase o gură de aer ca pentru a-şi răcori limba.

— Toată treaba asta e ridicolă. Cum puteau oamenii să creadă că aş fi... aş fi... Nu-şi găsi cuvintele care ar fi putut exprima corect ceea ce simţea, aşa că încheie cu un scurt „humph”.

Urmă apoi acel sunet făcut de unchiul Charlie când îşi ţuguia buzele şi trăgea aer în piept – urmat de un oftat de mulţumire după ce cafeaua fierbinte îi scăldase gâtlejul. Scaunul lovi duşumeaua şi se odihni de acum pe cele patru picioare ale sale.

— Aşadar, am ratat de data asta, spuse el direct. Se întâmplă. Ne-am aşteptat ca treaba asta să ne ia ceva timp şi efort, aşa că nu abandonăm acum. Continuăm să căutăm înainte ca cine ştie ce tinerel fără căpătâi să o facă înaintea noastră. I-ai văzut pe cei din biserică? Ai văzut ce s-a întâmplat săptămâna trecută? Tânărul acela, Anthony Curtis, fără o para chioară în buzunar sau un acoperiş deasupra capului, s-a dus drept la Lou, frământându-şi pălăria în mâini până aproape o făcu zdreanţă. A întrebat-o fără ocolişuri dacă ar putea veni în peţit.

— N-am ştiut asta, răspunse bunicul cu îngrijorare în glas.

— De data asta am fost norocoşi. Băiatu’ are o mutră ca de elan. Da’ va veni ziua când o să apară unul mai chipeş, iar Lou va uita să privească dincolo de chipul ferchezuit.

— Ai auzit ce i-a răspuns Lou?

— Sigur că am auzit. A spus că-i pare tare rău, dar este teribil de ocupată cu sosirea bunicului ei din Est, iar după aceea vom fi ocupaţi cu secerişul şi toate celelalte.

— Bun răspuns, chicoti uşurat bunicul. Ştie cum să-i pună cu botul pe labe dacă vrea.

— Însă nu ăsta a fost *adevăratul* motiv.

— Sigur că nu. Cum spui, băiatul nu prea are cu ce se lăuda.

— Nici ăsta nu este motivul real.

— Nu?

— Nu. Charlie tăcu o clipă, apoi urmă. Motivul este Nellie Halliday. Lou ştie că fetei îi place de Anthony Curtis încă de când era doar o copiluţă de doisprezece ani. Lou n-a vrut s-o rănească.

— Nellie Halliday? Bunicul chicoti din nou. Un elan şi un porc spinos.

Unchiul Charlie nu prea avea chef să guste umorul bunicului.

— N-ajungem nicăieri aşa. Să trecem la treabă.

— Pe cine să alegem de data asta?

— Tu l-ai ales pe Jedd Rawleigh, spuse unchiul Charlie. Ce-ar fi să mă laşi pe mine acum?

— Corect – atâta vreme cât respecţi lista pe care am ticluit-o.

— Aşa să fie.

Unchiul Charlie se aplecă asupra listei, examinând mental fiecare candidat. Bunicul aşteptă.

— Hiram – Hiram Woxley. Mie îmi pare cel mai bărbat dintre toţi câţi avem aici. Măiculiţă, da' se pare că nu prea avem parte de bărbaţi adevăraţi prin partea locului.

— N-am băgat de seamă până când n-am început să căutăm un tânăr potrivit pentru Lou. Credeam că locul mişună de ei. Oriunde mă duceam, vedeam...

Am plecat. Auzisem destul.

Hiram Woxley era burlac. Şi n-avea mamă văduvă. Hiram parcă ieşise din pământ. Se mutase în zonă adult fiind şi pe propriile picioare. N-auzisem să aibă vreo rudenie.

Era un individ destul de decent – în jur de treizeci de ani, întotdeauna proaspăt bărbierit şi curăţel, tăcut însă oarecum convingător, frecventa regulat biserica şi se ferea de fete şi copii. Avea o fermă mare şi bine întreţinută, undeva în partea de miazăzi a oraşului. Eram sigur că ferma – mai mult decât omul – avusese de-a face cu alegerea lui pe lista celor doi.

Am rămas întins în pat multă vreme, gândindu-mă la Hiram Woxley. Ce auzisem despre el? Cele mai multe lucruri erau bune. De fapt, nu-mi aminteam să fi auzit nimic dezagreabil despre el.

Îmi era din ce în ce mai somn, iar mintea mea refuză să mai funcţioneze, când, dintr-odată, m-a izbit gândul – banii lui! Se zvonise că Hiram Woxley era cam zgârcit. De fapt, odată mă aflam în magazinul cu articole de fierărie, iar Hiram era şi el acolo, făcând câteva cumpărături. A încercat să negocieze preţul celor cumpărate – calm, însă cu încăpăţânare. L-am auzit pe vânzător spunând, după ce ieşise Hiram din magazin, că-l apucau căldurile când îl vedea intrând pe uşa magazinului. Se zvonea că mai degrabă şi-ar fi tăiat un deget decât să renunţe la un dolar. Sigur aş putea folosi informaţia asta în avantajul planului meu. Înainte de a mă lăsa furat de somn, am hotărât ca duminică să am o mică discuţie cu Hiram Woxley – asta, dacă reuşeam să ajung în preajma lui. Cum spuneam, nu-i prea plăceau copiii.

Duminică dimineaţă am convins-o pe mătuşa Lou să se îmbrace cu cea mai drăguţă rochie, aceea pe care bunicul insistase ca Lou s-o cumpere pentru nunta lui Mary Smith, primăvara trecută. Bunicului îi plăcea s-o vadă pe Lou îmbrăcată cu ce avea mai bun şi, cu toate că Lou se împotrivise cumpărării unei rochii atât de scumpe, în cele din urmă se lăsase convinsă. Mătuşa Lou arăta grozav în rochia aceea.

Când a coborât scările ca s-o pornim la drum, i-am văzut pe bunicul şi pe unchiul Charlie schimbând priviri îngrijorate. Mi-am dat seama ce gândeau. Dacă Lou se îmbrăcase atât de elegant, probabil că unul dintre flăcăii de la biserică o va remarca înainte ca ei să aibă ocazia de a îndruma lucrurile pe făgaşul dorit de ei.

Lou ieşi din casă, iar eu am urmat-o, însă l-am auzit pe bunicul şoptindu-i unchiului Charlie:

— Poate că va fi bine. Doar şi Hiram are ochi.

Unchiul Charlie încuviinţă. Am pornit spre biserică.

După serviciul de închinare am ieşit în curte, ca să văd dacă

nu cumva Hiram este prin preajmă. Locul era ticsit de oameni. Toţi discutau despre anunţul pe care-l făcuse bătrânul pastor White comitetului bisericii, anume că ar dori să se pensioneze peste ceva vreme şi că ei ar trebui să înceapă să caute un pastor nou. Toţi dădeau din cap. Cei mai mulţi erau siguri că nu-l vor putea înlocui niciodată pe îndrăgitul nostru pastor. Vorbeau de parcă ar fi fost gata să-l exploateze până la mormânt. Se puneau tot felul de întrebări – nu că cineva s-ar fi aşteptat să primească răspunsuri vrednice de luat în seamă. Vor putea oare găsi pe cineva care să-i poată înlocui pe domnul şi pe doamna White şi ar trebui oare să caute un pastor care să le prezinte predici motivatoare, sau unul care-i înţelege şi căruia-i pasă de oameni? Părerea unanimă era – pare-se – că nu puteau avea parte de unul care să le facă pe amândouă.

Am ridicat, nepăsător, din umeri. Pentru mine asta nu însemna nimic. Oricum, unii dintre băieţii mai mari păreau că strâmbă din nas la toată treaba asta cu biserica. Ce-i trebuia biserică unui băietan cu sânge fierbinte şi în căutare de aventură? Biserica era mai mult pentru oamenii bătrâni şi pentru copii. Şi mie îmi mai veneau gânduri dintr-astea. Da’ pe mine nu mă interesa cine va fi bătrânul ce se va ridica în faţa bisericii ca să citească din Carte. După părerea mea, oricine putea face asta.

L-am găsit pe Hiram lângă gard, alături de alţi indivizi neînsuraţi. Nu era greu de ghicit despre ce discutau. Probabil despre cum să facă ochi dulci fetelor. Fiecare fetişcană ce-şi făcea apariţia era cântărită din priviri. Băieţii rânjeau, îşi dădeau coate şi făceau comentarii. Cu toţii păreau să ştie cum mergeau treburile.

Am rămas acolo fără să spun nimic, ştiind că, după părerea lor, eram prea mic ca să mă alătur lor. Asta în cazul în care m-ar fi observat. Atenţia lor era îndreptată în întregime asupra uşii bisericii,

în aşteptarea vreunei alte candidate. Între timp, m-am apropiat tiptil de Hiram Woxley.

Una după alta îşi făcură apariţia şi fetele, iar băieţii îşi intrară în rol. În cele din urmă, am zărit-o pe mătuşa Lou stând în capul scărilor. Ca prin minune, toată acea mulţime îi făcu loc în timp ce ea se îndreptă spre soţia pastorului.

Razele soarelui o luminau din plin, făcând să strălucească buclele ce-i atârnau pe umeri. Ochii îi sclipeau şi până şi de la distanţă puteam vedea albastrul lor. Zâmbea – un zâmbet frumos, caracteristic ei, plin de căldură şi de bucuria de a trăi.

Rochia ei era frumoasă, însă în timp ce o priveam, până şi eu puteam vedea că ar fi fost drăguţă chiar dacă ar fi fost îmbrăcată într-un sac.

Fiecare flăcău de lângă mine păru că-şi ţine respiraţia. Iar când Lou făcu câţiva paşi înainte, cu toţii răsuflară deodată. „Toad” Hopkins îşi aruncă pălăria în aer şi chiui. Shad Davies zbieră, în timp ce Burt Thomas şi Barkley Shaw începură să-şi dea ghionturi în coaste, rânjind cu gura până la urechi, de parcă nu erau în toate minţile. În cele din urmă, lucrurile se liniştiră.

— Uf, exclamă Joey Smith, grozavă privelişte!

Mi-am spus că este timpul să-mi fac simţită prezenţa. Am luat o gură mare de aer.

— Cred şi eu, am spus, încercând să par dezgustat. Mi-aş fi putut cumpăra un echipament întreg de pescuit şi o carabină cu banii pe care i-a dat bunicul pentru rochia ei.

N-am rămas acolo ca să văd ce efect au avut cuvintele mele, ci m-am strecurat printre ei ca şi când eram de-a dreptul furios. Bănuiam că de acum Hiram avea la ce se gândi. Poate că tactica mea va da rezultate, poate nu. Nu ştiu, da’ n-aveam de gând să renunţ. Omul trebuia să priceapă mesajul că o asemenea soţie ar

putea să-l coste o grămadă de bani. Contam pe faptul că înainte de a pune ochii pe ea, Hiram Woxley va dori să se asigure că merita să facă o asemenea investiţie.

CAPITOLUL 8

SURPRIZE

Unchiul Charlie îşi îndeplini îndatorirea de a-l invita pe Hiram Woxley, e drept, însă acesta spuse că nu va reuşi să ajungă la masa de prânz din duminica următoare. Se părea că mai existau şi alţii în zonă care-l considerau pe Hiram o partidă bună pentru fiicele lor. Însă era de acord să ne onoreze invitaţia peste două săptămâni. Eu mă bucuram de acest respiro.

Nu i-am spus nimic lui Lou despre agitaţia pe care o cauzase când ieşise din biserică – nu vedeam de ce aş face-o. Lou nu era genul de fată căreia să i se urce laudele la cap, însă simţeam că nu era nevoie ca ea să afle.

Bunicul lucrase lanul din partea de miazăzi, aşa că marţi deja era gata să pună maşina de legat snopi în funcţiune.

Îmi plăcea mult acest sezon al recoltelor, cu toate că însemna că nu peste multă vreme voi începe şcoala. Şcoala noastră începea întotdeauna puţin mai târziu, asta pentru ca băieţii fermierilor să-şi poată ajuta părinţii. Însă când începeam şcoala, profesoara trăgea de noi într-o nebunie ca să recuperăm materia. Nu ne deranja prea tare. Eram bucuroşi că vacanţa noastră prindea ultimele zile ale verii şi primele zile ale toamnei.

Acum, când bunicul şi unchiul Charlie erau ocupaţi toată ziua cu strânsul recoltei, toate treburile din jurul casei cădeau pe umerii

mei. Nu mă deranja, cu toate că în unele seri aproape cădeam de pe picioare de oboseală. De câteva ori abia am aşteptat ca bunicul să-mi spună: „E vremea de culcare, băiete.” întotdeauna însă reuşeam să mai întârzii puţin.

Pentru că Hiram Woxley nu urma să vină la masă decât peste o săptămână şi jumătate, m-am gândit că unchiul Charlie şi bunicul nu aveau alte planuri pentru mătuşa Lou, aşa că m-am liniştit întrucâtva şi am început să mă gândesc şi la altele.

Cam era timpul ca peştii din heleşteu să muşte momeala. Eram nerăbdător să-mi încerc „mâna” cu ei. Cu prima ocazie o să-mi fac timp de pescuit.

Şi Lou era ocupată. Legumele din grădină trebuiau puse în conserve şi în fiecare zi erau guri de hrănit şi pacheţele cu mâncare pe care alergam să le duc în hotar, pe lângă toate celelalte treburi ale gospodăriei. Lou nu părea deranjată de toată munca asta, cu toate că, la fel ca mine, la căderea serii abia aştepta să se strecoare în pat.

Lou frământa aluatul pentru pâine, iar eu tăiam câteva lemne în plus, ca să-mi pot face timp pentru pescuit, când am auzit apropiindu-se o căruţă. Am recunoscut caii domnului T. Smith încă înainte de a intra pe aleea ce ducea spre casa noastră. Era cam neobişnuit ca un vecin să vină în vizită în timpul secerişului, aşa că mi-am ridicat capul surprins. Domnul T. Trase de hăţuri şi opri caii. Am făcut câţiva paşi în întâmpinarea lui, mai degrabă din curiozitate decât din prietenie. Doar atunci am observat un domn în vârstă aşezat lângă el pe capră.

Bărbatul era îmbrăcat într-un costum maroniu de tweed şi nu în haine de lucru. Purta o pălărie fercheşă, cu boruri înguste – nu ca cele cu boruri largi purtate de localnici – menite să-i ferească de ploaie şi soare. Faţa îi era proaspăt bărbierită, cu excepţia mustăţii

albe, atent aranjată. L-am studiat cu atenţie în tot acest timp, apoi i-am privit din nou chipul. În privirea lui am zărit o sclipire ce mă împinse parcă să-l plac de îndată, însă am rămas pasiv. Îmi doream ca domnul T. Să spună ceva şi să explice prezenţa străinului, înainte ca eu să am necuviinţa de a-l întreba direct.

— Bună, am spus, incluzându-i pe amândoi. Eram sigur că salutându-i nu puteam fi nepoliticos – bunicul nu tolera trăncăneala din partea unui copil.

— Bună, răspunse domnul T., însă domnul mai în vârstă îmi adresă un zâmbet amuzat. L-am adus pe străbunicul tău.

Mi-am aruncat privirea înapoi la bătrânul domn, în timp ce simţeam cum îmi zvâcneşte sângele în tot corpul. Acesta era străbunicul? Cu siguranţă, nu semăna cu acela pe care-l aşteptasem. N-avea pantaloni lălâi şi soioşi, n-avea bărbia pătată de tabac, nici măcar ochelari deasupra unor ochi înlăcrimaţi. Acest domn vioi, îngrijit, cu sclipiri în privire, era străbunicul meu?

Simţeam cum sângele mi se urcă la cap şi parcă nu mai puteam gândi sau mişca. Mă copleşiră o mulţime de sentimente pe care nu le puteam identifica – uşurare, pe de o parte, poate o rămăşiţă de teamă şi – amuzant lucru – doar o părticică de mândrie. Mi-am dat seama dintr-odată că rămăsesem ţintuit locului, cu ochii holbaţi şi cu gura căscată.

— Bună, Joshua. Îmi rosti numele de parcă l-ar fi spus de multe ori până atunci, de parcă ar fi fost un nume special pentru el. Însă salutul „bună” suna ciudat în gura lui.

M-am silit să zâmbesc – un zâmbet mai degrabă firav – şi să mă smulg din acea stare de amorţire.

— Bună, domnule, am reuşit să răspund.

El râse auzindu-mi salutul – un râs frumos, plin, plin de veselie, apoi dădu să coboare din căruţă. Se mişcă încet şi cu grijă, însă

mişcările îi erau sigure, la fel de sigure ca ale mele.

Domnul T. Descărcă bagajele străbunicului meu. M-am îndreptat spre el ca să-i dau o mână de ajutor. După ce toate bagajele fură descărcate, domnul T. Apucă frâiele şi se pregăti să urce în căruţă.

— Nu doriţi să intraţi o clipă, domnule T? Lou ar fi bucuroasă să vă servească cu o cafea, i-am spus, amintindu-mi câteva dintre sfaturile cu privire la bunele maniere, sfaturi pe care bunicul încercase din greu să mi le vâre în cap.

— Nu Joshua, răspunse el, am de lucru. A trebuit să duc secerătoarea la fierar pentru câteva reparaţii, altfel aş fi fost acasă acum. La întoarcere am avut plăcerea să fiu însoţit de străbunicul tău. Auzisem că se află în oraş şi căuta pe cineva care să-l aducă încoace.

— Mulţumim, am spus. Apreciem asta. Bunicul vă rămâne îndatorat.

— Nicio problemă – a fost o plăcere. Se întoarse spre străbunicul meu. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Jones. Trag nădejdea că vom avea plăcerea să ne cunoaştem mai bine.

— Iar eu vă mulţumesc din toată inima, spuse străbunicul meu întinzându-i mâna, pentru serviciul sigur şi demn de apreciat pe care mi l-aţi făcut – şi pentru plăcuta dumneavoastră tovărăşie. Sunt sigur că vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Domnul T. Zâmbi, salută printr-o înclinare a capului, apoi întoarse căruţa şi părăsi curtea. Dintr-odată am simţit cum mă cuprinde entuziasmul. Abia aşteptam să-i fac cunoştinţă străbunicului cu mătuşa Lou – sau mătuşii Lou cu străbunicul, nu eram prea sigur. Ceva în adâncul inimii mele îmi spunea că ei doi se vor înţelege de minune. Cred că de vină erau acei ochi albaştri în care privind, aveai impresia că lumea întreagă este un loc în care

merita să trăieşti.

— Intră, străbunicule, l-am zorit eu. Îţi aduc bagajele mai târziu.

Ridică de jos o valiză mică, iar eu am apucat două. Apoi am intrat pe poartă şi ne-am îndreptat spre bucătărie, prin veranda din spate.

Lou tocmai scotea pâinea aurie din cuptor. Chipul îi era îmbujorat şi părul i se cârlionţase în jurul frunţii.

— Lou, am strigat înainte ca ea să-şi ridice privirea. Străbunicul este aici.

Puse jos tava fierbinte şi se răsuci spre noi. Câteva clipe se priviră unul pe celălalt apoi, cu un strigăt de bucurie, Lou se repezi la el. El o aştepta cu braţele larg deschise. Râdeau, se îmbrăţişau şi iar râdeau. Oricine i-ar fi privit n-ar fi crezut niciodată că se vedeau unul pe celălalt pentru prima oară. Am văzut lacrimi pe obrazul amândurora. Nu puteam şti cu siguranţă ale cui erau. Străbunicul o strânse la piept pe Lou.

— Louisa, spuse el, micuţa Lou. Eşti exact aşa cum te-a descris tăticul tău.

— O, bunicule, spuse ea trăgându-se din îmbrăţişarea lui, e atât de bine să te avem cu noi. Atât de bine. Dar cum ai ajuns aici?

— M-a adus un vecin binevoitor.

— L-a adus domnul T., am intervenit eu. Doream să mă asigur că îşi dau seama că eram prin preajmă.

— Stai jos. Chipul lui Lou încă mai era îmbujorat de bucurie. Stai jos şi o să-ţi aduc o cafea. Josh, du-te şi adu laptele.

— Pentru mine nu-i nevoie, draga mea. Îmi beau cafeaua fără lapte.

Lou îşi înclină capul şi se răsuci din nou spre mine.

— Josh, vrei să-ţi faci un suc de struguri?

Sucul de struguri era întotdeauna păstrat pe unul dintre rafturile din cămară. Nu trebuia decât să-l diluez cu apă rece, din fântână. Aveam voie chiar să-mi presar în el puţin zahăr.

— Ştii ceva? spuse străbunicul. Cred că aş bea mai degrabă un suc de struguri. A fost foarte cald pe drum – şi Lou, adăugă el cu o sclipire în priviri, ridicând uşurel din colţul mustăţii, doar *o felie* din pâinea aceea atât de plăcut mirositoare.

Am pregătit trei pahare pline cu suc de struguri în timp ce mătuşa Lou tăie câteva felii de pâine proaspătă şi le unse cu unt de casă şi peltea de mere.

Ne-am simţit tare bine, aşa cum stăteam aşezaţi în jurul mesei. Străbunicul ne povesti despre lunga călătorie pe care o făcuse cu trenul – cum uneia dintre doamne, mai dolofană fiind, îi fusese rău din cauza mişcării trenului şi cum un domn mai pirpiriu ce ţinea pe lângă el o cutie ciudată, fusese descoperit ascunzând acolo un porc – şi asta în vagonul pentru pasageri! Ne-a mai povestit despre o mămică cu trei copii mici care nu reuşea nicicum să-i ţină în frâu – asta până când străbunicul s-a oferit să joace cărţi cu ei. Spuse că în felul ăsta îi trecuse şi lui timpul mai repede. Tânăra femeie îi mulţumise cu lacrimi în ochi la sfârşitul călătoriei.

M-am uitat la ceas. Timpul zburase, iar eu mai aveam încă o mulţime de treburi de făcut înainte ca bărbaţii să se întoarcă de la câmp. Am sărit brusc de pe scaun şi m-am îndreptat spre uşă.

— Josh, strigă străbunicul după mine. Credeam că o să-mi spună că nu-mi cerusem voie să mă ridic de la masă, aşa că m-am oprit, privindu-l ruşinat.

— Josh, în timpul secerişului bănuiesc că tu eşti cel care se ocupă de treburile din jurul casei.

— Da, domnule.

— Ai multe de făcut?

— Destul de multe, domnule.

Zâmbi.

— Haide să vedem. Rămase pe gânduri câteva clipe, trăgându-se de unul din colţurile mustăţii. Ar trebui să găsim altă formulă de adresare, în afară de „domnule”, ce zici?

— Da... străbunicule.

Râse din nou.

— Nu, nici *asta* nu merge. E prea lung cuvântul. Nu, nu merge. Ai putea flămânzi în faţa mâncării până mi-ai atrage atenţia numindu-mă „străbunicule”.

Am zâmbit.

— Cum îi spui lui Daniel? „Bunicule”?

Am încuviinţat.

— Atunci nu-mi poţi spune doar „bunicule”, altfel nu vom şti niciodată cu cine vorbeşti.

Continuă să se tragă de mustaţă.

— „Bunicule” mi se pare *prea* serios. Strâmbă din nas şi zâmbi. Pe de altă parte, „bunicuţule” mi se pare prea copilăros. Mai rămâne doar „tata mare”. Ce zici de „tata mare”?

— Îmi place, domnule. Încercasem să nu spun „domnule”, însă îmi scăpase. Zâmbi.

— Bine, atunci rămâne „tata mare”. Şi Lou îmi poate spune „tata mare”. În felul ăsta veţi şti amândoi despre cine vorbiţi.

Am zâmbit larg. Îmi plăcea ideea să împart cu Lou felul în care urma să mă adresez lui. M-am uitat din nou la ceas. Se făcuse târziu.

— Acum, spuse tata mare, crezi că un bătrân care se târăşte după tine în timp ce-ţi faci treaba, te-ar stânjeni prea mult?

— O, nu, domnule – tata mare.

— Bun! Tu dă-i zor şi apucă-te de treabă. Eu mă duc să-mi iau

salopeta pe care am cumpărat-o din oraş. Vin de îndată şi eu.

Am rupt-o la fugă. Ştiam ce aveam de făcut şi ce trebuia rezolvat mai întâi; am lucrat cât mai repede cu putinţă, simţindu-mă plin de un entuziasm pe care nu-l puteam explica, la gândul că tata mare va veni să mă ajute.

În seara asta câinele meu era căţeluşă şi căpătase altă înfăţişare. Acum avea blăniţa arămie, ochi blânzi şi urechi lungi, căzute. Însă nu prea aveam timp să-i explic motivul grabei mele.

— Ginger, va trebui să stai deoparte ca nu cumva să te calc în picioare. Mă grăbesc să pun la punct cât mai multe lucruri înainte ca *tata mare* să apară pentru a-mi da o mână de ajutor.

Purceii probabil se întrebau ce se întâmplase, văzându-mă cum alergam cu găleţile pline cu resturi de mâncare. Mai pe urmă am pus grăunţe şi apă în coteţul găinilor. Ţopăind, m-am îndreptat spre poarta dinspre păşune, ca s-o las pe Bossie să intre în curte. N-am îndrăznit s-o zoresc şi m-am cam necăjit din cauză că abia se ţâra. N-aş fi vrut ca tata mare să aştepte după mine. Dar asta se şi întâmplă. Totuşi, nu părea deloc deranjat.

Arăta ciudat îmbrăcat în salopeta cea nouă. Îşi suflecase mânecile, ca să nu se murdărească pe manşete. Purta o pereche nouă de bocanci şi un jerseu vechi, căruia îi spunea „haina de grădinar”.

Ne-am îndreptat spre casă, unde se aflau găleţile pentru lapte, apoi am intrat în grajd. Tata mare a tras un scaun, privindu-mă în timp ce şuvoaie albe şi înspumate de lapte umpleau găleţile. În tot acest timp, mi-a vorbit. I-a vorbit chiar şi lui Bossie – iar o clipă am avut ciudatul sentiment că se va răsuci şi spre Ginger, ca să-i vorbească.

Am dus găleata plină cu lapte în casă, iar tata mare îmi spuse; că i-ar face plăcere să încerce şi el – părea destul de simplu. Oare

Bossie ar avea ceva împotrivă, după părerea mea? Nu, desigur. Bossie era blândă şi niciodată nu părea deranjată de ceva – decât de muştele acelea enervante ce o făceau câteodată s-o ia la fugă, cu coada fluturând.

Pe când ne întoarserăm din casă, Bossie terminase de mâncat. Am dezlegat-o şi am dus-o înapoi, la păşune. În timp ce ne îndreptam într-acolo, tata mare îmi povesti cum fusese copilăria lui – el crescând într-un oraş mare din Est. Acolo nu erau păşuni întinse sau acri întregi de păduri – doar clădiri înalte, fum de la ţevile de eşapament ale maşinilor şi străzi aglomerate. Încercam să-mi imaginez toate astea, însă îmi era destul de greu. Eu nici măcar nu avusesem prilejul să mă apropii de un asemenea oraş.

Am isprăvit treaba ducând lemne în casă. Eram bucuros că deja le tăiasem. Tata mare a dus şi el un braţ. Putea căra la fel de multe ca şi mine. Nu puteam decât să-l admir.

Eram pe punctul de a mă întoarce în casă, când mi-am amintit că bunicul şi unchiul Charlie se vor întoarce curând cu caii însetaţi şi istoviţi.

— Intră în casă, i-am spus lui tata mare. Eu dau o fugă în grajd ca să pregătesc fânul pentru cai şi să umplu cu apă jgheabul.

— Să-ţi spun cum facem. Tu pregăteşti fânul, iar eu scot apă.

Văzu pe chipul meu că nu eram prea sigur dacă ar trebui să-i îngădui asta.

— Haide. Dacă obosesc, mă odihnesc.

Am alergat în grajd şi am împins fânul în jos prin jgheab în iesle, apoi am măsurat furajele şi le-am porţionat. Am alergat înapoi la pompă. Tata mare încă mai pompa apa. Nu părea că răsuflă greu, iar jgheabul era aproape plin. Am isprăvit eu treaba asta.

Am tăiat toate aceste sarcini de pe lista pe care mi-o făcusem în minte. Isprăvisem. Totul fusese terminat la timp.

Am dus în casă cele două cufere ale bunicului şi le-am pus în dormitorul de jos, care fusese camera noastră „de oaspeţi” – cu toate că niciodată nu găzduise oaspeţi peste noapte. Lou hotărâse că era cea mai indicată cameră pentru el – asta înainte să-şi fi dat seama că treptele nu l-ar fi obosit prea tare. Camera fusese retapiţată, vopsită proaspăt şi pregătită. Părea, totuşi, cea mai potrivită încăpere pentru tata mare.

Lou isprăvise de pregătit mâncarea pentru cină şi o aşezase în spatele sobei. Ne-am spălat şi ne-am pregătit să aşteptăm, însă pe când încă ne mai ştergeam pe prosopul de bucătărie, am auzit zăngănitul hamurilor şi am ştiut că bunicul şi unchiul Charlie urmau să ni se alăture curând.

CAPITOLUL 9

FAMILIA

Lou se gândi că ar fi amuzant să-i surprindem pe bunicul şi pe unchiul Charlie. Ei nu se aşteptau ca străbunicul să apară aşa, ca din senin. Străbunicul se arătă încântat de idee. Privi în jurul bucătăriei ca să se asigure că nu lăsase nimic din ce-i aparţinea, apoi se strecură în noul său dormitor.

Bunicul şi unchiul Charlie trecură pe rând pe la ligheanul de spălat, turnându-şi apă caldă pe gât, faţă şi braţe. Apoi îşi săpuniră bine mâinile şi le clătiră în apă curată.

— M-am bucurat să văd ieslea cailor plină, băiete, mă lăudă bunicul. Unchiul Charlie îmi ciufuli părul, însă nu zise nimic.

Îşi ocupară locurile la masă, iar Lou aduse mâncarea. Bunicul fu primul care observă.

— Pentru ce ai pus un tacâm în plus?

— O, să nu mai ştiu oare număra? spuse Lou. Însă când nu dădu niciun semn că ar vrea să ia farfuria de pe masă, bunicul deveni suspicios. El şi unchiul Charlie se temeau probabil că Lou reuşise să-i păcălească pe amândoi şi făcuse cercetări pe cont propriu. Lou aşează pe masă ultimul platou cu mâncare, un castron cu cartofi din ultima recoltă, şi-l privi pe bunicul cu o privire nevinovată.

— Adevărul este, tata, că am invitat un musafir la masă.

Bunicul şi unchiul Charlie păreau de-a dreptul încurcaţi de-acum. Unchiul Charlie îşi reveni primul.

— Ei bine... cine e?

N-aveam obiceiul de a ne aşeza la masă înainte de sosirea musafirilor.

— Păi... este... este... este în dormitor. Lou ridică vocea în timp ce spuse aceste cuvinte, iar tata mare pricepu aluzia. Bunicul şi unchiul Charlie însă, păreau că se sufocă de-a dreptul când auziră cuvintele ei.

Din dormitor îşi făcu apariţia tata mare, îmbrăcat în salopeta cea nouă – puţin pătată acum – şi încălţat cu bocancii cei noi. Mustăcioara-i vioaie tresălta amuzată, iar ochii albaştri îi sclipeau de plăcere.

— Măi să fie... spuse bunicul ca şi când nu-i venea să-şi creadă ochilor. Urmă un vacarm general urmat de strângeri de mână, îmbrăţişări şi hohote de râs.

— Cum ai ajuns aici? întrebă în cele din urmă unchiul Charlie. Ne înţelesesem că o să ne trimiţi o scrisoare, sau o telegramă prin care să ne anunţi când soseşte trenul.

— În toiul secerişului? Până şi un şmecheraş de oraş ca mine ştie că aşa ceva nu se face. Ştiam că odată ce voi ajunge în gară,

voi găsi un mod în care să vin încoace, sau să trimit vorbă ca să veniţi după mine.

În cele din urmă, ne-am aşezat la masă – mâncarea gustoasă pe care ne-o pregătise Lou risca să se răcească. Discuţia continuă, însă mâncarea păru să dispară la fel de rapid ca de obicei. Tata mare o complimentă întruna pe Lou.

— De aşa ceva am dus lipsă de când a murit bunica ta. De mâncare bine gătită... şi, adăugă el parcă dus pe gânduri, de cineva cu care s-o împart.

Am înţeles cu toţii ce dorise să spună.

— Ei bine, interveni bunicul, suntem cu toţii bucuroşi că ai hotărât să vii şi să stai cu noi. Chiar ne bucurăm că eşti aici.

Spre surprinderea mea, am fost cu toată inima de acord cu spusele bunicului. Deja îl îndrăgeam pe bătrânul domn – şi nu intrase în casa noastră decât cu câteva ore în urmă.

— Tata mare m-a ajutat la treabă, am spus eu.

— Chiar aşa?

— Ei, nu chiar, mă corectă tata mare. Mai mult am stat la taclale. Am vrut să văd ce se întâmplă la o fermă. Niciodată n-am trăit la ţară, ştiţi asta.

— Da’ chiar m-a ajutat, am insistat eu. A cărat lemne şi a pompat apă şi...

Tata mare mă opri.

— Hei, Josh, încetează. Bunicul tău ar trebui să creadă despre mine că sunt bătrân şi ramolit. Dacă-i spui lucruri de felul ăsta mă va scoate afară la sapă, sau la cine ştie ce treabă.

Am izbucnit cu toţii în râs.

— Adevărul este, continuă tata mare, că mai degrabă aş sta în bucătărie şi aş ţine-o de vorbă pe bucătăreasă. Îmi făcu cu ochiul şi zâmbi. Deodată tăcu şi căzu pe gânduri, ridicându-şi privirea spre

cer.

— N-aveţi idee de câte ori în timpul călătoriei până aici I-am mulţumit Domnului pentru familia mea. Cred că este cel mai îngrozitor lucru din lume să nu ai pe nimeni. La început am crezut că nu mi-a mai rămas nimeni – imediat după ce a murit mama voastră – însă tot ce trebuia să fac era să intru cumva în legătură cu voi. Unii oameni nu sunt atât de binecuvântaţi. Când partenerul lor se duce, rămân singuri – singuri singurei. Iar eu am aici o familie – doi fii, o nepoată şi un strănepot. Familia mea. Sunt un om foarte, foarte binecuvântat.

Ne zâmbi tuturor. Lou îşi şterse lacrimile fără a se simţi stânjenită, iar bunicul îşi drese glasul. Eu am înghiţit greu. Şi eu trebuia să fiu mulţumitor – că Dumnezeu nu luase în serios rugăciunea mea atunci când dorisem să ne scape de acest minunat bărbat în vârstă. Aproape că mă năpădiră toate sudorile la gândul că l-aş fi putut pierde.

Tata mare vorbise despre „familia” lui. Desigur că eram o familie. Nu era nevoie de o mamă, de un tată şi de patru copii pentru a fi o familie. Era nevoie doar de oameni care locuiau laolaltă, se iubeau şi se ajutau unul pe celălalt. Asta însemna familie – legături de sânge şi de dragoste.

M-am îndreptat de spate. Eram de-a dreptul mândru să fiu parte a acestei familii.

CAPITOLUL 10

REFUGIUL PESCĂRESC

Încă mă mai bătea gândul să dau pe la refugiul meu pescăresc

înainte de încheierea secerişului şi înainte de a mă întoarce în acea clasă înăbuşitoare de la şcoală. Treptat, am câştigat un avans, aşa încât, în cele din urmă, mi-am pus deoparte câteva ceasuri libere, într-o vineri dimineaţă. Era aproape spre amiază. Dacă plecam de îndată la pescuit urma să pierd masa de prânz, însă dacă aşteptam până după masa de prânz, n-aş mai fi avut destul timp pentru pescuit. M-am hotărât s-o conving cu vorbe frumos ticluite pe Lou, ca să-mi facă câteva sandvişuri şi să-mi dea un măr sau două, să am cu mine.

Tocmai mă îndreptam spre bucătărie ca să-mi pun în practică planul, când l-am zărit pe tata mare. Fusese obosit după lunga călătorie cu trenul, iar abia când entuziasmul revederii se mai potolise puţin, am remarcat cât de obosit era. Aerul uscat îi cam dădea de furcă, însă, încetul cu încetul, începea să capete puteri, încă mai trebăluise alături de mine. Învăţa repede ce trebuia făcut. Câteodată chiar îl auzeam zicând: „Duc eu apa la găini şi le dau grăunţe. Tu aşteapt-o pe Bossie de la păşune”.

În timpul zilei citea mult, sau îşi petrecea timpul în bucătărie, ajutând-o pe Lou să pregătească fructele sau legumele pentru conserve.

Acum şedea pe veranda din spate şi citea dintr-o carte mare şi groasă. Îmi veni o idee. Oare era posibil – exista vreo şansă ca tata mare să vină la râu? Chiar dacă nu pescuia, se putea odihni pe mal cu o carte în mână, aşa cum făcea adesea mătuşa Lou.

Îmi zâmbi larg, iar eu mi-am adunat tot curajul de care eram în stare.

— Am câteva ceasuri libere, am spus. Mă gândeam să merg până la râu, să văd dacă peştele muşcă momeala. Am găsit câteva râme imense în curtea din spate.

Ochii îi străluciră.

— Te deranjează dacă vin şi eu?

Am răsuflat uşurat.

— Mi-ar face plăcere.

— Şi mie.

Îşi luă cartea şi se îndreptă spre camera sa.

Lou era ocupată cu fasolea galbenă.

— Mătuşă Lou, m-am aventurat, eu şi tata mare vrem să mergem câteva ceasuri la pescuit. Putem să luăm câteva sandvişuri?

— Bună idee, răspunse mătuşa Lou. În cazul ăsta, nu voi fi nevoită să-mi întrerup treaba ca să pregătesc cina.

Unchiul Charlie şi bunicul tăiau lemne cu alţi vecini pentru un fermier ce fusese nevoit să stea la pat din cauză că-şi fracturase piciorul, aşa că nici ei nu urmau să vină la cină.

— Tu dă fuga şi ia rufele de pe sfoară, ca să nu le decoloreze soarele. Până atunci eu vă pregătesc mâncarea.

Când m-am întors cu hainele, punându-le pe masa din bucătărie, Lou deja ne pregătise pacheţelul cu mâncare, iar eu eram gata de plecare. Tata mare părea să fie şi el pregătit, însă şi puţin îngrijorat.

— Josh, eu n-am undiţă.

— O să facem una.

— N-am nici aţă.

— Am eu, în buzunar.

— Şi cârlig?

Am zâmbit larg.

— Da, am în plus.

Am pornit spre râu, eu în frunte, urmat de tata mare, pentru că el nu mai fusese acolo.

N-am ezitat nici măcar o clipă, ci m-am îndreptat direct spre

locul meu preferat – acela pe care nu-l mai împărţisem cu nimeni înainte. Trăgeam nădejde că astăzi peştii vor muşca momeala.

Când cărăruia se mai lărgi, merserăm unul lângă altul.

— Ştii, spuse tata mare, poate că n-o să-ţi vină să crezi, da’ eu n-am pescuit niciodată.

Chiar îmi era greu să cred aşa ceva. Eu nu-mi puteam imagina viaţa fără pescuit.

— Va trebui să mă înveţi, Josh.

— O să-ţi arăt tot ce ştiu, am promis solemn. Numai că sper să muşte.

Am ajuns la râu. Era grozav. Apa părea mai întunecată în locurile mai adânci. Abia aşteptam să-mi instalez undiţa, însă mai întâi mi-am scos briceagul şi am tăiat un băţ lung pentru tata mare. Apoi am prins firul în crestătura pe care o făcusem la unul dintre capete. Mi-am scos sticluţa din buzunar, am scos de acolo un cârlig şi l-am prins la capătul firului.

— Ăsta e locul?

— Asta e, am răspuns cu entuziasm.

— Ştii, spuse tata mare, îmi place cum arată insula aceea mică din mijlocul râului. Nu crezi că am putea să pescuim acolo?

Se părea că tata mare chiar deţinea un instinct pescăresc. Îmi plăcea asta. Acea insuliţă era cel mai bun loc pentru pescuit, însă trebuia să înaintăm prin apă într-acolo şi nu eram sigur că era cea mai bună idee. Însă am răspuns ferm:

— Da! Aşa este, da’ trebuie să trecem prin apă ca să ajungem acolo.

— Ei bine, ce mai aşteptăm?

— Trebuie să mergem puţin mai în aval, unde apa e mai mică. Traversăm apa până la fâşia aceea de nisip, pe urmă mergem în amonte şi ajungem acolo, la capătul insuliţei. În felul ăsta n-o să-ţi

uzi hainele.

— Ia-o înainte, mă îndemnă tata mare. Să mergem.

Am pornit. Când am ajuns la locul unde trebuia să traversăm râul, am pus jos găletuşa cu mâncare şi undiţa, apoi m-am aplecat ca să-mi suflec crăcii pantalonilor; nu aveam încălţări. Tata mare îmi urmă exemplul. Apoi îşi scoase încălţările şi şosetele. Când isprăvi, ne-am luat echipamentul de jos şi am început să traversăm râul.

Apa ne păru rece la început, însă treptat, ne-am obişnuit cu ea. Am încercat să pun piciorul în locuri mai nisipoase, cu mai puţine pietre. Mi-am dat seama că tata mare nu alergase toată vara desculţ, aşa cum făcusem eu, iar tălpile probabil că nu-i erau la fel de aspre ca ale mele.

Am intrat în apă mai adâncă în timp ce ne îndreptam în amonte şi l-am auzit pe tata mare chicotind în spatele meu.

Am luat-o pe scurtătură şi am ajuns la mica insulă. Locul era destul de strâmt, însă suficient pentru ca doi oameni să şadă confortabil. Erau însă şi câţiva pomişori şi tufe.

Am păşit pe insuliţă, mi-am pus jos echipamentul şi m-am întors spre tata mare ca să-l ajut. El îmi încredinţă undiţa sa şi se căţără pe insuliţă lângă mine. Încă mai chicotea.

— Mă tem că nu mi-am suflecat pantalonii destul de bine, Josh. Unul dintre craci a intrat în apă.

Aşa era. Aproape întreg cracul salopetei era ud.

— Ce zici, se supără Lou pentru aşa ceva?

— Păi, cam aşa, am răspuns sincer. Nu o deranjează faptul că se udă, ci că se pune praful pe ei. Pe când ajungi acasă, o să fie plini de noroi.

— Aşa deci, spuse bunicul, privindu-şi cracul ud leoarcă. Păi, n-avem decât să-i uscăm, nu? Şi chiar acolo, pe insuliţa noastră mică,

bunicul îşi scoase bretelele şi-şi dădu jos pantalonii. Apucă cracul ud şi-l stoarse bine, apoi se îndreptă spre cea mai apropiată tufă şi-şi întinse pantalonii pe crengile ei, cu cracul cel ud în bătaia soarelui.

— Aşa deci. Ochii îi sclipiră şi chicoti din nou. Ar trebui să se usuce până când plecăm de aici.

M-am uitat la cracul ud al izmenelor pe care le purta dedesubtul pantalonilor. Îmi urmări privirea.

— Nu-i problemă. O să se usuce pe mine cât stăm aici, să pescuimşi dacă nu se usucă de tot, o să am pantalonii pe deasupra, aşa că n-o să se umple de praf.

Se gândise la toate.

— Haide să pescuim! Să sperăm că izmenele mele albe n-o să sperie peştii.

Arăta tare amuzant în acele izmene lipite de picioarele-i subţiri, cu cămaşa largă fluturând în jurul trupului. Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs, iar el mi se alătură, râzând cu poftă.

Mi-am scos cămaşa şi mi-am întins-o pe jos, pe locul cel mai potrivit, după părerea mea. Mă gândeam că ar trebui să protejez pe cât posibil acele izmene albe, altfel mătuşa Lou ar putea pune unele întrebări stânjenitoare. Tata mare se aşează pe ea, iar eu i-am întins undiţa mea. Pentru mine era un obiect special şi, pe deasupra, avea şi cârligul meu preferat, însă îmi doream ca tata mare să aibă tot ce-i mai bun. Iar el îşi dădu seama ce însemna asta pentru mine.

— Mulţumesc, Joshua, spuse el cu blândeţe.

I-am arătat unde să arunce firul şi cum să scuture uşurel undiţa, atât cât să mişte cârligul aflat sub apă. Eu am luat cealaltă undiţă, am pus momeala în cârlig şi am aruncat-o.

N-am aşteptat mult. Ştiam că prinsesem un peşte şi, ca de fiecare dată am simţit cum tot trupul îmi freamătă de entuziasm.

Tata mare se lăsă şi el prins de entuziasmul meu şi sări în

picioare ca să mă încurajeze. Am tras peştele din apă, l-am scos din cârlig şi l-am lăsat să se zvârcolească pe iarbă, mai la distanţă de apă. L-am lovit cu un bolovan, ca să-i scurtez suferinţa.

— E grozav! E grozav! striga tata mare. Eşti un adevărat pescar, Joshua, un adevărat pescar.

Nu mai văzusem pe nimeni atât de încântat pentru un peşte. Era destul de măricel, însă prinsesem şi mai mari. Cu toate acestea, eram mulţumit de faptul că prinsesem peştele şi chiar mai încântat de admiraţia străbunicului meu.

Am continuat să pescuim, chiar şi în timp ce ne mâneam sandvişurile. Mătuşa Lou împachetase un prânz extraordinar. Când am văzut câtă mâncare era acolo, m-am gândit că puteam rămâne să pescuim o săptămână, însă spre surprinderea noastră, am mâncat tot – sandvişuri, plăcintă, mere şi tot ce mai era acolo.

Tocmai înghiţisem ultimele firimituri când am simţit cum undiţa mea zvâcneşte. Tata mare era deja în picioare chiuind, înainte chiar ca peştele prins în cârlig să încerce să se elibereze.

— E o frumuseţe! Ţine-l bine, Josh! Adu-l încoace, Joshua! Încetişor! Aşa! E o frumuseţe! E grozav!

Am scos peştele din cârlig şi l-am pus lângă celălalt, pe iarbă. Erau cam de aceeaşi mărime. Chipul străbunicului meu strălucea de plăcere. Îşi scoase pălăria şi se bătu pe cracul izmenei.

— Josh, băiatule, spuse el, asta-i mai ceva ca la circ.

Îmi dorisem întotdeauna să văd şi eu un circ, însă niciunul nu se abătuse prin partea locului. Am început să-l iscodesc.

— Ai văzut vreun circ?

Bunicul se linişti. Ba chiar îşi puse pălăria înapoi. Se aşeză din nou pe cămaşa mea şi-şi apucă undiţa. Aruncă firul în apă şi-l mişcă – uşurel – aşa cum îi arătasem.

— Da. Am văzut circuri.

— Cum sunt?

În timp ce continuarăm să pescuim, tata mare îmi descrise spectacolul de la trapez, jonglerii, înghiţitorii de săbii, mâncătorii de foc şi dresajul animalelor. Am fost atât de uimit de cele auzite, încât am uitat până şi să-mi scutur cârligul.

— Cred că ştiu ce mi-ar plăcea cel mai mult, am spus eu încet.

— Ce?

— Dresajul animalelor.

— Îţi plac animalele?

— Foarte mult.

— Atunci viaţa la ţară e cum nu se poate mai potrivită pentru tine.

— Nu m-a ajutat prea mult.

— Dar ai tot felul de animale aici, răspunse tata mare.

— Sigur, găini bătrâne şi fără minte, porci, pisici şi vaci. Nu la asemenea animale mă gândesc eu.

— Sunt sigur că mai sunt şi viţei şi...

— Cine s-ar gândi vreodată să dreseze un viţel?

— O, spuse tata mare începând să înţeleagă ce voiam să spun. Te referi la animale pe care le poţi dresa să facă lucruri speciale.

— Da, am murmurat eu, dar răspunsul meu avea o mare încărcătură sentimentală. Animale care să se rostogolească, care să se ridice pe două picioare, care să cearâ, şi lucruri de felul ăsta.

Tata mare clătină din cap. Dădu să spună ceva, însă chiar atunci undiţa lui se smuci. Amândoi am sărit în picioare, iar eu m-am trezit că încep să chiui.

— E o grozăvie de peşte! încetişor. Trage-l încet. Mai dă drumul firului. Trage iar. Bună treabă! E un peşte pe cinste!

Nu ştiu cine era mai entuziasmat atunci când tata mare scoase peştele din cârlig – el sau eu; însă amândoi ne apucarăm să chiuim

şi să ţopăim – eu, în salopeta cu crăcii suflecaţi, el, în izmenele albe strânse pe picior.

Când am încetat să ne mai batem pe spate unul pe celălalt, ne-am hotărât să ne întoarcem acasă. Îmi dădeam seama după poziţia soarelui pe cer că se apropia ceasul la care trebuiau făcute treburile din jurul casei. Şi pe deasupra, abia aşteptam să-i arătăm mătuşii Lou captura noastră.

Bunicul îşi luă pantalonii de pe crengi şi-i legă în jurul gâtului. N-avea de gând să mai rişte să-i ude la întoarcere. Ne-am suflecat amândoi şi mai bine pantalonii – în cazul meu – şi izmenele, în cazul lui, apoi ne-am adunat undiţele şi cutia pentru mâncare; peştii atârnau de capătul unei sfori. Am pornit să traversăm râul, din nou cu mine în frunte.

Când am ajuns la mal, bunicul îşi luă pantalonii şi se încălţă. Ne-am luat lucrurile şi ne-am îndreptat spre casă.

— Trebuie să repetăm isprava asta, Josh.

— Nu mai e mult şi începe şcoala.

— În cazul ăsta, trebuie să mai mergem măcar o dată până atunci.

— Poate că dacă... dacă reuşim să facem treaba mai repede... poate că am putea.

— O să te ajut şi eu, spuse tata mare. Iar eu ştiam că va face asta.

CAPITOLUL 11

NUMĂRUL DOI

Toţi bărbaţii din casă erau preocupaţi de situaţia mătuşii Lou,

cu toate că niciunul nu spunea nimic celorlalţi despre asta. Perioada adunării recoltelor şi a conservării legumelor şi fructelor pentru iarnă era foarte grea pentru o femeie de la ţară – iar mătuşa Lou era doar un lăstar de fată, nevoită să se descurce singură cu toată treaba asta.

Încercam să mă asigur că avea întotdeauna destule lemne şi apă la îndemână, ca să nu mai fie nevoită să ceară. Unchiul Charlie aproape în fiecare seară ştergea vasele după ce ne ridicam de la masă, iar bunicul stătea de pază la uşa bucătăriei ca să se asigure că nimeni nu intra în bucătărie cu încălţările sau manşetele pantalonilor murdare. Nu era nevoie s-o facă. Ne făcusem cu toţii obiceiul de a ne curăţa înainte de a intra în bucătărie.

Tata mare era cel mai mare ajutor al mătuşii Lou. Era ca un uliu – ştia când era de făcut vreo treabă ce necesita ajutorul lui. Tăifăsuia şi râdea cu mătuşa Lou în timp ce lucrau cot la cot. Se bucurau unul de celălalt, asta era clar.

Tata mare era singurul om cu care eram gata s-o împart pe mătuşa Lou fără să mă simt gelos. Mă bucuram de faptul că se simţeau atât de bine împreună – însă întotdeauna mă includeau dacă eram prin preajmă.

În ciuda ajutorului pe care încercam cu toţii să i-l dăm, treaba mătuşii Lou nu era uşoară. Se apropia duminica în care urma să-l primim ca oaspete pe Hiram Woxley şi aveam impresia că unchiului Charlie îi părea puţin rău că-l invitase, ştiind foarte bine că asta îngreuna mult sarcina mătuşii Lou.

Sosi şi ziua de duminică. Lou nu se mai pregăti la fel de mult pentru vizita lui Hiram Woxley, cum făcuse în cazul văduvei Rawleigh – doar era invitatul unchiului Charlie. Urma să servească un prânz îmbelşugat, ca de obicei – şi atâta tot.

Eu încă mă simţeam tulburat de toată treaba asta. Dacă

individului îi pica cu tronc Lou? Mai rău încă, dacă ei îi pica cu tronc Hiram?

Oricum, iată-ne ajunşi direct în mijlocul zilei de duminică, zi care încercasem să pretind că nu va mai veni.

Ne-am dus la biserică, ca de obicei. N-am fost prea atent la mesajul pastorului White. Vorbea ceva despre „a fi pregătiţi”, iar eu nu plănuiam să „plec” nicăieri încă, pentru o bună bucată de vreme. Oricum, nu-mi plăcea să mă gândesc la moarte, aşa că am început să mă gândesc la altceva.

Mi-a fost cam greu la început să găsesc un lucru la care să mă gândesc cu plăcere; mai pe urmă mi-am amintit de circul despre care îmi povestise tata mare şi m-am instalat mai confortabil pe banca tare, lăsându-mi gândurile să zboare. Desigur, ceea ce mă atrăgea cel mai mult era să mă gândesc la dresajul animalelor.

Îmi închipuiam că sunt dresor de animale, purtând pe cap un joben înalt, aşa cum îmi istorisise bunicul, îmbrăcat într-o cămaşă garnisită cu volane şi frac roşu. Nu aveam bici – doar un băţ ascuţit – şi aveam câini, o mulţime de câini, de toate felurile, de toate mărimile. Fiecare dintre ei ştia să facă ceva special, iar oamenii aclamau, băteau din palme şi ne încurajau să repetăm figurile. Înainte de a-i saluta pentru ultima oară pe spectatorii mei, serviciul divin se încheie şi oamenii se îndreptară spre ieşirea din biserică. Nu-mi venea să cred că timpul se scursese atât de repede.

Nu după multă vreme ne aflam cu toţii în căruţă, îndreptându-ne spre casă. Eu şedeam în spate. Îndată ce am dat colţul, mi-am scos încălţările de duminica şi şosetele. L-am surprins pe tata mare privindu-mă.

— Ca să nu-mi uzez încălţările cele bune, i-am explicat.

Într-o clipă, tata mare se ridică de pe bancheta căruţei şi se lăsă jos lângă mine; apoi se aplecă şi-şi scoase cu grijă încălţările.

Le aşează cu grijă la distanţă de marginea căruţei, ca să nu cadă, şi-şi lăsă picioarele să atârne, legănându-le uşor înainte şi înapoi.

— Nenorocitele astea de încălţări mi-au dat întotdeauna de furcă, îmi şopti el la ureche.

Când căruţa intră pe aleea ce ducea la casa noastră, ne-am grăbit să ne tragem şosetele şi să ne luăm încălţările. Probabil că urma să le purtăm ziulica întreagă, având în vedere vizita lui Hiram.

Lou îşi văzu liniştită de treabă. Hiram sosi şi fu primit cu mare plăcere de bunicul şi unchiul Charlie – deşi păreau a fi singurii cărora le făcea plăcere. Nu după multă vreme, Lou ne invită la masă. Îl plasă pe Hiram la capătul mesei, lângă bunicul şi unchiul Charlie, eu şi tata mare aşezându-ne la stânga şi la dreapta ei.

Se vedea limpede că Hiram era impresionat de talentul culinar al mătuşii Lou, aşa că am simţit din nou acel nod neliniştitor în stomac. Am refuzat a doua felie de plăcintă. Am început să caut în minte vreun comentariu despre cât era de costisitor să pregăteşti o asemenea masă, însă orice aş fi zis, se încadra în categoria cuvintelor nepoliticoase despre care mă învăţase bunicul, aşa că mi-am înghiţit cuvintele.

Îndată ce terminarăm de mâncat, unchiul Charlie preluă iniţiativa. N-avea de gând să încurce lucrurile, aşa cum o făcuse bunicul.

— Acum Lou, spuse el, ai avut atât de mult de lucru cu murăturile, gătitul şi toate celelalte, încât meriţi o mică pauză. Ce-ar fi să mergi cu Hiram pe veranda din spate, în timp ce eu şi tatăl tău ne ocupăm de vase?

Lou îşi ridică privirea, confuzia ei era evidentă, însă înainte de a protesta, bunicul interveni degrabă.

— Bună idee, spuse el, aproape împingând-o spre uşă. Apoi se întoarse spre tata mare. Tată, tu şi Josh aţi putea face o partidă de

şah. Eu am încercat să-l învăţ, da’ ştii că nu mă pot compara cu tine – şi am uitat multe dintre mişcări.

Bunicul juca foarte bine şah atunci când îşi făcea timp să joace. Avea reputaţie de bun jucător prin partea locului. Jucam destul de des în timpul serilor liniştite de iarnă, însă niciodată în zilele de dinaintea secerişului şi a recoltelor. Duminicile din sezonul adunării roadelor oamenii preferau să se odihnească sau să citească, nu să-şi „stoarcă creierii”.

Unchiul Charlie era ocupat izbind în toate părţile ligheanul cel mare pentru vase şi umplându-l cu apă fierbinte din rezervorul sobei, iar bunicul dădu ocol mesei, adunând farfuriile murdare.

Preferând să nu facă o scenă în faţa invitatului, Lou, încă purtând pe chip o expresie de uimire, se lăsă condusă spre veranda din spate. Hiram zâmbi în timp ce o urmă, iar stomacul mi se strânse din nou.

— Jocul e acolo, tata. Băiete, du-te şi ia-l – ştii unde este.

Aşa că eu şi tata mare ne lăsarăm alungaţi în colţul cel mai îndepărtat al bucătăriei, ţintuiţi în faţa tablei de şah cu carouri roşii şi negre.

Nu-mi stătea nici inima, nici mintea la joc, aşa că am jucat teribil. Am început să mă întreb cum de nu pierdusem mai rău decât o făcusem; apoi mi-am dat seama că nici mintea străbunicului meu nu era la joc.

Când zgomotul farfuriilor lovite una de cealaltă ajunse la apogeu, tata mare îmi şopti fără a-şi ridica ochii de pe tabla de şah:

— Ce se petrece aici, Joshua?

Am fost puţin surprins de faptul că pricepuse atât de repede, iar o clipă m-am întrebat cât de mult ar trebui să-i dezvălui din ce ştiam. Am hotărât să-i spun totul. Aveam nevoie de un aliat şi simţeam cumva că tata mare avea să fie de partea mea.

— Bunicul şi unchiul Charlie caută s-o mărite pe mătuşa Lou.

Tata mare aşteptă câteva minute; apoi, în timp ce unchiul Charlie zăngăni câteva tacâmuri, şopti din nou:

— Ea ştie?

— Habar n-are!

Am avut impresia că spune „bine”, dar nu eram sigur.

— E interesată?

— Nu, am răspuns cu siguranţă. Mai târziu aveam să-i explic mai multe.

De data asta eram sigur că spusese, „bine”.

— Ştii ceva despre tipul ăsta, Hiram? Ochii străbunicului nu părăsiseră tabla de şah.

Ştiam că se referă la ceva nefavorabil.

— Doar că-i plac banii, am răspuns şoptit, pretinzând că următoarea mişcare mă luase prin surprindere.

Bunicul se ridică.

— Joshua, nu eşti un adversar suficient de periculos pentru mine, spuse el pe un ton glumeţ – decât dacă te mai pregăteşti. Oricum, cred că pentru azi e destul. Haide să facem o plimbare.

L-am văzut pe bunicul şi pe unchiul Charlie privindu-se agitaţi în timp ce eu şi tata mare ne îndreptarăm spre uşa de la bucătărie. Sunt sigur că tata mare îi văzuse şi el, însă nu dădu vreun semn.

— Când eram copil jucam un joc care se numea „cuţitul în cerc”. Îţi foloseşti briceagul. Trasezi un cerc pe pământ, aşa, şi aşezi în interiorul lui câteva pietre mici – cam la distanţa asta – apoi faci un pas înapoi şi arunci cuţitul. Lama trebuie să se împlânte în pământ – asta înseamnă că nu ai voie să atingi pietrele. De fiecare dată când se întâmplă asta, mai faci un pas înapoi. Dacă lama nu se împlântă în pământ, trebuie să iei jocul de la început. Câştigător este acela care a făcut cei mai mulţi paşi înapoi. La sfârşitul

timpului hotărât pentru aruncare, fiecare jucător îşi foloseşte cel mai bun scor. Vrei să încerci?

După părerea mea, mânuiam destul de bine briceagul, iar jocul părea amuzant, aşa că am fost de acord.

Între timp ajunsesem pe veranda din spatele casei. Mătuşa Lou şi Hiram sorbeau din paharele cu limonadă şi stăteau la taifas. Hiram părea mulţumit de sine, însă mătuşa Lou încă nu fusese în stare să-şi alunge de pe chip expresia aceea încurcată.

Tata mare se opri ca să schimbe cu ei câteva vorbe.

— Eu şi Joshua mergem să jucăm un joc.

Ne-am îndepărtat de ei. Tata mare trasă un cerc în pământ şi puse trei pietre netede în interiorul lui.

Jocul nu mi se păru greu la început, însă pe măsură ce ne îndepărtam de cerc, treaba se dovedi destul de dificilă. Am stabilit ca timp de joc pentru prima partidă doar zece minute. Cel mai bun scor al meu a fost de unsprezece paşi, în timp ce tata mare făcu doar zece.

În timp ce m-am aplecat să adun bricegele din cerc, tata mare făcu un lucru interesant. Îşi scoase portofelul şi-mi dădu o monedă de zece cenţi. Mi se adresă apoi cu voce joasă:

— Am tot vrut să-ţi dau banii ăştia. Data viitoare când vei merge în oraş, aş vrea să cumperi pentru mine un cârlig de pescuit bun – unul după care peştii se prăpădesc.

Mi se părea ciudat că tata mare se gândea la cârlige de pescuit în astfel de momente, însă am încuviinţat şi am pus bănuţul în buzunarul pantalonilor. Nu ştiu ce anume m-a făcut să-mi ridic privirea în acea clipă, însă uitându-mă spre verandă, l-am văzut pe Hiram privindu-ne. M-a încercat din nou acea obişnuită senzaţie de teamă şi mânie pentru faptul că se afla lângă Lou. I-am întins străbunicului briceagul. El îi şterse cu grijă lama şi începurăm un

nou joc, pe care-l încheiarăm la timpul stabilit. De data asta scorul meu era şi mai bun, iar tata mare rămăsese cu doi paşi în urma mea.

— Joshua, m-am gândit la ceva, spuse el în timp ce ne recuperam bricegele, poate ar fi mai bine să cumperi două cârlige, ca să avem fiecare câte unul.

Nu-mi dădusem seama până atunci cât de împătimit de pescuit devenise străbunicul meu. Îşi scoase din nou portofelul din buzunar şi-mi dădu încă o monedă. Zornăi puţin monedele, ca şi când căuta una dintre ele şi n-o găsea. Mut de uimire, mi-am vârât moneda în buzunar, ştiind că primisem mai mulţi bani decât costau acele cârlige. O să cumpăr din cele mai bune şi o să-i dau restul înapoi străbunicului.

Tata mare îşi ridică glasul. Mă aflam doar la câţiva paşi de el – însă el stătea cu spatele, aşa că m-am gândit că probabil avusese impresia că mă depărtasem de el.

— Bine, Joshua, gata cu antrenamentul. Acum haide să jucăm de-adevăratelea.

În acea clipă, l-am observat pe Hiram coborând treptele verandei şi îndreptându-se spre noi. Tata mare rămase locului cercetându-şi briceagul şi curăţindu-i lama de pământ. Hiram se apropie.

— Interesant joc, spuse el în cele din urmă.

— Ai jucat vreodată „cuţitul în cerc”? întrebă tata mare.

— Nu.

— Cunoşti regulile?

— M-am uitat puţin la voi.

Tata mare îi dibui interesul.

— Vrei să joci şi tu?

Hiram zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu strică să încerc.

Îşi scoase briceagul şi încercă vârful lamei.

— Tocmai începeam marea partidă. Haide, fă câteva încercări.

Tata mare îşi scoase ceasul şi începu să-l cronometreze. Hiram părea destul de dibaci.

Tata mare îl lăsă să arunce de trei ori, de la distanţe diferite.

— Foarte bine, spuse el, urmărind cu mare atenţie acul ceasornicului, ca şi când era important să dea startul la secundă. Joshua, tu începi. O pauză, apoi o ocheadă la ceasul din mâna lui... acum!

Am aruncat – briceagul meu se înfipse în pământ. Jocul pornise.

— Hiram, spuse tata mare îndemnându-l printr-o mişcare a capului.

Hiram aruncă. Şi briceagul lui se înfipse în pământ. Tata mare zăbovi puţin înainte de a arunca, concentrându-se, ca şi când jocul devenise dintr-odată foarte important. Am simţit schimbarea în atitudinea lui şi am avut senzaţia că până atunci nu luase jocul prea în serios. Hiram simţi şi el acest lucru, căci deveni deodată entuziasmat de joc.

Tata mare măsură distanţa, analiză poziţia pietrelor, îşi studie atent briceagul şi aruncă. Lama se înfipse în pământ şi l-am auzit oftând mulţumit.

Ne-am ridicat cu toţii bricegele şi am făcut un pas înapoi. De data asta trebuia să aşteptăm mai mult pentru o aruncare. Străbunicul era acela care imprima ritmul jocului. Juca atât de diferit, încât îmi era greu să cred că era acelaşi joc pe care-l începusem doar noi doi. Înainte de a arunca, studiam cu atenţie fiecare mişcare, aruncam, făceam pasul înapoi şi ne recuperam bricegele. Unchiul Charlie şi bunicul veniră să privească jocul

nostru, având pe chip o expresie de neliniște; însă văzând cât de concentraţi eram, în cele din urmă ridicară din umeri şi se îndepărtară.

Ce să spun despre Hiram? Se prinsese în joc cu toată inima şi cu tot sufletul. N-am văzut niciodată pe cineva mai pasionat ca el de asemenea joc. Tata mare era, şi el, foarte serios; juca încet şi cu mare atenţie, însă părea să aibă un calm ce-i lipsea lui Hiram.

Am jucat tot restul acelei după-amiezi. Pas cu pas ne îndepărtam de cerc, până când eram atât de departe, încât abia mai Puteam vedea cercul – apoi ne întorceam şi o luam de la capăt.

Eu mă întorceam la cerc mai des decât ceilalţi doi. Era greu de crezut ca reuşisem să-l întrec pe tata mare în primele două Partide. Norocul începătorului, s-ar zice.

Hiram asudase. Îi apăruseră mici broboane de sudoare pe frunte, dar nu din cauza frumoasei zile de toamnă.

Lou plecase demult de pe verandă. O văzusem îndreptându-se spre râu cu o carte în mână. Unchiul Charlie şi bunicul se plimbau colo-colo pe veranda din spatele casei, încruntaţi şi supăraţi. Jocul însă, continuă.

Tata mare şi Hiram nu se dădeau bătuţi. Din când în când tata Ore consulta ceasornicul de la veston, zornăind lanţul în timp ce făcea asta; apoi clătina din cap ca pentru a ne înştiinţa că timpul de joc încă nu se încheiase, aşa că urma s-o luăm de la capăt.

Sincer să fiu, mă cam săturasem de joc, însă Hiram nu părea să se fi plictisit. Tata mare era doar cu un pas în urma lui, iar Hiram părea hotărât să păstreze distanţa.

Tata mare îşi privi din nou ceasornicul.

— Mai avem un minut. Asta e ultima aruncare.

Hiram îşi muşcă buzele. Stăteau amândoi pe poziţiile câştigate. Dacă amândoi reuşeau aruncarea, jocul se isprăvea la

egalitate. Sigur că eu ţineam cu tata mare. Cât despre mine, eram atât de în urma lor, încât nici nu mă mai puteam pune la socoteală.

Hiram se pregăti crispat pentru ultima aruncare. Credeam că niciodată n-o să-i dea drumul acelui briceag din mână, însă în cele din urmă o făcu; lama sclipi în aer şi lovi pământul cu un zgomot surd; se strecurase printre pietre şi stătea bine înfiptă în pământ. Hiram arăta de parcă ar fi vrut să salte şi să chiuie, însă n-o făcu. Îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea.

Veni rândul străbunicului. Se pregăti pe îndelete şi ţinti cu mare atenţie. Chipul îi era liniştit. Mi-ar fi plăcut să nu câştige Hiram. Speram ca jocul să se încheie cel puţin la egalitate – în cazul ăsta, situaţia n-ar mai fi fost atât de tensionată.

Hiram parcă nu mai putea sta locului; mă temeam că agitaţia lui îi va distrage atenţia străbunicului. M-am încruntat la el, însă nici nu m-a observat.

Briceagul zbură din mâna străbunicului meu, îndreptându-se ca o săgeată către cerc. Mi se părea că eu zbor, şi nu acel briceag. Nimeni nu mişca – nimeni nu respira. Am aşteptat să aud sunetul făcut de pătrunderea lamei în pământ, însă n-am auzit decât un zornăit şi-un zdrăngănit. Briceagul străbunicului lovise cea mai mare piatră.

Hiram chiui – iar eu mi-am dorit să-l pocnesc bine. Sărmanul tata mare – după ce a jucat atât de greu şi atât de mult. Însă tata mare ştia să piardă, mai bine decât mine. Se întoarse spre Hiram zâmbindu-i binevoitor.

— Bine jucat pentru un novice, spuse el, întinzându-i mâna.

Nu ştiam ce însemna „novice”, însă mi-am închipuit cam ce înseamnă.

Hiram era încă atât de entuziasmat, încât nici măcar nu reuşi să strângă cum se cuvine mâna străbunicului meu. Mă întrebam

cum se poate ca un om în toată firea să se entuziasmeze în aşa măsură pentru un joc atât de simplu – chiar dacă a fost nevoie de o după-amiază întreagă ca să jucăm.

— Felicitări, l-am auzit pe tata mare zicând. Eşti un jucător grozav.

Hiram încă mai sălta de pe un picior pe altul, strângând viguros mâna străbunicului meu.

— Cât de mult am câştigat? întrebă el dintr-odată.

— Câştigat? Tata mare părea surprins de asemenea întrebare – cel puţin pe mine mă uimise de-a dreptul. Unchiul Charlie şi bunicul, care veniseră şi ei lângă noi, păreau la fel de surprinşi.

— Da... Strălucirea de pe chipul lui Hiram părea că păleşte. Nu ai...

— Niciodată în viaţă n-am jucat pe bani. Străbunicul părea ofensat. Nu-mi plac jocurile de noroc. Dacă un joc nu poate fi jucat doar de plăcere, atunci nu merită să fie jucat, după părerea mea.

— Dar lui Josh i-ai dat...

— I-am dat lui Josh douăzeci de cenţi ca să cumpere cârlige de pescuit când va merge în oraş. Plănuim să mergem la pescuit înainte de începerea şcolii.

La expresia de dezamăgire ce se oglindea pe chipul lui Hiram, se adăugă acum şi una de stânjeneală. Îşi drese glasul şi-şi curăţă de pământ briceagul, evitând să-i privească pe cei din jur.

Din fericire Lou, care se întorsese, alese tocmai acest moment pentru a anunţa că era gata cafeaua, aşa că ne îndreptarăm cu toţii spre casă. Nu putea alege un moment mai potrivit. Atmosfera mi se părea cam încărcată, cu toate că nu reuşeam să înţeleg în întregime situaţia.

Hiram plecă de îndată ce luă ultima îmbucătură din prăjitură şi ultima înghiţitură de cafea. Puţin abătut, îi mulţumi unchiului

Charlie pentru invitaţie, însă n-o privi pe Lou, nici măcar atunci când îi mulţumi pentru masă. Evită şi privirea străbunicului. Mi se părea amuzant să-l văd cum se agită, neştiind la cine să privească.

Unchiul Charlie se duse cu el ca să-şi scoată căruţa şi murgii care ieşiră cu un huruit asurzitor din curtea noastră. Unchiul Charlie se întoarse. Lou strângea masa; nimeni nu-i mai veni în ajutor, sugerându-i că ar trebui să se odihnească.

Tata mare îmi zâmbi puţin nătâng şi-mi făcu cu ochiul.

Se întoarse spre unchiul Charlie. Clătină din cap încet, ca şi când nu reuşea să înţeleagă ce se petrecuse.

— Prietenul tău părea un tânăr atât de simpatic, Charles. Nu-mi vine să cred că un asemenea tânăr îndrăgeşte jocurile de noroc. Păcat, mare păcat!

Am fost nevoit să alerg afară, ca nu cumva să izbucnesc în hohote de râs.

CAPITOLUL 12

ZILE DE TOAMNĂ

Unchiul Charlie urma să meargă în oraş ca să cumpere sfoară, iar tata mare se hotărî să i se alăture. Ardeam de dorinţa de a merge şi eu, dar aveam prea multă treabă de făcut. Încă mai aveam acele două monede pe care mi le dăduse tata mare şi abia aşteptam să trec pe la magazinul domnului Kirk şi să cumpăr cârlige de pescuit. I le dădusem înapoi străbunicului, gândindu-mă că ar putea să cumpere el însuşi cârligele, însă el îmi spusese că eu mă pricepeam mai bine decât el la asemenea lucruri.

Abia mi-am târât picioarele în timp ce căutam să-mi termin

treaba. Fără tata mare, a cărui prezenţă era un imbold pentru mine, mă simţeam ciudat şi singur.

După masa de prânz am avut câteva clipe libere, aşa că mi-am scos echipamentul de pescuit şi mi-am curăţat cârligele. Aproape că mi-am înfipt unul în deget; mătuşa Lou se agită şi-mi spuse că mai bine le-aş lăsa deoparte. Întotdeauna devenea nervoasă când mă vedea umblând cu cârligele de pescuit.

M-am apucat de tăiat lemne. Deja făcusem un morman măricel când am auzit căruţa apropiindu-se. Am înfipt toporul în butuc şi m-am îndreptat spre bucătărie.

— Vin.

— Da?

— Da.

Urmă o clipă de linişte. Mătuşa Lou răsfoia unul din acele cataloage din care putea comanda produse prin poştă. Rareori avea timp pentru aşa ceva. Nu-şi ridică privirea din el.

— Cafeaua e gata?

Mă privi, arcuindu-şi sprâncenele subţiri.

— Vrei cafea?

— Nu pentru mine – pentru tata mare şi pentru unchiul Charlie. Mă gândeam că le-ar face plăcere să bea o cafea – sau un suc, sau ceva.

Lou zâmbi şi puse deoparte fascinantele pagini.

— Aşa deci, ţi-e foame, Josh?

Nu asta dorisem să spun, dar nu-mi păsa dacă Lou nu pricepuse. Pe când cei doi bărbaţi ieşiră din grajd, Lou tăiase deja câteva felii de chec cu melasă, iar cafeaua aproape că dădea în clocot. Pe masă, în dreptul scaunului unde şedeam eu de obicei, se afla un pahar mare cu lapte.

Tata mare se strecură pe lângă mine şi-mi puse mâna pe

umăr. Îmi venea să mă lipesc de el şi să dau din codiţă.

— Cum a mers treaba?

— Bine. Am făcut destul de multe într-un timp scurt. Ba chiar mi-am curăţat şi cârligele de pescuit.

— Mi-am propus să văd nişte cârlige de pescuit la magazinul general, da n-am ajuns.

M-am întrebat ce făcuse tata mare în oraş tot acest timp, de nu-şi făcuse vreme să vadă nişte cârlige. Unchiul Charlie intră în bucătărie.

— Am văzut un anunţ afişat în magazinul general, ce te-ar putea interesa, Josh.

M-am uitat la unchiul Charlie, întrebându-mă cum putea să mă privească pe mine un anunţ afişat în magazinul lui Kirk. N-am fost nevoit să aştept prea mult ca să-mi primesc răspunsul.

— Scrie acolo cu litere mari şi îngroşate: „Şcoala începe luni".

Unchiul Charlie ridică degetul arătător ca şi când ar fi indicat fiecare literă a acelor cuvinte mari şi îngroşate.

Probabil că faţa mi se posomori, căci unchiul Charlie râse, iar tata mare păru la fel de dezamăgit ca şi mine.

— Atât de curând? îl chestionă el pe unchiul Charlie.

Unchiul Charlie încuviinţă.

— Secerişul a fost mai devreme anul ăsta şi majoritatea fermierilor sunt aproape gata. L-am văzut pe domnul T. Smith în oraş. Spunea că astăzi mai are de lucru câteva ceasuri şi pe urmă, gata. Eu însumi am aranjat să vină oameni la treierat, joi. Dan mai are astăzi de cosit otava de pe ultima fâneaţă, pe urmă, am terminat. Celelalte fâneţe sunt gata, şi otava se usucă frumuşel. Joi cred că o putem aduna. Ei bine, ar fi cazul să mă urnesc din loc.

Se ridică de la masă, apoi păru că-şi aminteşte ceva. Scoase un mic săculeţ maroniu din buzunarul cămăşii/ şi-l înmână mătuşii

Lou. Când unchiul Charlie mergea în oraş *se* întorcea întotdeauna acasă cu câteva tablete de gumă de mestecat, bomboane, sau dropsuri de mentă. Îi făcu cu ochiul mătuşii Lou.

— Poţi să împărţi cu Josh, dacă e cuminte.

Îşi trânti pălăria pe cap şi plecă.

— Lunea viitoare... repetă tata mare. Asta înseamnă că va trebui să mergem săptămâna asta la pescuit, Joshua, crezi că vom reuşi?

Mă bucuram acum de două ori mai mult pentru mormanul de lemne pentru foc pe care le stivuisem afară – Mâine, am spus. Să mergem mâine. Chiar acum mă duc să mai tai câteva lemne de foc, înainte de a da de mâncare la porci.

În timp ce ieşeam grăbit din casă, m-am gândit la veştile bune şi veştile rele pe care le adusese unchiul Charlie. Nu era greu să plasez începutul şcolii într-una din aceste categorii. Vestea bună era sosirea echipei de treierători. Treieratul era unul din evenimentele mele preferate în an.

De obicei, se începea dimineaţa devreme întotdeauna, în timp ce mă zoream să-mi termin treburile de dimineaţă, mă surprindeam trăgând cu urechea la zgomotul sacadat al treierătoarei ce înainta agale pe drumul de ţară. Nu după multă vreme avea să înghită snopii scuipând boabele aurii pe unul dintre burlane, iar pe celălalt suflând în văzduh un şuvoi de Jale.

Primele câteva ceasuri erau ocupate cu pregătirea maşinăriei. După ce era poziţionată corect şi gata de treabă, era pornit motorul. Cureaua lungă începea să se învârtă, activând tot soiul de lucruri mişcătoare din motorul maşinăriei. La început întreg angrenajul se mişca încet, scârţâind şi gemând, ca şi când ar fi vrut să protesteze faţă de faptul că era din nou pusă la treabă. Proprietarul treierătoarei nu stătea o clipă locului. Alerga încoace şi încolo, de

jur împrejur, verificând într-o parte şi alta. După ce asculta şi analiza cât îi poftea inima, lăsa în pace uriaşa maşinărie şi intra în casă pentru micul dejun.

În ceea ce mă priveşte, la micul dejun stăteam ciulindu-mi bine urechile pentru a fi primul care aude zgomotul făcut de roţile de metal pe drumul bătătorit de ţară.

Urmau să fie cel puţin cinci sau şase echipe în total. Uneori se opreau la casă, alteori mergeau direct în câmp.

Când soseau lucrătorii, mecanicul maşinii înghiţea ultimul strop de cafea şi se întorcea la maşinăria lui; îi dădea ocol, asculta cu atenţie şi deschidea mici uşiţe laterale, privind în interior şi dând câte un mic bobârnac.

În cele din urmă, pe când soarele se înălţa suficient de mult pe cer pentru a usca snopii de grâu, pornea la treabă prima echipă.

I se alăturau încă doi lucrători care încărcau snopi cu furca, mergând îndărătul maşinăriei, gata să pornească şi să se oprească la porunca aceluia ce o manevra.

Prima încărcătură era doar de probă; îndată ce încărcau destui snopi pentru testarea maşinii, se întorceau lângă ea. Atunci începea treaba. Erau trase manetele, iar mecanismele porneau la capacitate maximă. Motorul gemea şi tremura, scoţând un fum negricios. Roţile dinţate zăngăneau şi pocneau în timp ce treierătoarea îşi înteţea ritmul. Părea că se clatină şi se mişcă precum un balaur înfuriat. Adesea mă minunam că n-o ia razna, pe câmp. Cred că proprietarul ei gândea la fel, pentru că întotdeauna bloca roţile maşinăriei cu bolovani.

La un semn din partea mecanicului, lucrătorii se apropiau de treierătoare, iar cei ce se ocupau cu încărcatul snopilor se apropiau şi ei, de asemenea, aruncând snopii pe banda care-i purta sus şi-i încărca în burta uriaşă a treierătoarei.

Acolo era locul în care se petrecea minunea. În loc să iasă aşa cum intraseră, sau măcar tăiate, spicele încărcate aruncau curând în remorca din spate un şuvoi de boabe aurii. Un mic nor de praf ieşea de pe burlanul ce sufla paiele în afară; norul creştea din ce în ce mai mult, căpătând o strălucire aurie cu sclipiri argintii, pe măsură ce soarele se oglindea în particulele zburătoare.

Întotdeauna eram uimit de acest spectacol, de transformarea aceasta atât de neprevăzută şi rapidă.

Dacă proba de treierat era mulţumitoare – bărbaţii hotărau asta privind, pipăind şi mestecând boabe – echipele de lucrători în aşteptare primeau semnalul şi porneau pe câmp, nerăbdători să-şi înceapă treaba.

Mai erau şi alte lucruri care-mi plăceau la perioada asta a treieratului – cum ar fi adunarea în mormane uriaşe a boabelor în remorca treierătoarei. De aici luau drumul lăzilor de grâne unde erau depozitate, acompaniate fiind de zgomotul metalic al lopeţilor în contact cu grânele. Mirosea bine, cu toate că uneori praful ridicat te făcea să strănuţi. Apoi mai era şi partea amuzantă, aceea a vânării şoriceilor ce ieşeau speriaţi din căpiţele de pleavă.

Şi îmi mai plăcea mâncarea. Perioada secerişului însemna şi o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi, căci secerătorii lucrau din greu şi aveau nevoie de o masă copioasă. Întotdeauna căutam pe cineva care s-o ajute pe mătuşa Lou în timpul secerişului. Era prea mult pentru o singură femeie să hrănească toată acea mulţime de lucrători.

În timp ce tăiam lemnele, mă gândeam cu plăcere la ziua de joi. Abia aşteptam să aud zgomotul echipajelor de treierători intrând în arie.

Miercuri, eu şi tata mare am reuşit să ne furişăm câteva ore la pescuit. Singura mea dezamăgire era că nu reuşisem să ajung în

oraş ca să cumpăr cârlige noi. Însă vechile mele cârlige favorite îşi făcuseră bine treaba în trecut, aşa că trăgeam nădejde că nu mă vor lăsa nici de data asta.

Tata mare îşi luă undiţa şi cutia cu mâncare, în timp ce eu am luat în mână undiţa mea, o cutiuţă cu râme şi pământ şi o haină veche pe care să se aşeze tata mare. Ne hotărâsem să încercăm alt loc de pescuit de data asta – unul mai în amonte. Era acolo un buştean mare pe care ne puteam aşeza confortabil – dacă aşterneam o haină mai groasă pe el – şi câţiva copaci cu trunchiul gros chiar în spatele lui, numai buni pentru a ne rezema cu spatele de ei.

Tata mare învăţa repede. Îşi pregăti cârligul şi-l zvârli în apă înaintea mea. Îl mai smuci din când în când – doar cât era nevoie

— Şi ne aşezarăm la taclale, în timp ce aşteptam ca peştele să muşte.

— Ştii, Joshua, spuse tata mare râzând încetişor, m-am gândit că m-am aranjat destul de bine.

L-am privit oarecum uimit.

— Adică?

— Ştii, îmi explică el, cred că trăiesc cei mai frumoşi ani ai vieţii.

Tot nu-l înţelegeam.

Chicoti încetişor, ca şi când reuşise să păcălească pe toată lumea din jur.

— Gândeşte-te la tine, puţintel, explică el. Desigur, ai şi tu plăcerile tale – pescuitul, lipsa grijilor vieţii de adult... Pe de altă parte însă, munceşti din greu.

Mă bucuram că tata mare remarcase asta.

— Mai ai şi şcoala – îţi place sau nu – eu nădăjduiesc să-ţi placă. Dar viaţa îţi stă înainte. Bunicul tău şi unchiul Charlie, au

parte de munca şi îngrijorările unor bărbaţi. Îşi cheltuie cea mai mare parte a timpului şi energiei încercând să pună în ordine treburile. Cât despre *mine*... oftă mulţumit şi se rezemă confortabil de trunchiul călduţ al copacului. Eu... eu nu trebuie să merg la şcoală – cu toate că ăsta este un privilegiu – şi nici măcar să trebăluiesc în jurul casei nu sunt nevoit, decât dacă vreau. Nimeni nu se aşteaptă de la mine să pun mâna pe furcă sau pe lopată. Nimeni nu ridică din sprânceană dacă vreau să zăbovesc mai mult timp dimineaţa în aşternuturi, sau să merg la culcare odată cu găinile seara. Nu sunt nevoit să iau decizii importante – ce viţei să vindem şi ce viţei să păstrăm, de pildă, sau ce să cultivăm şi unde, dacă ar trebui să reparăm plugul cel vechi sau să cumpărăm unul nou. Nu, Joshua. Eu sunt liniştit.

Acum înţelesesem. Niciodată nu mă gândisem că vârsta înaintată avea avantajele ei. Se pare că tata mare descoperise unele dintre ele. Îmi zâmbi larg, privindu-mă amuzat.

— Mănânc, dorm şi am grijă de mine.

Suna destul de bine, însă nu era chiar adevărat. Mi-l aminteam hrănind găinile, scoţând apă pentru animale sau adunând lemne, îl văzusem curăţând legume cu mânecile suflecate, ştergând vasele sau chiar măturând podeaua bucătăriei.

Într-un fel, avea dreptate. Poate că nu era *nevoit* să facă acele lucruri; însă după cum îl cunoşteam, aveam simţământul că atâta vreme cât putea merge pe picioare, urma să facă tot ceea ce-i stătea în putinţă pentru a uşura povara cuiva. Şi cred că-i plăcea acest lucru. Străbunicul meu era un bărbat extraordinar.

— Aşa e, spuse el din nou continuându-şi ideea, asta-i cea mai bună perioadă din viaţa unui om. Dacă ar fi fost şi străbunica ta aici, totul ar fi fost perfect.

Începu să-mi povestească despre ea – cum o întâlnise când

avea doar nouăsprezece ani şi hotărâse chiar în acea clipă că era fata potrivită pentru el. Continuă povestindu-mi despre viaţa lor împreună, detalii ce păreau neimportante la vremea când se întâmplaseră. Nu-mi spuse nimic despre ceea ce se întâmplase după ce ea murise, însă cunoscând-o acum după descrierile pe care le dăduse şi după tonul vocii lui, parcă mi-era mai uşor să simt ce însemnase pierderea ei. Nu trebuia să mă întreb cum se simţea – şi eu îi pierdusem pe cei dragi.

Am pescuit în tăcere o vreme, apoi am hotărât că sosise timpul să mâncăm. Mă temusem că alesesem un loc nu prea prielnic pentru pescuit; îmi doream atât de mult să-l văd pe tata mare prinzând peşte.

Tocmai scosesem copanele reci de pui din cutie, când am simţit o mişcare în apă; peştele muşcase din momeala străbunicului meu. Sări ca un arc, lăsă să-i cadă copanul de pui din mână şi alergă săltând şi chiuind spre marginea râului. L-am urmat. Am început să strigăm şi să ţopăim. Pe când am reuşit să punem peştele la locul lui şi ne-am întors la cutia cu mâncare, furnicile deja se ospătaseră din copanul lepădat. L-am aruncat deoparte, cu tot cu furnici, ca nu cumva intrusele să mi se strecoare pe sub crăcii pantalonilor.

Străbunicul tocmai prinsese unul dintre cei mai frumoşi peşti pe care i-am văzut vreodată pescuiţi din râu şi abia puteam înghiţi de bucuros ce eram. Uitasem până şi să sper că voi avea şi eu norocul ăsta; dacă am fi fost acum nevoiţi să ne strângem lucrurile şi să plecăm, aş fi fost cum nu se poate mai fericit. Am prins şi eu unul înainte de a pleca, cu toate că nu era la fel de frumos ca cel pe care-l pescuise tata mare.

Am plecat acasă fericiţi.

— Mă bucur că am reuşit să punem deoparte ziua asta pentru

pescuit, Joshua, spuse tata mare.

— Şi eu.

— Eşti un tovarăş pe cinste, Joshua.

Nimeni nu-mi spusese vreodată acest lucru până atunci.

— Sper că nu te-a deranjat faptul că ai fost nevoit să asculţi amintirile unui bătrân.

M-am uitat la el.

— Sigur că nu.

Îmi puse mâna pe creştet şi-mi ciufuli părul, aşa cum obişnuiesc să facă adulţii.

Am mers mai departe. Hm! Cum să mă supăr că mi-a împărtăşit din amintirile lui? Mai ales că eu nu aveam aşa ceva.

Acea durere ciudată îşi făcu din nou simţită prezenţa înăuntrul meu. Am păşit puţin mai repede.

CAPITOLUL 13

TREIERATUL

Sosi şi ziua de joi. Cu toţii am răsuflat uşuraţi. Întotdeauna există pericolul ca în ziua propusă, vremea să nu fie prielnică. Asta întârzie planurile şi face ca bărbaţi în toată firea să transpire de îngrijorare pentru un lucru asupra căruia nu au niciun fel de putere. Obişnuiam să mă rog zile în şir înaintea treieratului, implorându-L pe Domnul să ne dea o vreme prielnică. Anul trecut se abătuse o furtună teribilă prin părţile noastre, în ciuda rugăciunilor mele, aşa că anul ăsta am hotărât să-L las pe Domnul să facă ce-o vrea.

M-am trezit mai devreme decât de obicei. Doream să-mi termin treaba, ca să pot fi ochi şi urechi la ce urma să se întâmple

mai târziu.

Am avut un sentiment de mulţumire văzând dimineaţa senină de toamnă, însă m-am abţinut din a mi-l exprima.

Tocmai o aduceam pe Bossie în grajd când am auzit primul pufăit îndepărtat. Speram ca zgomotul să n-o umple pe Bossie cu acelaşi entuziasm sălbatic ce mă umpluse pe mine – altfel laptele ei din acea dimineaţă n-ar mai fi fost bun de nimic.

Am muls-o în grabă şi tocmai îmi isprăveam treaba când tractorul, împreună cu marea treierătoare neagră, sosiră pe aleea ce duce spre casa noastră.

Bunicul şi unchiul Charlie ieşiră în întâmpinarea domnului Wilkes, omul care manevra maşinăria.

Domnul Wilkes manevrase treierătoarea aceea de când mă ştiam. Nici el, nici maşinăria sa nu arătau ca scoşi din cutie, însă parcă ar fi fost legaţi unul de celălalt. Pentru domnul Wilkes treierătoarea nu era doar pâinea lui, ci prietena şi tovarăşa lui.

Era tare mândru de ea. Domnul Wilkes nu-şi mai însămânţa pământurile. Le lucra domnul T. Smith, căruia îi revenea o parte din recoltă. Şi tot domnul T. Smith era primul pe listă pentru treierat, odată cu venirea toamnei.

Domnul Wilkes câştiga bani mergând în fiecare toamnă de la o fermă la alta, oferindu-şi propriile servicii şi pe cele ale maşinăriei sale magice. Cele două lucruri care-l îngrijorau cel mai mult erau seceta şi incendiile. Treierătoarea sa era singura în zona noastră şi nimeni nu părea să se gândească că lucrurile ar putea sta şi altfel.

M-am grăbit spre casă cu găleata plină cu lapte.

Doamna Corbin împreună cu fiica ei, Sueann, erau deja acolo, ca s-o ajute pe mătuşa Lou. Nu cred că Lou îmi împărtăşea entuziasmul cu privire la această zi. Totdeauna aveam impresia că bucătăria i se părea prea aglomerată prin prezenţa altor femei ce se

învârteau de colo-colo. Cred că s-ar fi bucurat să-şi petreacă ziua cu Sueann, însă doamna Corbin era genul de femeie căreia îi plăcea să ia hăţurile în mână.

I-am încredinţat găleata cu lapte mătuşii Lou şi am dat fuga înapoi, în grajd. Domnul Wilkes îndrepta maşinăria pufăitoare spre aria din spatele casei. Urma să mai treacă ceva timp până când toate lucrurile urmau să fie pregătite şi gata de treabă.

M-am grăbit să-mi termin treaba şi am reuşit să ajung în arie tocmai la timp pentru inspecţia de dinaintea micului dejun. O, cât îl invidiam pe domnul Wilkes! Să poţi manevra toate acele mecanisme, scripeţi şi părţi mişcătoare... asta era ceva.

Am rămas acolo privind laturile tremurătoare ale marii treieră tori, eu însumi tremurând niţel. Mai târziu, când va intra în arie, va începe să se zguduie şi să se cutremure de-a binelea.

Domnul Wilkes probabil că era mulţumit, pentru că-şi lăsă tractorul pornit şi se întoarse spre bunicul şi unchiul Charlie, dându-le de ştire că este gata pentru micul dejun.

În acea dimineaţă am sărit peste obişnuitul terci de ovăz şi m-am răsfăţat cu şuncă, ouă, cartofi prăjiţi, clătite şi brioşe cu tărâţe de grâu. Numai în ziua treieratului aveam aşa ceva la micul dejun – toate laolaltă.

În jurul meu bărbaţii tăifăsuiau, iar de undeva de mai încolo răzbăteau până la mine glasurile mai subţiri şi liniştite ale femeilor ce trebăluiau în jurul sobei, întorcând clătitele şi şunca.

Tata mare părea că se molipsise şi el de acest sentiment. Ştiam că nu mai experimentase aşa ceva niciodată şi simţeam că viaţa îl cam amăgise. Eu n-aş fi dat treieratul nici pentru – ei bine – nici pentru un circ. Cred că treieratul este un fel de circ în sine, cu acţiune, cu entuziasm şi cu zgomot – până şi cu animale dresate. Când priveşti o echipă de treierători ce se strecoară printre grâne

fără ca cineva să atingă măcar un hăţ ca să-i îndrume, atunci ai impresia că au fost foarte bine dresaţi. Abia aşteptam să asist la toată această acţiune.

Înainte de a termina micul dejun, am auzit zgomot de hamuri. Fără ca măcar să-mi treacă prin cap să-mi cer voie, am alergat la fereastră.

Era domnul T. Smith, cu caii lui. Caii aceştia, se credea, erau cei mai buni cai folosiţi vreodată la treierat – cel puţin aşa credea domnul T. Spunea asta întruna treierătorilor, spre marele necaz al celorlalţi fermieri.

— Când li se spune să se oprească, se opresc, spunea domnul T. Niciun fir de păr nu mişcă, nici nu clipesc. Şi când înaintează în arie, păstrează întotdeauna o distanţă de cinci paşi între marginea căruţei şi snopii de grâu. Nici mai mult, nici mai puţin. Omul are suficient loc să lucreze fără să-şi irosească timp şi energie atunci când aruncă snopii.

Domnul T. Petrecea fiecare clipă liberă în timpul meselor lăudându-se cu caii lui.

Trebuia să-mi dau seama că domnul T. Va sosi primul, întotdeauna se întâmpla aşa. Niciodată nu refuza invitaţia de a se aşeza la masă şi de a servi micul dejun; însă pentru că era un om tare harnic şi muncea pentru banii pe care-i câştiga în timpul treieratului, încă o gură în plus la masă nu deranja pe nimeni.

Pe când domnul T. Îşi isprăvea micul dejun lăudându-şi, cu; fiecare înghiţitură, caii, sosiră şi alte echipaje trase de cai. Şase la număr, împreună cu alţi trei bărbaţi ce urmau să strângă spicele rămase pe urma secerătorilor – nimeni nu dorea să rămână pe câmp nici măcar câteva spice pentru hrana şoarecilor.

Bunicul şi unchiul Charlie urmau să manevreze căruţele ce trebuiau umplute cu grâne; mai apoi, acestea erau descărcate în

hambar.

Cu totul, aveam la lucru doisprezece bărbaţi: domnul Wilkes, şase bărbaţi care mânuiau echipajele de cai, încă trei lucrători, bunicul şi unchiul Charlie.

Soarele se ridicase pe cer şi arunca o lumină strălucitoare. Domnul Wilkes mai dădu o dată ocol maşinăriei gălăgioase şi dădu din cap mulţumit. Îi făcu semn domnului T., iar acesta, Burt Thomas şi Barkley Shaw porniră pe lungul drum mărginit de snopii de grâu. Alimentară maşinăria cu suficienţi snopi cât s-o testeze şi se întoarseră. Domnul Wilkes trase de mânerul ce punea în funcţiune banda şi treierătoarea îşi începu dansul prăfuit. Domnul T. Îşi trase caii aproape de treierătoare; adevărul este că nici măcar nu tresărită la auzul maşinăriei ce pufăia, tropăia şi se clătina din toate încheieturile. Ai fi zis că se aflau în boxa lor din grajd.

Îndată ce maşina scoase zgomotul dorit de domnul Wilkes, acesta făcu semn cu mâna domnului T. Şi îndată „gura” treierătoarei se umplu cu snopi de spice. Urcau încet şi parcă-mi imaginam nişte dinţi ascuţiţi apucându-le în timp ce dispăreau după perdeaua de prelată.

Am dat fuga la celălalt capăt. Doream să mă asigur că mă aflu la locul potrivit când primul firicel de boabe îşi va face apariţia din burlan. Lucrul se întâmplă curând, iar bunicul şi unchiul Charlie îşi înfundară mâinile în ele. Le pipăiră, le studiară cu atenţie, apoi fiecare îşi vârî câteva boabe în gură. Mestecară pe îndelete, privindu-se unul pe altul în ochi, ca pentru a înţelege mesajul transmis de privirea celuilalt. În cele din urmă, unchiul Charlie încuviinţă printr-o mişcare a capului, iar bunicul încuviinţă şi el. Domnul Wilkes, care pipăise şi mestecase şi el, interpretă gestul lor ca pe un semnal şi se întoarse, făcând semn celor ce mânau caii.

Aceştia porniră, fiecare dintre ei hotărâţi să fie primul care să-

şi umple căruţa.

Burt Thomas lucra în echipă cu domnul P. Smith; domnul Smith îşi rupsese piciorul cu mai mulţi ani în urmă şi păşea şchiopătând rău, din cauză că piciorul nu se vindecase cum trebuie.

Barkley Shaw făcea echipă cu domnul Peterson, care era puţin cam bătrân pentru o asemenea muncă. Însă nimeni nu îndrăznea să-i spună asta – omul abia aştepta venirea toamnei şi perioada secerişului. De obicei puneau un bărbat mai tânăr alături de el – ca şi când aşa se nimerea – iar domnul Peterson părea că se aşteaptă la aşa ceva.

Joey Smith mergea între două căruţe, aruncând snopi când în una, când în cealaltă, în funcţie de cât de aproape se afla de vreuna dintre ele. Mai târziu urma să schimbe cu cei care aruncau spicele în treierătoare.

Am privit în jur, luându-mi ochii de la toată această acţiune şi l-am zărit pe tata mare stând locului fascinat de tot ce vedea. Nu puteam vorbi – maşinăria făcea prea mult zgomot; însă ne-am zâmbit unul altuia, înconjuraţi de toată acea zarvă şi agitaţie.

Primele echipe din spate începură să arunce mănunchiurile în alimentatorul treierătoarei, iar noi privirăm cum acestea erau parcă înghiţite de flămânda maşinărie. I-am făcut semn străbunicului meu să vină cu mine. L-am condus în jurul căruţei cu grâne, unde unchiul Charlie stătea privind şuvoiul de grâne ce ieşea pe burlan. Din când în când nivela cu lopata mormanul de boabe ce umplea remorca. Tata mare privi cu ochi sclipitori. Întinse mâna şi luă un pumn de boabe, lăsându-le să i se strecoare mai apoi printre degete. Părea că-i place să le simtă scurgându-i-se din mână. Unchiul Charlie zâmbi larg şi încuviinţă printr-o mişcare a capului – ştiam ce vrea să spună; recolta de anul acesta era dl bună calitate.

L-am înghiontit uşor pe tata mare şi am îndreptat degetul spr

paiele ce erau azvârlite în aer. Tata mare îşi ridică privirea de la remorca cu boabe. Privi paiele cum desenau un arc mare în aer, răsucindu-se, învârtindu-se şi reflectând razele soarelui.

Căruţele se deplasară înainte şi înapoi în arie, iar bărbaţii lucrară neobosiţi alături de ele; marea maşinărie se umfla şi pufăia, grânele se revărsau într-un torent neîntrerupt, iar paiele ţâşneau în văzduh, lucind în lumina soarelui de dimineaţă.

Tata mare se aplecă spre mine.

— E mai ceva decât la circ! îmi strigă în ureche.

Am zâmbit cu gura până la urechi. Îmi dorisem să aud asta.

Mai târziu veniră şi femeile, aducându-ne prânzul. Motorul treierătoarei fu oprit, ca să se răcească.

Bărbaţii băură găleţi întregi de apă rece ca să se răcorească, apoi sorbiră cafea fierbinte, ca să se încălzească din nou – niciodată n-am înţeles rostul acestui lucru. Şi înghiţiră cu o poftă de zile mari cantităţi uriaşe de sandvişuri şi prăjituri.

Pauza fu folosită şi în alte scopuri. Domnul Wilkes dădu din nou târcoale maşinăriei, domnul T. Profită de ocazie pentru a-şi lăuda caii, domnul P. Smith îşi propti piciorul bolnav de câteva mănunchiuri de grâne ca să-l odihnească, iar domnul Peterson se întinse pe jos cât era de lung. El rată ceaşca de cafea suplimentară în favoarea câtorva minute de somn.

Cei mai tineri preferau să-şi petreacă altfel cele câteva minute libere. Se părea că fiecare îşi încerca norocul, sperând să obţină puţină atenţie din partea mătuşii Lou. I-am văzut pe bunicul şi pe unchiul Charlie urmărindu-i. Tata mare îi urmări şi el, însă l-am surprins zâmbind pe sub mustaţă, ca şi când şi-ar fi amintit ceva.

Joey Smith bău cafea după cafea, turnată în ceaşcă de mâinile mătuşii Lou. Am aflat mai târziu că lui Joey nici măcar nu-i plăcea cafeaua.

Barkley Shaw se arătă cam prea gălăgios şi energic. Cred că văzându-l astfel, bunicul hotărî să mute echipa lui la alimentat.

Burt Thomas mi se păru mai agreabil, însă nu prea subtil cu comentariile lui despre cât de bune erau prăjiturile – „tu le-ai făcut?” – şi toate celelalte.

M-am cam săturat de toată şarada asta, aşa că am plecat la vânătoare de şoricei.

La ora prânzului, eu şi tata mare urma să mâncăm cu femeile

— Asta după ce erau hrăniţi toţi lucrătorii. Mătuşa Lou abia reuşea să înghesuie doisprezece bărbaţi în toată firea în jurul mesei din bucătărie, cu toate că îi pusesem şi extensia. Când sosi şi ora mesei, nu m-am alăturat lor. Am rămas afară, lângă stiva de lemne, cioplind o bucată de lemn, privindu-i şi ascultându-i cum se spală la ligheanele de afară, înghiontindu-se în joacă.

Eu am rămas locului după ce au intrat ei în casă. Deja mă săturasem de toate calităţile murgilor domnului T. Şi de privirile lungi ale nătângilor loviţi de dragoste. Tata mare mi se alătură după câteva minute.

— E amuzant, nu-i aşa, Joshua?

M-am simţit din nou cuprins de entuziasm şi am rămas acolo, vorbind despre treierat.

După ce şi ultimul dintre bărbaţi părăsi casa, am aşteptat ca femeile să elibereze masa de tacâmurile murdare şi s-o pregătească pentru noi. În acest timp, i-am privit pe lucrători punând din nou hamurile pe caii ce-şi făcuseră şi ei plinul cu apă şi nutreţ în timpul pauzei de prânz. În timp ce ultimul echipaj se urnea din loc, mătuşa Lou ne chemă la masă.

Îmi era foame, cu toate că mâncasem bine în timpul pauzei de dimineaţă, aşa că am savurat fiecare îmbucătură din bucatele îmbelşugate. Nici tata mare nu era mai prejos. Pofta de mâncare îi

crescuse considerabil de când venise la noi. În timpul mesei Sueann chicoti de câteva ori. Nu eram obişnuit să aud asemenea hlizeli. Mătuşa Lou nu făcea asta niciodată. Ea obişnuia să râdă încetişor, nu să se hlizească. În cele din urmă, mi-am ridicat privirile din farfurie şi am privit-o pe Sueann. Chipul îi era îmbujorat şi ceva părea s-o amuze copios. M-am gândit apoi că probabil se distrase servind mâncare bărbaţilor – mai ales celor mai tineri. Chicoti din nou şi nu-mi plăcu. M-am uitat la mătuşa Lou.

Şi chipul ei era puţin îmbujorat, iar ochii îi sclipeau, ca şi când cineva o înveselise. Asta mă uimi. Am încercat să-mi spun: „De ce nu?” însă în mintea mea îşi făcu loc doar întrebarea: „De ce?” Totuşi, mătuşa Lou era tânără şi drăguţă; putea atrage atenţia bărbaţilor şi era un lucru absolut normal să se bucure de asta. Mă bucuram însă că nu era genul de fată care să se prostească şi să se hlizească din cauza asta. Nu puteam suporta asemenea fete. Cel puţin mătuşa Lou se purta cu demnitate.

Mi-am vârât în gură şi ultima îmbucătură de plăcintă cu lămâie, grăbindu-mă să scap de Sueann. Abia am reuşit să bolborosesc: „Scuzaţi-mă, vă rog”, din cauză că eram cu gura plină, şi înainte ca cineva să protesteze, m-am ridicat de la masă. Mai erau treburi de făcut şi lemne de tăiat înainte de a alerga înapoi, în arie. Doream să profit de fiecare clipă.

Tăiatul lemnelor îmi păru că durează o veşnicie. Am isprăvit la timp pentru a mă alătura celor două fete care duceau gustarea lucrătorilor din arie. Mătuşa Lou mă puse să duc cu mine două găleţi cu apă, altfel aş fi luat-o la sănătoasa.

Bărbaţii aşteptaseră sosirea femeilor şi nu după multă vreme se adunară toţi în jurul bucatelor. Se aruncară prima dată asupra apei proaspete, însă după ce-şi stâmpărară setea, apucară cu nerăbdare sandvişurile, prăjiturile şi cafeaua.

Treaba mergea bine. Domnul T. Continua să-şi laude caii, domnul P. Îşi odihnea piciorul, iar domnul Wilkes îşi inspecta îndrăgita maşinărie, cu un sandviş într-o mână şi o cană cu cafea în cealaltă. Mătuşa Lou turna cafea în căni. Sueann împărţea sandvişurile şi prăjitura.

Barkley Shaw şi Joe Smith dădură târcoale fetelor – din nou. Era ceva ce mă înfuria în felul în care vorbeau şi se purtau cu ele. Şi nu mă înşelam. Dintr-odată Barkley îşi împinse cana cu cafea spre Joey strigând: „Ţine asta! Ţine asta!” şi începu apoi să alerge în cerc, apucând cu mâna cracul pantalonului, strigând şi dansând cu paşi apăsaţi, dându-se în spectacol.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce e? strigă Joey, încercând disperat să nu verse cafeaua din cele două căni. Fetele rămăseseră cu ochii pironiţi asupra lui Barkley, privindu-l cu uimire sau groază, nu-mi puteam da seama.

— Am un şoarece în pantaloni! urlă Barkley continuând să dănţuiască în cerc şi să-şi plesnească cracul pantalonilor. La cuvântul „şoarece” Sueann sări ca arsă. Aruncă sandvişurile pe care le ţinea în mână şi, ţipând îngrozită, căută disperată cu privirea vreun loc în care să se poată ascunde. Singurul loc disponibil fură cei doi snopi de care se rezema piciorul domnului P. Sueann se cocoţă pe ei, fiind cât pe ce să nimerească sărmanul picior.

Fata continuă să ţipe şi să chelălăie, scuturându-şi fustele şi tropăind până când aproape că scutură toate boabele de pe spicele din snopi.

Barkley Shaw se opri din ţopăială şi începu să râdă în hohote de maimuţărelile lui Sueann. Joey puse jos cănile cu cafea şi se duse la prietenul său, bătându-se pe spate unul pe celălalt şi făcând mare haz.

Mătuşa Lou zâmbi şi se duse să umple cănile bărbaţilor mai în

vârstă; îi ignoră complet pe cei doi tinerei care încă mai râdeau pe înfundate de gluma lor inteligentă.

Domnul Peterson se aplecă şi luă un sandviş căzut pe mirişte. Suflă cele câteva fire de paie şi începu să mănânce cu atâta seninătate, de parcă în fiecare zi ar fi mâncat de pe jos. Tata mare adună restul sandvişurilor căzute.

Lui Sueann îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama că totul nu fusese decât o farsă; chiar şi aşa, cu greu se hotărî să-şi părăsească refugiul. Domnul P. Bombăni şi-şi mută piciorul în altă parte. Domnul Wilkes făcu un semn ce însemna că se încheiase cu gluma şi joaca şi că era timpul ca toată lumea să se întoarcă la muncă. Expresia de pe chipul lui nu se schimbase deloc în tot timpul acestui episod.

Încetul cu încetul, fiecare se întoarse la echipajul său, Joey şi Barkley încă ţinându-se de burtă în timp ce alţi flăcăi ca şi ei mai chicoteau pe înfundate. Se amuzaseră copios.

Fetele adunară cănile şi găleţile. Sueann era îmbujorată de furie. Pentru ea ceea ce se întâmplase nu era deloc amuzant. Încă mai bolborosea în timp ce se îndrepta spre casă, împreună cu mătuşa Lou.

Ziua se scurse fără alte incidente. Bărbaţii sosiră la cină prăfuiţi şi înfometaţi. Mai întâi îşi adăpară şi-şi hrăniră caii, apoi veniră să se spele.

Treierătoarea trebuia mutată în cealaltă arie a noastră pentru ziua următoare, aşa că domnul Wilkes nu veni la cină decât după ce toate fură puse la punct.

Toată lumea era ostenită, aşa că nu se vorbi prea mult. Din când în când, câte unul dintre bărbaţii mai tineri se uita la Sueann şi zâmbea cu gura până la urechi. Ea se prefăcu că este teribil de supărată pe Barkley, însă mă întrebam dacă nu cumva îi făcea

plăcere toată acea atenţie. Îşi ridica bărbia şi-i arunca lui Barkley câte o privire veninoasă de fiecare dată când se uita la el. Iar asta îi făcea pe flăcăi să râdă cu şi mai mare poftă. Oricum, am considerat că privirile ei întunecate şi lovirea uşoară a fustelor întreceau cu mult chicotelile ei din timpul prânzului.

Singurul bărbat mai în vârstă care părea suficient de odihnit pentru a da din gură era domnul T. Smith. Făcea un sondaj printre bărbaţi, ca să vadă cine-i observase caii la treabă. Nu mulţi o făcuseră, însă asta îi oferi domnului T. Pretextul să-i informeze. Cei mai mulţi nu fuseseră impresionaţi, însă niciunul nu se deranjă să-l oprească.

Făcuseră treabă bună în această primă zi. Şi se părea că vremea era de partea lor şi mâine. Asta însemna că vom termina treieratul. Bunicul şi unchiul Charlie nu mai semănau la fel de multe grâne ca în anii trecuţi. Acum aveam mai multă fâneaţă şi nutreţ pentru animale. Bunicul spunea că asta aduce bani şi, cu toate că unchiul Charlie nu-l contrazisese niciodată, întotdeauna avusesem sentimentul că nu era întru totul de acord.

A doua zi treieratul începu aproape la fel. Sosiră echipajele, domnul Wilkes îşi porni maşinăria, iar lucrurile se puseră din nou în mişcare.

Mai târziu în acea dimineaţă, Cullum Lewis mă observă învârtindu-mă prin preajmă şi mă întrebă dacă nu vreau să-i dau o mână de ajutor. Cullum Lewis era un om zdravăn pentru vârsta lui, şi conducea propriul echipaj. Era al patrulea an la rând de când făcea parte din echipa de treierători, aşa că ştia probabil tot ce se putea şti despre treaba asta.

În timp ce încărca căruţa cu snopi, mă lăsă să vânez şoareci cât îmi pofti inima. Când remorca fu plină, ne urcarăm în vârful mormanului, ca să mânăm caii la treierătoare. Cullum mă lăsă chiar

să ţin frâiele. N-am vorbit prea mult. Era un individ destul de simpatic într-un fel, iar eu m-am gândit că, dacă mătuşa Lou îşi va schimba părerea vreodată – şi probabil că urma să şi-o schimbe – atunci Cullum n-ar fi fost o alegere rea. Era, oricum, mai bine decât Jedd Rawleigh sau Hiram Woxley.

În timpul prânzului domnul Wilkes fu nevoit să-şi mute din nou maşinăria. N-avea de gând să mănânce întâi, apoi să facă asta. Bărbaţii se aşezară liniştiţi la masă, ştiind că asta o să-i ia ceva timp domnului Wilkes.

La masă Joey Smith îl întrebă pe Barkley Shaw dacă a mai avut preo problemă cu şoriceii – Sueann refuză să le servească ceaiul. Asta nu i-a deranjat pe băieţi. Oricum, aveam sentimentul că preferau ca mătuşa Lou să-i servească. Doamna Corbin nu dădu atenţie la ceea ce se petrecea. Era o femeie simplă, fără pretenţii şi nu cred că vedea vreodată latura amuzantă a lucrurilor. Tata mare însă, era atent la toate. Vedeam cum i se ridică mustaţa din când în când şi ştiam că încerca să-şi ascundă zâmbetul.

În timp ce bărbaţii ieşiră din casă, domnul T. Se lăuda în continuare cu caii lui.

— Sunt cei mai buni cai pe care i-am avut vreodată, spunea el, şi am avut cai cu adevărat buni. Nimic nu-i scoate din sărite – nici chiar însuşi diavolul.

L-am văzut pe Barkley schimbând pe furiş o privire cu Burt Thomas.

Ultima parte a ariei era partea cea mai îndepărtată de casă. Când sosi vremea pauzei de cafea de la amiază, fetele se duseră în arie cu unchiul Charlie, în căruţa goală de grâne. Urmau să se întoarcă cu bunicul, într-o căruţă plină.

Lucrătorii erau mai bine dispuşi acum, când ştiau că se apropiau de sfârşit. Urmau să termine de treierat şi ultima parcelă,

la timp pentru a servi cina.

Cei mai în vârstă se aşezară ici-colo pe pământ, savurând cafeaua şi sandvişurile. Începură să discute despre recolta din acel an – nu doar de pe pământurile noastre, ci şi despre cea de pe pământurile vecinilor. Toţi ştiau că grâul era de cea mai bună calitate, însă producţia era slabă. Nu plouase destul şi pământul nu dăduse roade ca de obicei. Totuşi, era o recoltă bunicică şi acum se afla aproape toată în hambar, aşa că niciunul dintre ai noştri nu avea de ce se plânge.

Flăcăii se înghiontiră şi se îmbrânciră, ca de obicei. Cullum Lewis era cel mai liniştit dintre toţi. L-am surprins urmărind-o cu privirea pe mătuşa Lou. În sinea mea, eram de partea lui însă şi împotriva lui, în acelaşi timp. Mătuşa Lou nu părea să-l fi remarcat – da’ nu puteam fi sigur.

I-am văzut pe Barkley şi pe Burt îndepărtându-se de ceilalţi, iar când m-am uitat din nou în direcţia lor, dispăruseră. Nu i-am luat în seamă şi m-am întors la felia mea de turtă dulce.

Caii domnului T. Se odihneau la umbra copacilor de la marginea lanului, cu capetele plecate, aşteptând răbdători, cu toate că nu erau priponiţi. Căruţa era încărcată cu vârf, iar domnul T. Şi caii lui erau la rând la încărcat.

La semnalul domnului Wilkes lucrătorii se ridicară greoi de la pământ şi-şi scuturară firele de paie de pe pantaloni. Domnul P.

Îşi luă cele două legături şi le azvârli în căruţă, ca să nu le uite. Nu mai avea nevoie de ele acum.

Domnul T. Se urcă pe cepul căruţei lui şi se prinse de marginea ei fără ca măcar să apuce frâiele. Dacă simţea că era nevoie de ele, le va folosi pe drum spre treierătoare. Îi îndemnă să se urnească din loc şi dădu să urce în căruţă. Caii făcură vreo doi paşi şi după aceea se întâmplă ceva neprevăzut. Calul din dreapta îşi ridică dintr-odată

capul şi necheză zgomotos. Apoi se aruncă înainte izbindu-se de jug şi se lovi de calul de lângă el. Domnul T. Încerca disperat să urce în căruţă, bâjbâind după frâie şi întrebându-se dacă nu cumva nimerise alt echipaj.

Calul însă nu isprăvise. Începu să tropăie şi să lovească din copite când într-o parte, când în cealaltă. Se pare că ajunsese să-şi convingă şi confratele că ceva nu era în regulă, aşa că se hotărâră că cel mai bine ar fi s-o pornească la galop. Domnul T. Încă-şi mai căuta frâiele parcă de negăsit. Şi ce cursă se mai porni! Cred că acei cai au reuşit atunci să intre în toate gropile posibile şi să lovească toţi bolovanii din ogor. Snopii zburau din căruţă în toate direcţiile, la fiecare zdruncinătură şi legănare. Toţi cei aflaţi în ogor urmăriră cursa nebună, unii dintre ei grăbindu-se să apuce frâiele propriilor cai, ca nu cumva să se molipsească şi aceştia.

Cullum Lewis fu acela care aduse lucrurile sub control. Caii dădură ocol ariei, iar Cullum aşteptă momentul prielnic. Când se apropiară, făcu un salt şi prinse căpăstrul. Se ţinu bine de el în timp ce picioarele i se târau pe pământ ridicând în aer un nor de praf. Spre uimirea noastră, caii se opriră, fornăind şi pufăind. Cullum încercă să-i liniştească preţ de câteva minute, vorbindu-le şi mângâindu-i. Reuşi în cele din urmă. Îi înmână calm frâiele domnului T. Şi, continuând să le vorbească şi să mângâie animalele, verifică cu atenţie hamurile; dorea să se asigure că în toată acea agitaţie nu se rupsese nimic. Câteva piese din harnaşament trebuiau reajustate pentru a potrivi fiecare la locul lor. Cullum îşi trecu mâinile peste ele.

Eu mă aflam acolo, urmărind totul cu atenţie, ca nu cumva să-mi scape ceva. Domnul T. Se afla încă deasupra snopilor ce mai rămăseseră din încărcătura sa, încercând din greu să-şi recapete calmul şi să-şi explice cumva ciudatul comportament al cailor săi.

Nu observă când Cullum scoase un scaiete de sub hamul calului din dreapta, îl studie o clipă, apoi îl aruncă – însă eu am observat Privirea lui se întâlni cu a mea, iar Cullum făcu un semn abia vizibil cu capul în direcţia lui Barkley Shaw. Eu am răspuns printr-o clătinare a capului. Tocmai făcusem un pact solemn să nu divulgăm nimic despre scaietele buclucaş.

— Pare a fi în regulă, domnule Smith, strigă Cullum. Hamurile nu s-au rupt, iar caii par destul de calmi.

Domnul T. Clătină din cap în semn de încuviinţare, iar faţa i se făcu albă, apoi stacojie. Nu spuse nici măcar „mulţumesc”, ci doar îşi îndemnă caii la pas, neştiind parcă la ce să se aştepte de la ei. Trebuia să se întoarcă în arie şi să adune snopii împrăştiaţi.

Eu m-am alăturat lui Cullum în drum spre caii săi.

— Vrei să urci?

Am încuviinţat.

Am urcat împreună deasupra snopilor, iar Cullum îmi încredinţă frâiele. Am rămas tăcuţi o vreme, apoi, ca şi când o forţă din afară ne îmboldi pe amândoi, ne-am întors unul spre celălalt în aceeaşi clipă. Îndată ce privirile ni se întâlniră, nu ne-am mai putut abţine. Am râs în hohote tot drumul până la treierătoare.

CAPITOLUL 14

PETICEL

Luni dimineaţă picioarele mele păreau că se cam târăsc; în acelaşi timp ceva din mine părea că spune: „grăbeşte-te, grăbeşte-te”. Era prima zi de şcoală. Nu mă trăgea inima. Lucrul care mă supăra cel mai tare era că-l lăsam în urmă pe tata mare. Nu ştiam

cu ce-şi va ocupa timpul acum, când eu eram plecat. Desigur, mai era şi mătuşa Lou. Munca ei era mai uşoară de acum, aşa că va avea timp pentru tata mare.

Cred că mai erau şi alte motive pentru care nu mă trăgea inima să mă întorc la şcoală. Unul dintre ele erau încălţările. Eram nevoit să le port toată ziua la şcoală şi, după ce umblasem desculţ vara întreagă, picioarele mele sigur urau să fie închise în încălţăminte. Dimineţile erau mai răcoroase acum, aşa că probabil urma să-mi treacă curând necazul pricinuit de încălţări.

Apoi mai era vorba şi de mătuşa Lou. Încă îi mai simţeam lipsa când mă aflam departe de ea, şi aveam sentimentul că odată cu încheierea secerişului, bunicul şi unchiul Charlie urmau să-şi reia „vânătoarea de bărbaţi”. Nu-mi plăcea s-o las pe mătuşa Lou lipsită de pază.

Cred că ultimul motiv avea de-a face cu simplul fapt că se presupunea că băieţii urăsc şcoala. Şcoala şi hainele elegante, jocurile fără noimă şi fetele – astea erau lucrurile pe care nu le agreau băieţii de vârsta mea.

Totuşi, pe de altă parte, trebuia să admit că îmi plăcea şcoala. Era amuzant să pot fi în tovărăşia altor băieţi, să ne jucăm cu mingea, sau jocul de-a leapşa, sau de-a vardiştii. Nu prea aveam ocazia să mă joc astfel de jocuri la fermă.

N-aş fi admis aşa ceva pentru nimic în lume, însă îmi plăcea şi învăţătoarea. Numele ei era Martha Peterson. Era cea mai mică dintre multele fiice ale familiei Peterson. Era destul de înaltă pentru o femeie, însă zveltă ca o trestie, iar glasu-i catifelat avea un sunet cadenţat, vesel. Îmi plăcea s-o ascult citind. În fiecare zi de şcoală ne citea un capitol dintr-o carte pe care o alegea pentru noi. Deja citisem împreună câteva cărţi şi parcă nu-mi era de-ajuns niciodată.

Adevărul este că îmi plăcea să învăţ. Ştiu, un băiat n-ar trebui

să aibă tragere de inimă la carte. Mie-mi plăcea. Cărţile conţineau atâtea lucruri interesante şi atâtea personaje, încât îmi era greu să-mi ascund entuziasmul. Aritmetica era materia la care mă pricepeam cel mai bine. Întotdeauna fusesem primul la aritmetică, însă îmi plăcea şi ortografia şi geografia, şi cam orice altă materie pe care o studiam. Nu mă prea atrăgea muzica. Domnişoara Peterson începea să solfegieze, iar noi trebuia să i ne alăturăm. Noi, copiii, niciodată nu reuşeam să scoatem sunete cât de cât decente, iar asta mă descuraja. În concluzie, cu toate că mă simţeam ca un trădător al grupului din care făceam parte, îmi plăcea şcoala.

Cred că tata mare mă înţelesese. Privirea lui căpătă o sclipire anume, ca şi când ar fi vrut şi el să se săpunească bine, să-şi pieptene părul şi să mi se alăture.

Era bine să fiu din nou la şcoală. Revederea a fost însoţită de înghionteli, strigăte şi îmbrăţişări prieteneşti. Sunetul mult aşteptat al clopoţelului răsună în cele din urmă şi am dat buzna cu toţii în clasă. Aici ne aştepta domnişoara Peterson, cu un zâmbet blând pe buze şi părând mai drăguţă ca niciodată. Am fost nevoit să-mi fixez privirea în pământ ca să fac să dispară cât mai degrabă roşeaţa ce-mi cuprinsese obrajii.

Ziua se scurse repede şi ajunserăm la sfârşitul orelor fără să-mi dau seama. N-aş fi vrut să plec, însă abia aşteptam să ajung acasă şi să povestesc străbunicului şi mătuşii Lou despre ziua petrecută la şcoală.

Îndată ce am trecut de deal şi am ieşit din raza de vedere a şcolii, mi-am scos încălţările şi mi-am vârât şosetele chiar în vârful unuia dintre pantofi. Am legat şireturile încălţărilor şi mi le-am zvârlit pe umăr, în cazul în care aveam nevoie ca mâinile să-mi fie libere pentru a azvârli pietre sau altceva. Apoi mi-am suflecat crăcii pantalonilor ca nu cumva să se umple de praf şi m-am îndreptat

spre casă. Am alergat aproape tot drumul. Când am ajuns, în cele din urmă, în faţa uşii, suflam atât de greu încât am fost nevoit să mă aşez şi să-mi trag suflarea înainte de a putea vorbi. Mătuşa Lou râse văzându-mi entuziasmul şi-mi aduse un pahar mare plin cu lapte rece şi câteva prăjituri proaspăt scoase din cuptor. Tata mare avea şi el câteva în faţă şi, în cele din urmă, am reuşit să le povestesc despre toate aventurile mele din acea primă zi de şcoală.

Când am isprăvit de mâncat şi de vorbit, m-am dus să-mi schimb hainele şi să-mi iau salopeta de lucru înainte de a da de mâncare porcilor. Tata mare mă aştepta când am coborât şi ne-am dus împreună la treabă.

— Joshua, spuse el în timp ce păşeam alături. Înţeleg că se apropie a optsprezecea aniversare a zilei de naştere a lui Lou.

Nu mă gândisem la asta, însă acum mi-am dat seama că aşa este.

— Da – aşa cred.

— Ce crezi că putem face ca ziua asta să fie mai „specială”?

Am rămas dus pe gânduri câteva clipe.

— Îi plac petrecerile – da’ n-a prea avut ocazia să meargă, am spus eu în cele din urmă.

Tata mare rămase şi el pe gânduri.

— Nu prea ştiu cum ar putea trei bărbaţi bătrâni şi unul tânăr să pună la cale o petrecere.

— Poate că Sueann şi Nellie Halliday sau alte fete ne-ar putea ajuta.

Tata mare îşi muşcă mustaţa în timp ce se gândi la cuvintele mele.

— Poate. Poate s-ar putea aranja ceva. Şi cum putem vorbi cu fetele astea?

— Ai putea scrie un bileţel, iar eu îl voi duce la şcoală şi îl voi

da lui Willie, ca să-l ducă acasă, la Sueann.

— Bine gândit, Joshua.

Am zâmbit larg la auzul complimentului făcut de tata mare. Apoi schimbă brusc subiectul.

— Acum cred că ar fi mai bine să ne apucăm de treabă.

Am isprăvit ce aveam de făcut. Chiar mai devreme decât de obicei. Bărbaţii încă nu se întorseseră de la depozitarea nutreţului şi cina încă nu era gata când am lăsat să cadă ultimul braţ de lemne tăiate în ladă. Tata mare îşi aruncă şi el în ladă braţul de lemne şi rămaserăm acolo, scuturându-ne de aşchii, iarbă şi scoarţă de copac.

— Vreau să-ţi arăt ceva, Joshua. Vino cu mine.

Tata mare o porni înainte spre mica magazie din curte. Acolo ne păstram greblele, săpăligile, roaba şi alte unelte, aşa că nu prea-mi dădeam seama ce poate fi atât de interesant acolo. Însă l-am urmat. Poate tata mare descoperise vreo familie de şoareci sau altceva.

Tata mare deschise uşa; în acea clipă, ceva ciudat cu blană neagră şi albă se rostogoli la picioarele mele. Am sărit ca fulgerat şi m-am dat un pas înapoi. Tata mare râse înfundat şi ridică ciudata creatură încercând să o potolească.

— Nu m-am aşteptat la o primire atât de entuziastă, râse el.

M-am uitat cu mai mare atenţie şi mi s-a oprit respiraţia. Era un căţeluş! Am întins mâinile ca să-l iau, cu mintea plină de o sumedenie de întrebări.

— De unde este?

— De la cineva din oraş.

— Când a venit?

— Ei bine, l-am găsit cu ceva vreme în urmă, însă nu mi l-au dat decât astăzi.

— Ai fost în oraş astăzi?

— Aşa e.

— Cu ce?

— O bucată de drum am mers pe jos şi o bucată de drum m-a luat cineva în căruţă.

Am clipit des, uimit de cele auzite. Tata mare s-a dus pe jos şi apoi a urcat în căruţa altcuiva ca să facă drumul în oraş! Cred că şi-a dorit tare mult să ajungă acolo.

— De ce nu l-ai rugat pe bunicul, sau pe unchiul Charlie să te ducă, dacă trebuia să ajungi în oraş?

— N-a fost nevoie – dar am vrut să-l... să-l iau azi pe micuţul ăsta. Nu l-au înţărcat decât săptămâna trecută.

Mi-am îndreptat atenţia înapoi, la căţeluş.

— Este al tău?

Tata mare zâmbi larg.

— Nu, Joshua – este al tău.

— Al meu?

Mintea mea nu putea pricepe, însă braţele îşi cereau deja posesiunea. Mi-am lipit obrazul de ghemul de blană şi m-am ales cu faţa linsă în semn de mulţumire. Am râs şi din nou am fost lins. L-am pus jos ca să-l pot privi mai bine. Era greu să fac asta, căci micuţul nu stătea locului defel.

Era încă destul de bondoc, însă părea că nu va trece mult şi va pierde „perniţele” de grăsime. Blana îi era neagră şi aproape cârlionţată. Avea câteva pete albe ici-colo, ce-i dădeau o înfăţişare aproape comică.

Nu stătea locului o clipă şi mi-am dat seama imediat că o să fie tare nostim. L-am luat din nou în braţe şi l-am mângâiat.

— Căţelul meu! Propriul meu căţel! îmi repetam întruna, abia venindu-mi să cred ce noroc dăduse peste mine.

Tata mare rămăsese acolo, privindu-mă zâmbind.

— Hei, am spus. Nu ţi-am mulţumit.

— Cred că tocmai ai făcut-o, Joshua.

— E frumos, tata mare, chiar frumos. O să-l dresez – o să-l învăţ să şadă, să ceară, să facă pe mortu', să se rostogolească... şi toate celelalte!

— Ce nume o să-i pui?

Am rămas pe gânduri câteva clipe, privindu-mi căţelul. Prin minte îmi trecură toate numele de căţei pe care le auzisem până atunci; le-am respins pe fiecare, până când am ajuns la Peticei. „Peticei" mi se părea potrivit.

— Peticei, am spus eu.

— Peticei, repetă tata mare. Cred că „Peticei" i se potriveşte de minune.

Tata mare întoarse un buştean şi se aşeză pe el, ca să ne poată urmări – pe mine şi pe căţelul meu. M-am rostogolit în iarbă, iar Peticei, mârâind cu glasul firav de căţeluş, mi se agăţă ba de cracul pantalonului, ba de mânecă, ba de păr, apucându-mă cu dinţii, aruncându-se pe mine şi rostogolindu-se împreună cu mine.

Încă ne mai hârjoneam astfel când bunicul şi unchiul Charlie sosiră acasă. Nu le-am dat prea mare atenţie, până când am observat că eram urmărit. Bunicul şi unchiul Charlie se uitau cu ochi mari la mine şi la căţel, iar pe chipuri li se aşternuse o expresie de uimire. Pentru o clipă înspăimântătoare m-am temut că n-o să mă lase să-l păstrez – şi braţele mi se strânseră în jurul lui.

— De unde...? începu bunicul.

Tata mare se ridică de pe buşteanul pe care se odihnise; acesta se rostogoli spre stiva de lemne, de unde fusese luat.

— L-am adus din oraş. *Fiecare* băiat are nevoie de un câine, spuse tata mare. Ochii săi pătrunzători îi căutară pe cei ai bunicului

meu.

— Cred că ai dreptate. Ar fi trebuit să mă gândesc eu însumi să-i cumpăr unul – mai repede. Ia să-l vedem, băiete.

L-am adus pe Peticei şi l-am prezentat bunicului şi unchiului Charlie. Bunicul se scărpină în cap şi se trase de ureche.

— Pare destul de inteligent.

Urmă unchiul Charlie. Mângâie căţeluşul şi-l scărpină sub bărbie.

— Pun pariu că vei fi o mică pacoste, spuse el, da’ ştiu că vei mai înviora lucrurile pe aici. Glasul lui avea o notă de tachinare.

Mătuşa Lou ieşi din casă şi mi-am dat seama dintr-odată, că fusesem atât de preocupat, încât nici măcar nu i-l arătasem pe Peticei.

— Uite! am strigat. Uite ce mi-a adus tata mare!

Ea zâmbi şi făcu un pas înainte mângâind cu dosul degetului blana moale a căţeluşului.

— Ei, cine crezi că i-a umplut burtica cu lapte cald şi i-a ţinut companie toată după-amiaza? Însă acum e ora cinei. Ce-ar fi să-l pui înapoi, în magazie, şi să te speli.

Am făcut ce-mi spusese, deşi mi s-a părut tare greu.

După cină i-am dus lui Peticei câteva resturi de carne şi un castron cu lapte. I-am cerut unchiului Charlie o haină mai veche şi i-am făcut lui Peticei un pat confortabil într-o ladă cu marginile suficient de joase pentru a putea intra şi ieşi după bunul plac.

Am fost chemat la culcare mult prea repede. Era deja ora nouă. Fără tragere de inimă, l-am părăsit pe Peticei şi m-am dus la culcare, promiţându-i că primul lucru mâine dimineaţă va fi să vin la el. M-am strecurat în pat cu mintea doldora de planuri pentru căţelul meu – cuşca pe care i-o voi construi, zgarda pe care i-o voi face, trucurile pe care le va învăţa. De acum mă aştepta o lume

nouă – şi toate astea, datorită lui tata mare.

Nu vorbisem prea mult cu Dumnezeu în ultima vreme. Mătuşa Lou ar fi fost şocată şi îndurerată dacă ar fi aflat.

Am ezitat puţin acum, după ce L-am ignorat atâta timp, însă în cele din urmă mi-am pus mândria deoparte, m-am dat jos din pat şi m-am aplecat pe genunchi.

— Dragă Doamne, vreau să-Ţi mulţumesc pentru câteva lucruri. Ştiu că uneori nu cred că faci ceva special pentru cineva ca mine, dar vreau să-Ţi mulţumesc pentru că l-ai adus aici pe tata mare – chiar dacă la început nu l-am dorit. Acum chiar îl iubesc, Doamne. Şi-Ţi mulţumesc şi pentru Peticei. Ajută-mă să fac din el un câine bun, ca să nu fie o pacoste *prea* mare. Amin.

M-am strecurat din nou în pat şi mi-am tras pătura până la bărbie. Am adormit cu mintea plină de imagini în care prezenţi eram eu şi câinele meu.

CAPITOLUL 15

DURERE

A doua zi dimineaţa am fost aproape sfâşiat în două. Îmi doream să ajung la şcoală cât mai degrabă, ca să le pot povesti băieţilor despre câinele meu. În acelaşi timp nu doream să mă despart de el. Ce bine ar fi fost dacă l-aş fi putut lua cu mine la şcoală – însă până şi eu îmi dădeam seama că aşa ceva era cu neputinţă.

În cele din urmă, m-am smuls de lângă el în ultimul minut, promiţându-i că o să mă întorc acasă cât de repede cu putinţă. L-am rugat pe tata mare să-l scoată din magazie după ce voi fi plecat,

ca să nu vină după mine – asta ca să se familiarizeze cu ferma şi să nu se plictisească, închis în magazie toată ziua.

Am pornit spre şcoală, pufăind şi gâfâind din cauza alergăturii; abia am reuşit să spun celorlalţi că aveam un căţel, că îndată sună clopoţelul. Băieţii erau plini de întrebări, iar eu le-am răspuns cât am putut mai bine în timp ce ne aşezam în şir pentru a saluta steagul şi a rosti Rugăciunea Domnească. Avery şi Willie promiseră că vor veni, cu prima ocazie, să-l vadă pe Peticei.

În pauza de prânz am vorbit despre căţelul meu. Le-am povestit băieţilor totul despre el, iar câţiva dintre ei au devenit aproape la fel de entuziasmaţi ca mine. Vestea a ajuns până şi la fete, iar Sarah Smith şi Mary Turley şi-au făcut suficient curaj cât să vină în partea noastră, a băieţilor, ca să mă întrebe despre Peticei. M-am simţit tare important.

Domnişoara Peterson abia rostise „sunteţi liberi”, că am şi zbughit-o. Aveam atâtea de făcut. Nu ştiam cu ce să încep – cu zgarda şi lesa, sau poate cu cuşca. Peticei avea nevoie de amândouă.

L-am strigat în timp ce intram alergând pe aleea din faţa casei, însă nu l-am zărit nicăieri.

Mătuşa Lou ieşi din casă.

— Josh, intră o clipă.

— Imediat, am răspuns. După ce-l găsesc pe Peticei.

— *Acum*, Josh.

M-am dus. Poate că Peticei era acolo.

Un pahar cu lapte şi o bucată de prăjitură mă aşteptau pe masă, la locul unde obişnuiam să mă aşez. Tata mare era şi el acolo, însă el nu avea nimic înainte, pe masă. Mătuşa Lou arăta cam palidă şi parcă avea ochii plânşi. M-am gândit îndată la bunicul şi la unchiul Charlie şi am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Stai jos, Josh.

M-am aşezat. Am privit întâi la mătuşa Lou, apoi la tata mare.

Mătuşa Lou înghiţi greu şi-şi muşcă buza, străduindu-se să nu, plângă. În cele din urmă, reuşi să vorbească cu glasul blând, tremurat.

— S-a întâmplat un lucru rău astăzi, Joshua.

Îmi dădeam seama. Doar aveam ochi.

— Căţeluşul tău a murit.

Nu. Nu puteam crede asta. Nu era adevărat, nu se putea. Însă chipul palid al străbunicului meu şi batista umedă pe care mătuşa Lou o duse la ochi îmi spuneau că trebuie să cred.

N-am aşteptat să mi se mai spună şi altceva. Am sărit de pe scaun vărsându-mi laptele şi am alergat la uşă.

— Josh! am auzit-o pe mătuşa Lou strigând.

— Lasă-l, spuse tata mare cu blândeţe. Glasul îi părea îmbătrânit, obosit.

Am alergat tot drumul până la râu. Îmi doream să mă pot arunca în apa rece şi să scap de tot ceea ce simţeam. În schimb, m-am trântit jos, pe malul ierbos al râului. Se spune că băieţii n-au voie să plângă – dar eu am plâns. Am plâns până când n-am mai avut lacrimi, iar după aceea, am rămas la pământ, gemând.

Se întunecase deja când, în cele din urmă, m-am ridicat de jos. Se lăsase şi frigul. Nu-mi dădusem seama până atunci, însă acum am observat că tremuram. Am îngenuncheat lângă râu şi mi-am stropit de mai multe ori faţa cu apă rece. Aproape că am îngheţat, însă asta mă ajuta să-mi limpezesc mintea. Aici era întuneric, iar eu nu făcusem nici măcar o fărâmă din treaba pe care o aveam de făcut acasă. Bunicul şi unchiul Charlie probabil că se întorseseră de la câmp, unde strânseseră lucerna, iar eu nu-mi aveam treaba făcută. Am pornit în fugă spre casă.

În timp ce mintea începea să se limpezească, m-am surprins întrebându-mă ce se întâmplase şi cum. Avusesem parte atât de puţin de căţelul pe care mi-l dorisem atât de mult – abia dacă apucasem să simt că *era* al meu.

Când am ajuns acasă am aflat că tata mare făcuse toată treaba în locul meu. Îi luase mai mult timp decât îmi lua mie de obicei. Era o muncă destul de grea pentru un bărbat vârstnic precum tata mare. Mătuşa Lou o mulsese pe Bossie şi ajutase la tăiatul lemnelor. M-am simţit ruşinat – însă inima mi s-a umplut de dragoste şi recunoştinţă. Îmi venea să mă pun pe plâns din nou, însă m-am stăpânit.

Unchiul Charlie şi bunicul se întorseseră de la muncă şi mâncaseră deja. Mătuşa Lou îmi păstrase la cald farfuria cu mâncare. Am încercat să mănânc, însă abia dacă puteam înghiţi din cauza nodului pe care-l simţeam în gât.

Pentru prima oară în viaţă n-am mai aşteptat ca bunicul să-mi spună: „Ora de culcare, băiete”. M-am dus la culcare fără să mi se spună, bucuros că pot închide uşa în urma mea.

Nu mai voiam să plâng. Terminasem cu lacrimile. M-am întins în pat, plin de furie şi dezamăgire. De ce? De ce? De ce?

Tata mare urcă în camera mea. Deschise uşa încetişor şi rămase ezitând, în pragul uşii.

— Joshua?

Nu i-am spus să plece – nu puteam spune asta lui tata mare.

— Da.

— Te deranjez?

— Poţi intra.

Păşi în cameră şi se aşeză pe marginea patului. Rămase tăcut o vreme, apoi întinse mâna brăzdată de riduri şi moale, nu aspră şi bătătorită, aşa cum erau mâinile bunicului sau ale unchiului Charlie.

Îmi atinse braţul.

— Ştiu că-ţi este greu, Joshua.

Nu m-am gândit că n-ar spune adevărul. Ştiam, în adâncul sufletului meu, că aşa era.

— Nu este uşor să pierzi pe cineva drag.

Am înghiţit în sec. Dacă continua astfel, aveam să izbucnesc iar în plâns.

— M-am gândit că ai vrea să afli ce s-a întâmplat.

Am aşteptat. Doream să ştiu... şi nu prea.

— Peticei era un căţel tare energic – şi inteligent. Însă cred că s-a aventurat prea mult.

Am aşteptat.

— Vitele păşteau în păşunea din spatele grădinii şi cred că Peticei s-a gândit să devină câine pentru mânat vitele. Ei bine, şi eu şi mătuşa Lou am auzit gălăgie mare, însă când am ajuns acolo, deja fusese călcat sub copite. Am încercat să-l salvăm, dar...

Se opri. Mi-o închipuiam pe mătuşa Lou cu lacrimile curgându-i pe faţă şi pe tata mare tăbărând asupra căţeluşului meu zdrobit. Lacrimile îmi umeziră ochii şi am înghiţit greu.

Tata mare mă bătu uşurel pe mână, se ridică şi se îndreptă spre uşă. M-am bucurat că nu-mi ceruse să spun ceva. Nu puteam vorbi acum.

Am rămas acolo gândindu-mă la câinele meu, apoi mintea îmi fu invadată de gânduri pline de amărăciune. Erau ca o pătură în care încercam să mă înfăşor şi care-mi dădea un fel de satisfacţie la gândul că eu eram cel mai oropsit om din lume. Amărăciunea mă umplu atât de tare, încât n-am mai putut rezista. Am început să smiorcăi.

Uşa se deschise din nou. Mătuşa Lou păşi în cameră.

— Nu plânge, Josh, spuse ea ca şi când ea ar fi avut nevoie de

sfatul ăsta, nu eu.

— Nu plâng.

Mătuşa Lou putea auzi smiorcăiala şi din spatele unui zid gros de un metru, însă nu mă contrazise; doar se aşeză pe pat alături de mine, aşa cum făcuse tata mare.

— Îmi pare rău, Josh... îmi pare rău.

Ştiam că nu minţea.

— N-am avut cum să-l oprim.

— Dumnezeu ar fi putut.

Iată, spusesem ce avusesem de spus – în câteva cuvinte pline de mânie, acuzatoare.

Mătuşa Lou trase adânc aer în piept, însă n-am aşteptat să răspundă.

— M-am rugat chiar şi seara trecută şi I-am mulţumit pentru tata mare şi pentru Peticei şi pe urmă, fără să-mi dea răgaz, l-a lăsat pe câinele meu să moară. Putea să-l oprească! Putea! Dar nu-l pasă. Dă lovitură după lovitură şi dacă crede cumva că o să-L iubesc – atunci – n-o s-o fac.

M-am întors pe burtă.

— Nu-mi lasă nici măcar amintiri, aproape că am strigat. Îmi ia totul.

Mătuşa Lou mă lăsă să plâng până când n-am mai avut nicio lacrimă. Când, în cele din urmă, m-am liniştit, îmi luă mâna şi o mângâie uşor, fiecare deget în parte.

— Josh?

Am reuşit să îngaim:

— Da?

— Ce-ai vrut să spui când ai vorbit despre amintiri – despre faptul că nu ai amintiri?

Am înghiţit de vreo două ori.

— Acelaşi lucru s-a întâmplat cu mama şi tata, am mormăit. Dumnezeu i-a luat şi pe ei, înainte de a-mi lăsa amintiri. Bunicul are amintiri. Multe. Mi-a povestit despre bunica şi despre străbunica. Şi tata mare mi-a povestit despre anii în care străbunica a fost alături de el. Şi unchiul Charlie îşi aminteşte, dar eu – eu nu-mi amintesc *nimic – absolut nimic*.

Am început să scâncesc din nou.

— Josh.

— Ce-i?

— Josh, nici eu nu mi-o amintesc pe mama, însă am *o mulţime* de amintiri.

Am privit-o în lumina slabă, întrebându-mă dacă nu cumva s-a scrântit.

— Mama mea a murit înainte ca eu să fiu destul de mare ca să mi-o amintesc. Ştiu că mă iubea – simţeam asta; însă nu-mi amintesc nici măcar un singur lucru despre ea.

— Atunci cum de...

— Amintirile mele sunt diferite, însă la fel de reale şi pline de dragoste. Mi-l amintesc pe tata aplecat deasupra pătuţului meu, zâmbind cu ochii în timp ce se juca cu mine. Mi-l amintesc pe unchiul Charlie cătărându-mă pe piciorul lui şi spunând: „Uite cum călăreşte domnişoara.” îmi amintesc cum mă legăna tata şi cum mă îmbrăţişa înainte de a mă pune la culcare seara. Îmi amintesc cum se apleca deasupra mea, cum îmi punea mâna pe obraz privindu-mă cu îngrijorare când am avut pojar şi îmi amintesc cum au stat amândoi lângă patul meu toată noaptea într-o iarnă, când am avut anghină difterică. Au făcut cu schimbul patru zile – zi şi noapte.

Josh, îmi amintesc un bebeluş micuţ de tot care a fost adus la noi înfăşurat în pături şi când l-am întrebat pe tata de ce, şi-a înghiţit lacrimile şi mi-a spus că bebeluşul era de acum al meu şi

urma să îngrijesc de el. Că avea nevoie de mine. Îmi amintesc cum îl îmbrăcam şi-i dădeam de mâncare şi mă jucam cu el – şi-l iubeam.

Urmă o clipă de tăcere. Mătuşa Lou se străduia să-şi stâmpere tremurul vocii.

— Am multe amintiri, Josh – multe amintiri *bune*.

Spusese aceste cuvinte pe un ton şoptit.

În timp ce o ascultam, mi-am dat seama că şi eu aveam câteva amintiri. Doar că nu le căutasem acolo unde trebuia. Precum familiile, amintirile nu vin ambalate doar într-un singur fel de ambalaj.

Acum în inima mea se dădea o luptă. Încă mai eram furios şi aş fi vrut să mă revolt.

— Da’ nu era nevoie să-mi ia câinele.

— Josh, Dumnezeu nu ţi-a luat câinele. A fost – a fost unul din acele lucruri care se întâmplă, atâta tot.

— Dar El ar fi trebuit să *oprească* asta.

Mătuşa Lou ezită o clipă, în timp ce se gândi la ceea ce avea să-mi spună.

— Da, ar fi putut. Ar fi putut să ne lase să trecem prin viaţă protejaţi de orice lucru care ar putea să ne rănească. Şi eu aş putea face asta cu petuniile mele, Josh. Aş putea ridica nişte pereţi în jurul lor, care să le ferească de vânt şi de ploi, de insecte şi de albine. Ce s-ar întâmpla dacă aş face asta, Josh?

Am ridicat din umeri. Răspunsul era evident.

— N-ar mai face niciodată flori, spuse mătuşa Lou. Josh, nu înţeleg totul când este vorba despre Dumnezeu, însă este un lucru de care sunt sigură – la fel de sigură ca şi de faptul că trăiesc şi respir. El ne iubeşte. El ne iubeşte complet şi întotdeauna ne vrea binele. Nu ştiu cum lucrează pierderea căţelului pentru binele tău,

Josh, însă sunt sigură că o va face. Altfel Dumnezeu n-ar fi lăsat să se întâmple asta. Totul depinde de tine, Josh. Ori de câte ori se întâmplă ceva în viaţa noastră care ne răneşte, noi hotărâm

— Vom lăsa acel lucru să lucreze spre binele nostru, aşa cum Dumnezeu a intenţionat, sau vom lăsa amărăciunea să ne rănească sufletul?

Noi te iubim, Josh – fiecare dintre noi. Nu vrem să te vedem rănit. Asta s-a întâmplat acum. Nu putem schimba lucrurile, însă nu lăsa ca rana asta să crească şi să te distrugă. Dumnezeu *te iubeşte*. El te poate ajuta dacă-l ceri asta; acceptă faptul că până şi durerea *asta* poate fi spre binele tău. Încearcă, Josh. Te rog, încearcă.

Mătuşa Lou se aplecă şi mă sărută. I-am simţit obrajii uzi. Se ridică şi ieşi din cameră.

Am rămas acolo gândindu-mă la tot ce-mi spusese. M-am hotărât ca într-o zi, poate undeva lângă râu, să scotocesc după câteva amintiri şi să văd ce găsesc. Chiar stând acolo, am văzut un chip cu ochi albaştri, zâmbitori, aplecat asupra mea, şoptindu-mi cuvinte pline de dragoste – mătuşa Lou. L-am alungat. Nu-mi doream ca sentimentele acestea de dragoste să se amestece cu amărăciunea pe care încă o mai simţeam. Îmi părea că una o va distruge pe cealaltă.

Mătuşa Lou mă iubea, de asta eram sigur. La fel şi tata mare şi chiar – eram gata să recunosc – bunicul şi unchiul Charlie. Dar Dumnezeu? Parcă nu-mi venea să cred.

Dacă chiar mă iubea, atunci alesese moduri ciudate de a mi-o dovedi. Ştiam că mătuşa Lou nu-şi dorea ca eu să-L urăsc pe Dumnezeu. Chiar eu mă temeam puţin de consecinţele acestui fapt. Nu, am hotărât, nu-L voi urî – însă nici nu-L puteam iubi. Pur şi simplu nu simţeam nimic – absolut nimic. Nici măcar nu-mi mai doream să mă gândesc la El. O să-L ignor cu totul. Asta Îl va pune

pe gânduri. Poate că o să-i pară rău.

CAPITOLUL 16

DRAGOSTE ÎN ACŢIUNE

Mă cuprindea groaza la gândul că aveam să mă întorc la şcoală. Va trebui să spun tuturor copiilor despre căţelul meu. Dacă aş fi fost vreodată tentat să trag chiulul, atunci aceea ar fi fost cea mai bună ocazie. Îmi trecu prin cap să-mi iau cutia cu mâncare şi să mă furişez la râu, însă mi-am dat seama mai apoi că ar fi trebuit s-o mint pe mătuşa Lou; iar asta nu puteam suporta. Aşa că mi-am târât picioarele până la şcoală, mi-am informat colegii despre cele întâmplate şi m-am întors acasă la fel de abătut.

Când am intrat în bucătărie, mătuşa Lou îl dădăcea pe tata mare.

— Te rog, am auzit-o zicând, bea-ţi ceaiul. Arăţi secătuit de puteri. Privirea mi se îndreptă spre tata mare. Părea teribil de istovit.

Speram că nu era pe punctul de a se îmbolnăvi.

— Dacă mi-l iei şi pe el... am mormăit printre dinţii încleştaţi. Mâinile îmi erau pe lângă corp, cu pumnii strânşi.

Tata mare îmi zâmbi slab, însă cu o sclipire jucăuşă în privire.

— Bună, Joshua.

— Bună.

M-am aşezat pe scaun în timp ce mătuşa Lou îmi puse paharul cu suc pe masă.

După ce l-am înghiţit dintr-o sorbitură, tata mare mă conduse din nou la magazia din curte. Înăuntru se afla o cutie mică,

meşteşugită cu migală. Era acoperită. Probabil că tata mare s-a gândit că ar fi mai bine să nu văd trupul zdrobit al lui Peticei. Mai era şi un ţăruş care avea în vârf o bucată de lemn prinsă de-a curmezişul, pe care erau scrise cu vopsea cuvintele: „Peticei – primul câine al lui Joshua".

— M-am gândit că poate ai vrea să...

— Unde? am întrebat înghiţind greu.

Tata mare mă lăsă să trec înainte purtând cutia în braţe, în timp ce el mă urmă înarmat cu o lopată. Sub arţarul de la capătul grădinii mătuşii Lou se afla o porţiune de pământ mai moale. Când am ajuns acolo, am pus cutia jos şi am luat lopata din mâna lui tata mare.

N-am schimbat niciun cuvânt între noi decât după ce am pus cutia în groapă, am acoperit-o cu pământ şi am bătut ţăruşul la căpătâi. „Peticei – primul câine al lui Joshua”. M-am întrebat pentru ce alesese tata mare aceste cuvinte. Mătuşa Lou veni şi ea şi puse pe micul morman de pământ un buchet de flori de toamnă.

— La primăvară o să plantăm o viorea.

M-am uitat la amândoi.

— Mulţumesc, am spus ridicând lopata şi pornind spre casă, gata să mă apuc de treabă.

— Joshua, strigă tata mare. Mai e ceva.

Doar nu-mi va cere acum să mă rog pentru acel câine mort. M-am oprit.

— În casă, spuse tata mare.

Am intrat ascultător în bucătărie şi am rămas în picioare aşteptând.

Tata mare trecu pe lângă mine. Părea tare obosit. Nu-l mai văzusem niciodată păşind astfel – aproape că-şi ţâra picioarele.

În câteva clipe se întoarse din camera sa. Sub jerseu i se

vedea o mică umflătură. Când îşi vârî mâna să scoată ce avea acolo, am observat că umflătura se mişcă. Mai apoi, un botic umed îşi făcu apariţia, urmat de doi ochi strălucitori, aproape negri.

— Ştiu că nu este Peticei, spuse tata mare scoţând căţeluşa de sub jerseu, dar cred că ar putea fi tare drăgălaşă.

O întinse spre mine. Era atât de mică. De fapt, nu era decât un pui. Blăniţa îi era cârlionţată şi maronie, urechiuşele pleoştite îi încadrau căpşorul frumos, iar codiţa îi era plină de cârlionţi pufoşi.

— E destul de mică pentru a fi despărţită de mama ei, spuse tata mare, aşa că trebuie să avem mare grijă cu ea. O să-i fie tare urât singură pentru o vreme, Joshua. Va avea nevoie de multă afecţiune.

Am rămas acolo ţinând-o în braţe, uimit de faptul că un căţeluş putea fi atât de mic şi de perfect. Îmi linse mâna cu limbuţa-i mică. Ştia deja să facă asta.

— N-o să ajungă niciodată să mâne vitele, continuă tata mare. Nu-i suficient de mare pentru asta. N-o să crească prea mare. N-am putut găsi...

— E frumoasă, am intervenit. Aveam impresia că tata mare îşi cerea scuze. E frumoasă. Uite – uită-te la faţa ei. Pun pariu c-o să înveţe repede toate schemele. Pun pariu că o să înveţe chiar să meargă pe picioarele din spate şi să danseze.

Acel *ceva* ce păruse mort înăuntrul meu începea să se trezească. Simţeam cum mă cuprinde entuziasmul.

Am auzit un oftat de uşurare din partea mătuşii Lou, iar chipul lui tata mare păru mai puţin obosit.

Mi-am strâns căţeluşa din nou la piept. Era atât de mică, încât o puteam cuprinde cu mâinile.

— Ce nume o să-i dai? întrebă mătuşa Lou.

— Nu ştiu. Va trebui să mă gândesc la asta în timp ce-mi fac

treaba. Oh – trebuie să mă apuc de treabă!

Am lăsat deoparte dezmierdatul căţeluşei.

— Tata mare, te deranjează dacă te rog să ai grijă de ea până termin treaba?

Tata mare zâmbi.

— Pare cam somnoroasă, ce zici? Poate că ar fi bine s-o duc în patul meu, ca să doarmă puţin.

I-am încredinţat căţeluşa şi l-am privit ducând-o în camera lui, vorbind u-i încetişor.

— Mulţumesc, Josh, şopti mătuşa Lou. E atât de obosit – am fost îngrijorată. Mi-a fost teamă că dacă ar fi ieşit la treabă cu tine, ar fi fost prea mult pentru el.

— E bolnav? am întrebat neliniştit.

— Nu, doar obosit. Mătuşa Lou clătină din cap.

— Imediat după ce ai plecat la şcoală, azi-dimineaţă, tata mare a plecat în oraş, ca să găsească alt căţel. Nu ştiu cât a fost nevoit să meargă pe jos înainte ca să-l ia cineva în căruţă. Când a ajuns în oraş a colindat străzile în căutarea unei căţele cu pui. Ăsta a fost singurul pui pe care l-a găsit şi căţeluşii erau prea mici pentru a fi înţărcaţi, dar domnul Sankey, proprietarul, l-a lăsat până la urmă să-şi aleagă unul. I-a încercat, unul câte unul, ca să vadă dacă vreunul dintre ei poate să bea din farfurioară. Căţeluşa asta a fost cea mai mică dintre toţi, dar a învăţat repede cum să lipăie laptele. Tata mare a venit acasă pe jos, cu ea în braţe. E o căţeluşă specială, Josh.

Am încuviinţat. Era specială. Ar fi trebuit să o numesc „Minunea” sau „Darul dragostei” sau ceva de felul ăsta.

M-am îndreptat tiptil spre uşa camerei în care era tata mare. Doream să-i mulţumesc – asta dacă reuşeam să scot vreun cuvânt din gâtlejul în care se oprise un nod mare.

Adormise – şi sforăia încetişor. Căţeluşa îi era cuibărită în braţe, lângă piept. Am înghiţit din nou. Va trebui să-i spun ce am de spus mai târziu, dar ştiam că-mi va fi greu să exprim în cuvinte potrivite ceea ce simţeam.

CAPITOLUL 17

PIXIE

Am numit-o Pixie. I se potrivea numele. Era un ghemotoc de blană micuţ, jucăuş şi pus pe şotii. Am îndrăgit-o cu toţii de îndată. Nu i-am mai făcut cuşcă. O îndrăgeam atât de mult, încât ne-am dat seama că era prea micuţă ca să doarmă afară. Asta pentru că, probabil, bunicul şi unchiul Charlie avuseseră dintotdeauna o sensibilitate faţă de prunci. Aşa că am pregătit pentru Pixie o cutie pe care am aşezat-o lângă soba din bucătărie, unde în timpul zilei se putea cuibări frumuşel în cutele jerseului gri şi vechi al lui tata mare.

Noaptea o luam cu mine în pat şi nimeni nu protesta. Nu eram sigur dacă mă lăsau să fac asta pentru mine sau pentru ea, însă important era că mi se dădea voie.

Pixie era o căţeluşă inteligentă şi încă de la început a devenit sursa noastră de amuzament. Lumea mea se învârtea de acum în jurul ei şi eram nevoit să fac un efort considerabil pentru a mă gândi şi la alte lucruri.

Tata mare îmi aminti din nou despre apropiata zi de naştere a mătuşii Lou şi, împreună, într-o seară, am ticluit o scrisorică pentru Sueann. Am vârât-o cu grijă în buzunar; urma s-o dau lui Willie ziua următoare.

Sueann nu întârzie să răspundă. Ea, împreună cu alte fete, vor fi foarte bucuroase să dea o mână de ajutor. Sugeră să facem porumb copt şi spunea că fetele vor aduce fiecare câte ceva de mâncare. Dacă tata mare se va îngriji de lemnele pentru foc, ele vor face restul.

Tata mare fu mulţumit de cele aflate. Se aşeză de îndată ca să răspundă, confirmând planurile şi stabilind o zi anume. Scoase o bancnotă dintr-o cutiuţă aflată în sertarul dulapului şi o vârî în plic alături de scrisoare; banii erau pentru cheltuielile fetelor. Am dus şi scrisoarea asta lui Willie, iar el i-a dat-o lui Sueann.

Unchiul Charlie şi bunicul isprăviră de făcut căpiţele şi vremea bună încă nu ne părăsise.

Acum nu mai aveam atât de mult de lucru. Unchiul Charlie preluă cea mai mare parte din munca mea, iar mătuşa Lou îşi luă din nou în primire găinile.

Ultimele legume din grădină fură scoase şi depozitate cu grijă în pivniţa de rădăcinoase. Fură isprăvite şi ultimele sarcini înainte de lăsarea iernii. De acum nu conta dacă venea zăpada – cu toate că ne bucuram din plin de vremea frumoasă pe care încă o mai aveam.

Singurul lucru care ne mai preocupa acum era apropierea zilei de naştere a mătuşii Lou. Dacă ar mai ţine vremea bună până atunci, apoi ne-am mulţumi cu orice vreme ar aduce anotimpul.

Noi, bărbaţii, reuşirăm să stăm de vorbă într-o seară, după ce ne isprăvirăm treburile. Tata mare îi înştiinţase pe bunicul şi pe unchiul Charlie cu privire la planurile sărbătorii înainte de a o contacta pe Sueann. Se dovediseră încântaţi şi nerăbdători să participe la acţiune.

Mica petrecere urma să aibă loc într-o seară de sâmbătă – ziua mătuşii Lou. Ne-am hotărât să facem un drum în oraş, cât mai

devreme în acea sâmbătă. Mai pe urmă îi puteam da cadourile mătuşii Lou şi seara urma să aibă loc masa sărbătorească – o surpriză pentru ea.

Am adunat tot mărunţişul pe care reuşisem să-l economisesc. Nu erau prea mulţi bani. În cele din urmă, mi-am făcut curaj şi i-am cerut lui tata mare să-mi dea voie să folosesc şi cei douăzeci de cenţi primiţi de la el, gândindu-mă că nu vom mai merge la pescuit acum, la căderea iernii. El a fost de acord, iar eu m-am simţit puţin mai bine.

Când am ajuns la magazin, am fost nevoiţi să căutăm tare mult până când ne-am hotărât ce să luăm.

Unchiul Charlie se hotărî pentru un şal, unul dantelat. Nu părea prea călduros, dar era drăguţ.

Bunicul alese o rochie nouă. Avea culoarea untului, ici-colo împodobită cu panglici roz şi tighelită cu dantelă. Mi-o închipuiam pe mătuşa Lou îmbrăcată în rochia aceea.

Eu am găsit o batistă dantelată care îmi atrăsese privirile, însă când mi-am numărat banii, mi-am dat seama că nu am destui. Am continuat să caut. N-am văzut nimic mai drăgălaş ca acea batistă şi mi-am continuat căutările, cu toate că ceilalţi isprăviseră de cumpărat.

Unchiul Charlie mă văzuse privind lung batista şi cred că şi-a dat seama destul de repede care era problema. L-am simţit strecurând câteva monede în buzunarul meu. Adăugate la ce aveam eu, am avut suficient cât să plătesc batista şi mi-au mai rămas cinci cenţi. Am privit la borcanul cu bomboane în timp ce doamna Kirk împachetă batista, însă m-am depărtat de el, hotărât să-i dau înapoi moneda unchiului Charlie.

L-am întâlnit pe tata mare afară, la căruţă. El intrase într-un alt magazin şi cumpărase de acolo ce avusese de cumpărat. Pe drumul

spre casă îmi arătă ce luase.

— Arată frumos, am fost de acord. La ce foloseşte?

— E o cutie pentru bijuterii.

Nu ştiam dacă era bine să-i spun, sau să păstrez tăcerea. În cele din urmă, i-am spus.

— Pare a fi o cutie tare frumoasă, tata mare, dar este o problemă.

Tata mare se uită la mine cam ciudat.

— N-are nicio bijuterie, am şoptit.

Tata mare clătină din cap şi zâmbi.

— Dar va avea, spuse el. Va avea.

Poate că era o mişcare inteligentă, m-am gândit. Mai întâi cutia, *apoi* bijuteriile.

Abia am aşteptat să ne terminăm treaba în acea zi. Până şi Pixie ajunse pe locul doi pe lista de priorităţi.

Lou ştia că trebuia să facă măcar un tort cu această ocazie. Făcuse torturi la asemenea ocazii încă de când fusese suficient de mare ca să folosească cuptorul. Tortul ei era gata, aşezat în mijlocul mesei. Am zâmbit cu toţii văzându-l, aşteptând cu nerăbdare să terminăm de mâncat ca să-l tăiem.

I-am dat mătuşii Lou cadourile înainte ca ea să apuce să taie prima felie. M-au lăsat pe mine primul. I-am înmânat batista.

— O, Josh, strigă ea, este frumoasă! De unde ai avut destui bani ca să-mi cumperi ceva atât de frumos?

M-am uitat la unchiul Charlie. El îmi întoarse privirea ca şi când n-ar fi ştiut nimic despre asta. Mătuşa Lou mă îmbrăţişă cu căldură.

Apoi deschise pachetul în care se afla şalul de la unchiul Charlie, iar ochii îi sclipiră la vederea lui. Unchiul Charlie primi şi el o îmbrăţişare, care-l încântă peste măsură.

Bunicul îi întinse mătuşii Lou darul lui. Ea scoase din cutie

rochia crem presărată cu panglici roz şi îi îndreptă faldurile.

— O, tata, este frumoasă. Foarte frumoasă. Ştiu că nu prea am nevoie de aşa ceva, dar – dar sunt bucuroasă că ai cumpărat-o. E atât de frumoasă.

Aşa era Lou. Nu spunea că n-ar fi trebuit. Spunea doar ceea ce simţea.

— O să mă simt atât de elegantă – de specială. Sper să se întâmple curând ceva important, ca să am ocazia s-o îmbrac.

— Du-te şi îmbrac-o, o îndemnă tata mare.

— S-o îmbrac? Obrajii lui Lou erau îmbujoraţi.

Am îndemnat-o cu toţii să probeze rochia. Eram nerăbdători să vedem cum arătau darurile noastre la vedere.

Lou râse şi-şi adună lucrurile primite. Curând se întoarse şi începu să se învârtă în jurul bucătăriei, râzând.

Rochia i se potrivea de minune. Culoarea îi scotea în evidenţă pielea catifelată, iar panglicile roz parcă aveau aceeaşi nuanţă ca şi obrajii ei.

Îşi potrivi şalul în jurul umerilor şi începu să-şi fluture batista prefăcându-se că flirtează. Izbucnirăm cu toţii în râs.

Era o atmosferă atât de veselă, încât la început nu văzurăm că tata mare se ridicase în picioare. Îşi drese glasul apoi făcu un pas înainte.

— Şi eu am ceva pentru tine, Louisa.

Lou se linişti. Tata mare îi întinse pachetul lui. Lou îl deschise cu grijă şi icni scurt când văzu cutia frumos ornamentată.

— O cutie pentru bijuterii!

Am fost uşurat să constat că ştia ce este.

— E deosebită, tata mare.

— Deschide-o, Louisa.

O deschise şi înăuntru, aşezat frumos pe catifea, se afla cel

mai frumos medalion pe care-l văzusem vreodată. Nu fusese acolo când tata mare îmi arătase cutia, de asta eram sigur.

Ochii mari şi albaştri ai mătuşii Lou se făcură şi mai mari. Nici măcar nu putea vorbi. Privi medalionul, apoi îl ridică uşurel şi-l puse în palmă.

— A fost al bunicii tale, spuse şoptit tata mare. Nu poate fi purtat decât de cele mai frumoase şi încântătoare femei din lume – bunica ta şi tu.

Tata mare păşi înainte şi luă medalionul din mâna mătuşii Lou. Păşi în spatele ei şi-l petrecu în jurul gâtului zvelt al nepoatei sale. Apoi o sărută pe obraz.

— La mulţi ani, Louisa.

Lou izbucnise deja în lacrimi. Trecu din nou pe la fiecare în parte, sărutând şi îmbrăţişând pe fiecare dintre „bărbaţii ei”.

Probabil că am fi rămas în atmosfera asta toată ziua dacă unchiul Charlie nu s-ar fi uitat la ceas. Ne atrase atenţia făcând un semn cu capul.

Bunicul sugeră că n-ar fi rău să servim tortul. Lou îşi puse dorinţele şi suflă lumânările. Apoi ne servi cu câte o felie generoasă de tort. Mâncă şi ea una mică, apoi alergă râzând să se schimbe în hainele de casă.

Eu mi-am împărţit felia cu Pixie. N-am îndrăznit să-i dau prea mult, de teamă să nu-şi strice stomacul. Tare i-a plăcut. Îşi linse boticul cu limbuţa-i rozalie, apoi îmi linse degetele ca să se asigure că s-a servit din tot ce se putea servi.

Am rămas acolo povestind, bărbaţii bându-şi cafeaua, iar eu înghiţindu-mi tortul şi laptele. Fusese o masă reuşită. Nu vedeam cum următoarea masă putea fi mai reuşită decât aceasta. Totuşi, eram încântaţi că avea să urmeze ceva special.

Însă buricul îmi strică plăcerea. Se întoarse spre unchiul

Charlie.

— O să viia Burt Thomas?

Unchiul Charlie doar încuviinţă.

Aşa deci acesta era următorul nume de pe listă. Am ridicat-o pe Pixie şi am pornit spre uşă, gândindu-mă: De ce vor să strice totul? O avem pe mătuşa Lou. E fericită aici. N-aţi văzut-o râzând? De ce stricaţi totul?

CAPITOLUL 18

PETRECEREA

Era aproape opt seara când sosiră musafirii. Mătuşa Lou privi pe geam, întrebându-se ce se petrecea. Îi trebui ceva vreme să-şi dea seama că toate astea aveau de-a face cu ea.

Cred că toţi cei din împrejurimi cu vârsta între şaptesprezece şi treizeci de ani dăduseră năvală în curtea noastră. Erau unii pe care nici nu ştiam cum îi cheamă.

Sueann Corbin şi Rachel Morgan intrară în casă râzând, încercând s-o târască pe mătuşa Lou afară. Aceasta le imploră să-i dea timp să se schimbe şi primi încuviinţarea. M-am gândit la noua ei rochie pe care o primise cadou, însă mătuşa Lou avu prezenţa de spirit să nu se îmbrace cu ea. În schimb, îşi trase pe ea o rochie de bumbac cu imprimeuri, cu o fustă amplă, manşete şi guler alb. Arăta grozav, dar ea arăta aşa întotdeauna.

În timp ce fetele puneau mâncarea pe masa scoasă afară de tata mare, băieţii se duseră să priponească caii. Grajdul nostru se umplu cu cai dezlegaţi de la căruţe şi priponiţi în faţa ieslelor.

Era mare gălăgie în curte. Mie mi se părea că nimeni nu

vorbea cu adevărat. Toţi băieţii ţipau, iar fetele doar chicoteau pe înfundate.

După ce lucrurile se mai liniştiră puţin, Sueann dădu startul jocurilor. Eu am găsit un locşor lângă tufa de caprifoi, de unde puteam urmări ce se întâmplă fără a sta în calea cuiva. Am rămas acolo, mângâind-o pe Pixie şi întrebându-mă cum ar fi să particip şi eu la ceea ce se întâmpla. Ori de câte ori o fată ţipa sau se hlizea gălăgios, mă bucuram că nu sunt între ei. Băieţii însă, nu păreau să fie prea deranjaţi; de fapt, am ajuns să cred că intenţionat făceau unele lucruri care le determinau pe fete să se hlizească şi mai tare.

Pentru primul joc fiecare avea nevoie de un partener. Mătuşa Lou se trezi alături de „Toad” Hopkins. Băiatul părea tare încântat. Jocul se dovedi să fie un fel de ştafetă amuzantă în care Lou şi Ted aproape că ajunseră să câştige, dacă nu le-ar fi luat-o înainte Burt Thomas şi Nellie Halliday.

Se mai jucară câteva jocuri. Mie mi se păru că fiecare dintre ele era mai gălăgios şi mai rapid decât celălalt. Oricum, veselia era în toi.

L-am observat pe Cullum Lewis. Nu era la fel de gălăgios ca ceilalţi, însă părea că se distrează. Sărmanul Cullum. Cred că nu avea parte prea des de asemenea distracţie. Crescuse alături de un tată mai tot timpul bolnav. Erau şapte copii în familie, iar cinci dintre ei erau fete. Cullum a fost o bună bucată de vreme singurul băiat, însă mai apoi se născu ultimul copil, un alt băieţel. Acum acesta avea patru ani şi era teribil de răsfăţat.

Cullum fusese nevoit să preia frâiele fermei încă de pe când era doar un băieţandru. A renunţat la şcoală. La început ferma n-a produs prea mult; oricum, Cullum a reuşit să plătească datoriile tatălui său. Cred că încă mai avea de plătit, însă după cum muncea, speram ca într-o zi să scape de ele. Acum trebuia să îngrijească de

mama lui, de cele cinci surori şi de fratele mai mic. Cu toată povara asta pe umeri, nu e de mirare că era mai serios decât ceilalţi băieţi de vârsta lui. Acum îl priveam alăturându-se celorlalţi la jocuri, însă nu cu aceeaşi atitudine prostească. Am observat un lucru, totuşi – o urmărea îndeaproape pe mătuşa Lou. Ochii lui n-o scăpau din vedere, iar privirea îi era parcă înfometată, chinuită.

Şi învăţătoarea mea, domnişoara Martha Peterson, se afla acolo. Interesant, nu mă gândisem până atunci la ea ca la o femeie tânără, însă cred că nu era decât cu trei sau patru ani mai mare decât mătuşa Lou. Unii spuneau că lui Barkley Shaw îi plăcea de ea, însă din câte am observat eu, Barkley Shaw era atras de oricine purta fustă. Nu-mi prea plăcea de Barkley.

Bunicul veni lângă mine şi rămase o vreme acolo urmărind acţiunea. Din când în când îl surprindeam zâmbind, ca şi când ar fi fost cu totul de acord cu cele ce se întâmplau.

— Lou pare că se amuză pe cinste, nu-i aşa?

— Cred că da.

Bunicul rămase câteva clipe dus pe gânduri.

— Ar trebui să aibă parte mai des de distracţie.

Îşi scoase ceasul şi privi cadranul. Mi-am dat seama după expresia feţei lui că era, probabil, ora nouă. Mă aşteptam să-l aud zicând: „Timpul de culcare, băiete”, însă n-o făcu. În schimb, spuse:

— Seara asta e puţin mai specială. Apoi îşi vârî ceasul în buzunar. Ştiam că primisem permisiunea de a rămâne.

Jocurile se isprăviră şi se făcu focul. Flăcăii luară butuci din stiva de lemne şi îi aranjară în cerc, unul lângă altul, în jurul focului. Porumbul fu pus la copt, iar glumele şi tachinările începură. Fură scoase şi celelalte bucate pregătite. Se părea că va avea loc un adevărat festin.

Bunicul îşi făcu din nou apariţia.

— Lou, strigă el cu glas tare, unchiul Charlie a făcut o oală plină cu ciocolată caldă şi e gata. Burt, vrei să-i dai o mână de ajutor?

Aşa deci. Mă întrebasem în ce fel şi când urmau să-l vâre în scenă.

Burt se îndepărtă alături de Lou, zâmbind prosteşte. Barkley păru puţin iritat. Îşi pusese butucul alături de cel al mătuşii Lou şi tocmai îi spunea care este cel mai bun mod de a coace un cocean de porumb – sau aşa ceva.

Barkley era mai în vârstă decât ceilalţi flăcăi, însă asta nu însemna că avea şi mai multă minte. După ce Lou plecă, Barkley ridică din umeri şi unse cu unt butucul pe care şezuse Burt înainte, spunând celor din jur cu glas tare „să fie atenţi ce-o să se întâmple când se va-ntoarce nătărăul”.

Barkley era cu spatele şi le tachina gălăgios pe Nellie şi pe Sueann când cineva schimbă butucii. Nu cred că Barkley a aflat vreodată cine o făcuse, dar eu am ştiut. Schimbul se făcu în linişte şi cu seriozitate, aşa cum îi era felul celui care-o făcuse, lui Cullum. Nimeni nu-l observase.

Mi se păru că trecuse tare mult timp până când mătuşa Lou şi Burt îşi făcură apariţia aducând ciocolata caldă. M-am întrebat ce fel de şmecherie mai ticluiseră unchiul Charlie şi bunicul pentru a-i reţine cât mai mult. În cele din urmă se întoarseră, iar Burt avea aerul că-şi câştigase locul de drept lângă Lou pentru tot restul serii.

Urmăream din umbră toată această agitaţie, când am auzit o voce calmă lângă mine.

— Ţi-am adus ceva de haleală, Josh.

Am tresărit atât de tare, că am trezit-o pe Pixie, ce-mi adormise în poală. Eram atât de sigur că nimeni nu putea să mă vadă acolo unde stăteam.

Era Cullum.

— M-am gândit că stomacul tău o să protesteze văzând toată mâncarea asta şi neprimind nimic.

— Mulţumesc, am spus, luând farfuria. Chiar îmi era foame.

— Ai un căţel, hm?

Cullum întinse braţul şi o luă pe Pixie în mâinile sale mari. Îi mângâie cu blândeţe blana şi râse încetişor. Ştiam că-i plăcea de căţeaua mea. Nu era nevoie s-o spună.

— Să-ţi mai aduc?

— Este destul – mulţumesc, Cullum. Oricum, trebuie să mă duc la culcare cât de curând.

Cullum o puse pe Pixie înapoi în poala mea şi se ridică.

— Frumoasă petrecere, spuse el. Privea spre mătuşa Lou.

— Da, am răspuns. Nu ştiu cum se face, dar aveam impresia că i-ar fi plăcut să stăm de vorbă despre Lou.

— Am avut şi noi un fel de petrecere, înainte de asta.

— Chiar aşa?

— Da. I-am dat cadourile la masa de seară.

— Tu ce i-ai dat?

— O batistă – cu dantelă şi chestii de-astea.

— Pun pariu că i-a plăcut.

— Da, i-a plăcut. A spus că este cel mai drăguţ lucru din câte a văzut. Iar unchiul Charlie i-a dat un şal nou. Probabil c-o să-l poarte la biserică – poate mâine. Poate că o s-o...

M-am oprit, cam târziu, ce-i drept. Niciunul dintre membrii familiei Lewis nu mergea la biserică. Am continuat grăbit.

— Iar bunicul i-a dat o rochie nouă. Măiculiţă, da’ tare frumoasă mai e. Şi o prinde chiar bine. Deja a îmbrăcat-o. Trage nădejdea că cineva se va căsători curând şi va avea ocazia s-o îmbrace.

Cullum continua s-o privească pe mătuşa Lou.

— Iar tata mare i-a dat o cutie pentru bijuterii şi un medalion cu lănţişor, care a fost al străbunicii mele.

Burt Thomas îi spunea mătuşii Lou ceva care o făcea să râdă. Cullum îşi schimbă greutatea pe celălalt picior.

— Cred că ar fi mai bine să mă îndrept spre casă, Josh. Am un drum mai lung de făcut decât alţii.

Dădu să plece. Am sărit în picioare, aproape uitând s-o prind pe Pixie.

— Aşteaptă puţin, te rog, am spus grăbit, aruncând-o pe Pixie în braţele lui. Ţine-o o clipă.

Era destul de greu să ajung în preajma mătuşii Lou, ca s-o trag de fustă. Aşa că i-am făcut semn cu mâna, iar ea şi-a cerut scuze şi m-a urmat. Privirea ei părea să mă întrebe dacă se întâmplase ceva, aşa că am spus grabnic ce aveam de spus.

— Cullum trebuie să plece acasă mai devreme. Are drum lung de făcut. Mă gândeam că i-ai putea mulţumi că a venit, asta-i tot.

Chipul i se destinse, îmi puse mâna pe umăr şi ne îndreptarăm împreună spre Cullum. Acesta rămăsese unde îl lăsasem, mângâind-o pe Pixie. Scena mi se părea amuzantă – un om atât de mare, ţinând în braţe un căţel atât de mic.

— Josh îmi spune că trebuie să pleci, spuse mătuşa Lou cu glas blând.

— Aşa e, răspunse Cullum, încă mângâind-o pe Pixie. Îmi va lua ceva timp până ajung şi trebuie să mă trezesc devreme dimineaţă. N-am terminat cu muncile de toamnă încă. Am lucrat mult împreună cu echipa de treierători.

Mătuşa Lou încuviinţă şi mi-am închipuit ce gândeşte. *Mâine este ziua Domnului*, însă nu spuse nimic. Îi zâmbi lui Cullum cu căldură şi-i întinse mâna. Cullum aproape că o scăpă din braţe pe

Pixie, aşa că am prins-o, ca s-o scap de la iminentul dezastru.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Cullum. Ştiu că eşti foarte ocupat şi apreciez faptul că m-ai ajutat să-mi sărbătoresc ziua de naştere.

Mătuşa Lou rosti cu sinceritate aceste cuvinte, iar eu am ştiut că aşa era.

— A fost plăcerea mea, răspunse Cullum. Şi de această dată am ştiut că aşa era.

Mătuşa Lou îşi trase mâna.

— Sper că vei reuşi să-ţi aduni recolta înainte de căderea zăpezii.

El încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Mulţumesc.

Cineva de lângă foc o strigă pe mătuşa Lou. *Dacă e Burt Thomas*, mi-am spus, *îi rup gâtul*. Mătuşa Lou îşi întoarse privirea într-acolo.

— Trebuie să plec, se scuză ea. Mulţumesc din nou, Cullum.

— Mă întrebam dacă...

Însă ea se răsucise deja pe călcâie şi se îndreptase spre foc fără a privi înapoi. Eram sigur că fiu auzise cuvintele rostite cu glas încet de Cullum. Am făcut un pas înainte ca s-o ajung din urmă, însă Cullum mă opri.

— Să ai grijă de căţeluşă, Josh. Apoi se făcu nevăzut.

Am intrat în casă. Îmi ajunsese. Burt Thomas încă-i mai dădea târcoale mătuşii Lou ca o muscă în jurul siropului, iar Barkley Shaw le tachina pe toate fetele şi se dădea în spectacol în ciuda petelor de unt topit de pe dosul pantalonilor.

Eram puţin necăjit pe mătuşa Lou. Putea fi mai drăguţă cu Cullum – putea să-i zâmbească mai mult, sau să-şi fluture genele, sau să facă unul din trucurile pe care le folosesc de obicei fetele – însă mătuşa Lou nu făcea niciodată aşa ceva. Poate că îi plăcea de

Cullum. Nu ştiam, dar sigur puteam să bănuiesc cum se simţea Cullum în preajma ei. Îmi părea rău de el. Doream să lupt cu toată puterea ca s-o păstrez pe mătuşa Lou, însă dacă urma s-o pierd, aş fi preferat s-o fac în favoarea lui Cullum.

Am dat fuga să închid portiţa de la coteţul găinilor pe care uitasem s-o închid în toată acea agitaţie, apoi am intrat în casă. Se făcuse răcoare afară, aşa că m-am oprit în faţa sobei ca să mă încălzesc înainte de a mă duce la culcare.

Mătuşa Lou intră în bucătărie. Era singură.

— Vrei o felie de tort, Josh?

N-am răspuns. Încă mai eram necăjit pe ea; şi doream să mă asigur că află acest lucru.

— Tort, Josh? întrebă ea din nou.

Când văzu că nu răspund, veni lângă mine.

— S-a întâmplat ceva? Se uită cu atenţie la Pixie, ca să se asigure că nu păţise nimic.

— Te-a trimis tata la culcare? încercă ea din nou.

— Nu.

— Atunci, ce este?

— Mă gândeam că ai fi putut fi mai drăguţă, asta-i tot. Băiatul bate tot drumul până aici şi... Chiar că nu aveam pentru ce s-o acuz pe mătuşa Lou.

— I-am mulţumit că a venit – şi am fost sinceră, Josh.

— Da, dar nu i-ai mulţumit prea bine. Puteai... puteai râde sau... ceva.

Mătuşa Lou se uită la mine cu severitate. Cred că în acea clipă pricepu despre ce era vorba.

— Josh, spuse ea. Îmi place Cullum, chiar îmi place – ca bărbat, ca prieten; însă Josh... îşi căută cuvintele. Cullum niciodată... niciodată nu are timp pentru Dumnezeu. Nici nu ştiu dacă... dacă

crede măcar că există Dumnezeu. Mă bucur, Josh, să-l pot primi în vizită, să mă arăt prietenoasă faţă de el, să... să vorbesc cu el.

Îmi place de el. Este un bărbat drăguţ; însă Josh, niciodată nu mi-ar putea plăcea de el într-un alt fel... nu atâta vreme cât alege să-L lase pe Dumnezeu în afara vieţii lui.

— N-am spus că trebuie să te măriţi cu el, i-am trântit-o eu. Numai să-l faci... să se simtă bine... să te porţi mai frumos.

— Joshua!

Rareori se întâmpla ca mătuşa Lou să folosească numele meu întreg.

— Cullum este un om prea bun ca să fie jucat pe degete. N-aş putea să-i dau speranţe deşarte sau să-l rănesc pentru nimic în lume. Niciodată nu l-aş putea încuraja şi nu ar fi corect să mă prefac astfel.

Avea dreptate, desigur. Ştiam asta. Mă bucuram s-o aud spunând că este un om bun. Poate că dacă ar şti asta, ar începe să vină la biserică şi atunci mătuşa Lou şi-ar schimba părerea. Însă chiar şi aşa, era nevoie de mai mult decât să-şi facă apariţia în biserică. Mătuşa Lou va vrea să se asigure că îi împărtăşeşte părerea despre Dumnezeu, înainte de a se implica în această relaţie.

Mătuşa Lou îşi aminti că ar fi trebuit să fie afară. Acum se strângea de pe mese. Urmau să plece cu toţii curând. Îşi înfăşură mai strâns şalul în jurul umerilor şi ieşi.

— Noapte bună, Josh.

— Noapte bună.

M-am răsucit pe călcâie ca pentru a mă îndrepta spre camera mea, însă am hotărât că n-ar strica să mai stau puţin la căldură. M-am aşezat pe duşumeaua bucătăriei, rezemat cu spatele de perete, aproape de soba cea mare şi veche. Aproape că am aţipit, stând

aşa, la căldură. Pixie adormi de-a dreptul în braţele mele. Ştiam că trebuia să mă duc în pat înainte de a adormi acolo, însă îmi era atât de cald şi bine. Unchiul Charlie şi bunicul ajutau la strânsul meselor, iar tata mare plecase demult la culcare.

Am încercat să mă ridic, când am auzit voci. Era mătuşa Lou şi tontălăul ăla de Burt Thomas. Probabil că bunicul şi unchiul Charlie îi trimiseseră din nou în casă. Burt îi spunea ceva mătuşii Lou.

— Chiar aşa? spuse ea, însă nu părea prea entuziasmată.

— Dintotdeauna am crezut asta, da' în seara asta mi-am dat seama mai mult ca niciodată.

Mătuşa Lou nu răspunse – doar începu să pună farfuriile murdare una peste alta, pe masa din bucătărie.

— Aşa este, Lou, continuă Burt, iar vocea îi era sugrumată, ca şi când l-ar fi durut ceva. Ţin la tine teribil de mult. Eşti singura fată pentru care am simţit aşa ceva vreodată.

Lou probabil că se dusese cu gândul la Tillie Whitecomb, care fusese prietena apropiată a lui Burt luna trecută, sau la Marjorie Anderson, cea de acum două luni.

— O, spuse ea... Nici măcar „mulţumesc pentru compliment" sau „mă flatezi", sau ceva de felul ăsta.

Burt gândi probabil că vorbele nu-l duc nicăieri, aşa că înainte ca mătuşa Lou să poată face vreo mişcare, el o răsuci, o trase spre el şi o sărută.

Totul se opri în loc. Mă aşteptam la tunete şi fulgere. Mătuşa Lou se smulse din îmbrăţişare şi făcu un pas înapoi. Ochii îi aruncau fulgere de mânie. Speram c-o să-l pălmuiască, însă n-o făcu. Doar rămase locului, cu privirea arzândă, iar când vorbi, glasul îi fu calm şi rece.

— Burt Thomas, să nu te mai apropii niciodată de mine! Se răsuci pe călcâie cu fustele înfoiate în jurul ei şi dispăru.

Nimeni nu mă observase.

M-am ridicat după ce Burt dispăru pe uşă şi am strâns-o la piept pe Pixie.

— S-a dus şi numărul trei, i-am şoptit şi am urcat scările zâmbind cu gura până la urechi.

CAPITOLUL 19

ANUNŢUL

Ne-a fost puţin mai greu să ne trezim a doua zi dimineaţă pentru biserică, însă bunicul ne-a dat deşteptarea. M-am târât afară cu ochii umflaţi de somn, fiindu-mi groază să mă apuc de treabă. Am fost surprins să constat că toţi ceilalţi se aflau deja în jurul mesei.

— Unchiul Charlie şi-a făcut milă de tine dimineaţa asta, spuse bunicul.

Unchiul Charlie zâmbi.

— Sigur. Eu sunt de vină pentru toate. Bunicul tău a dat de mâncare la porci.

— Mulţumesc, le-am spus amândurora.

— Ce ziceţi, a fost o petrecere frumoasă? întrebă tata mare adresându-se tuturor, dar în special mătuşii Lou.

— Foarte bună, spuse ea.

— Au stat până târziu?

— Destul de târziu.

Bunicul interveni.

— Tânărul acela, Thomas, spuse el. Pare un tânăr de treabă. Am fost impresionat de felul în care s-a oferit să te ajute.

Expresia mătuşii Lou nu se schimbă.

— Tu i-ai cerut s-o facă, tata, îţi aminteşti?

— Da, aşa e... se eschivă bunicul, însă el n-a zis nu. Alţii ar fi dat înapoi, ar fi căutat scuze...

— Ar fi refuzat oare să petreacă timp împreună cu cea mai frumoasă fată de la petrecere? întrebă tata mare îngustându-şi ochii.

— Ei bine, trebuie să admit, zâmbi bunicul, că nu e nevoie de muncă de convingere pentru ca vreunul dintre băieţi s-o ajute pe Lou.

Se aşternu liniştea preţ de câteva clipe, apoi bunicul se hazardă din nou.

— Totuşi, pare un tânăr sensibil, serios. Se spune că e un om muncitor, are propria bucată de pământ. Fata care va pune mâna pe el va fi norocoasă să...

— Tata, spuse ea cu glasul calm, însă în care se strecurase o notă de mânie. Se poate să fie adevărat, însă nu *eu* o să fiu acea fată. Nu mi-a plăcut, nu îmi place şi n-o să-mi placă niciodată de Burt Thomas. Este încrezut, plictisitor şi... şi uşuratic.

Mătuşa Lou se ridică încet, îşi scoase şorţul şi-l aranjă pe spătarul scaunului.

— Mă duc să mă îmbrac pentru biserică.

Tata mare se uită la mine şi în ochi i-am putut vedea o sclipire jucăuşă. După părerea lui, mătuşa Lou era foarte capabilă să se descurce singură.

La biserică nu se întâmplă nimic important. Ştiam că trebuie să merg; era una dintre acele legi nescrise ale bunicului meu ce se adresau tuturor celor din casă, însă nu putea face prea mare lucru ca să se asigure că şi ascultam ce se spunea la biserică.

Încă după primul imn am pierdut legătura cu ceea ce se

întâmpla. Dacă Dumnezeu era de partea *mea*, mă gândeam că El se putea descurca şi fără mine de partea Lui.

Totuşi, atenţia mi-a fost atrasă pentru câteva minute de intervenţia domnului T. Smith, care venise în faţă. Cu toţii ştiau că domnul T. Smith era preşedintele comitetului bisericesc. Îşi drese glasul şi încercă să se comporte ca şi când, după părerea lui, poziţia sa nu era *cu mult* mai presus de a celorlalţi.

— Cu toţii ştiţi, spuse el, că bunul nostru pastor şi soţia sa şi-au exprimat dorinţa de a se pensiona. Ne vor lipsi mult, însă ştim că şi-au câştigat dreptul la o plăcută şi... şi... Se bâlbâi puţin. Atunci mi-am dat seama că îşi învăţase pe de rost cuvântarea şi că îi scăpase un cuvânt. Se îmbujoră la faţă. În cele din urmă, renunţă la cuvântarea pregătită şi continuă grăbit.

— Aşa cum spuneam, ne vor lipsi, însă ne bucurăm – ne bucurăm pentru familia White... ne bucurăm că se pot pensiona şi se pot odihni după mulţii ani de slujire cu credincioşie.

Această din urmă parte suna bine şi mi-am închipuit că găsise din nou drumul înapoi la cuvântarea pregătită.

— Cu toate că ne va lipsi familia White, suntem bucuroşi să anunţăm că comitetul bisericii a reuşit să găsească un înlocuitor. Cât de curând reverend Nathaniel Crawford va sosi şi va lua locul reverendului White. Nădăjduim că îl veţi face să se simtă binevenit şi-l veţi sprijini.

O agitaţie generală urmă anunţul. *Nathaniel Crawford*, mi-am spus. Ce nume! Eu aveam un nume biblic, la fel şi bunicul meu, da' numele noastre nu erau nici pe departe atât de pompoase ca Nathaniel. L-am scos din mintea mea, considerând că nu merita să mă mai gândesc la el şi m-am întors la visările mele. Toate astea n-aveau de-a face cu mine.

Pastorul White îşi începu mesajul. Am ascultat un minut sau

două ca nu cumva să-mi scape ceva interesant. Vorbea din nou despre pocăinţă. Mai auzisem asta. De data asta probabil că-l va da exemplu pe bătrânu' Pavel care dintr-un om rău a devenit unul bun. N-am mai ascultat. Probabil că lui Pavel nu i se întâmplase nimic rău, niciodată. Altfel, cum putea rămâne un om atât de bun?

După biserică, eu împreună cu Avery Garett am alergat după câteva fete speriindu-le cu nişte cosaşi ce nu fuseseră destul de deştepţi să se adăpostească de vremea rea ce urma să vină. Apoi bunicul mă informă că era timpul să plecăm acasă.

Nu m-am deranjat să-mi scot încălţările. Era destul de frig acum şi îmi prindeau bine.

M-am gândit la Cullum şi m-am întrebat dacă reuşise să-şi pună la adăpost recolta înainte de căderea zăpezii. Speram s-o facă. Îmi doream să fi fost destul de mare ca să-l pot ajuta şi eu. Poate că într-o zi voi putea s-o fac.

La masă se vorbi despre noul predicator. Oamenii se întrebau de unde era, cum arăta şi ce familie avea. Singurul lucru ce mă interesa pe mine era dacă va vorbi şi el despre „pregătire" şi „pocăinţă" şi toate celelalte. Nu-mi prea plăcea felul ăsta de predici. Ceva la ele mă făcea să simt un fel de freamăt undeva, înăuntrul meu.

Am ridicat din umeri. Nu plănuiam să ascult prea mult, oricum, aşa că nu prea conta despre ce avea să predice. M-am scuzat şi m-am dus s-o caut pe Pixie.

CAPITOLUL 20

CEVA NEAŞTEPTAT

Bărbaţii plecaseră în oraş în acea sâmbătă, iar eu şi mătuşa Lou ne bucuram de o zi liniştită acasă. Era o plăcere să pot petrece o zi întreagă cu Pixie. Cât era de mică, deja învăţase să latre la comandă. Însă nu reuşisem s-o învăţ să şi tacă.

Am lucrat cu Pixie toată dimineaţa, încercând s-o fac să se rostogolească când i se spunea. Picioarele-i dolofane şi trupul mic şi rotund n-o ajutau prea mult. Lou mi se alătură pe podeaua bucătăriei în timp ce lucram şi mă jucam cu căţeaua mea. Tare ne mai amuzau caraghioslâcurile ei în timp ce încerca din greu să se rostogolească.

Pe la ora trei m-am hotărât să mai tai nişte lemne şi să le aduc în casă. Am pus-o pe Pixie în cutia ei; n-aveam de gând s-o văd în preajma toporului sau pe aproape de mine, sub ploaia aşchiilor. Oricum, avea nevoie de un pui de somn.

Eram ocupat cu tăiatul lemnelor şi tocmai îmi admiram puterea, când am auzit un zgomot ciudat venind din direcţia grajdului. Nu mai auzisem un asemenea zgomot, aşa că am înfipt toporul în butuc şi m-am dus să văd ce este. Am descoperit. O scroafă bătrână găsise o găleată undeva şi-şi înţepenise capul în ea. Grohăia şi guiţa şi se lovea când de-o troacă, când de alta, izbindu-se de îngrădituri şi clătinând capul înainte şi-napoi.

Am izbucnit în râs; arăta nostim şi făcea un zgomot pe măsură.

După ce m-am săturat de distracţie, m-am gândit că n-ar strica să-i dau o mână de ajutor. Am urcat în ţarc.

Am reuşit s-o prind într-un colţ şi să apuc găleata. Am tras tare de ea, dar nu s-a întâmplat nimic. După câteva încercări nereuşite, mi-am dat seama că singurul lucru pe care-l făceam era să transpir din abundenţă. M-am hotărât s-o chem pe mătuşa Lou. Poate că va şti ea ce e de făcut.

Când dădu cu ochii de purcea, începu să râdă, însă trecu la treabă mult mai grabnic decât mine.

— Trebuie să-i scoatem găleata de pe cap.

— Dar cum?

— Nu ştiu, dar o să te-ajut. Vino.

Ne-am îndreptat spre casă, iar când am ajuns acolo, s-a răsucit spre mine.

— Josh, adu-mi una dintre cămăşile tale şi o pereche de pantaloni de-ai unchiului Charlie.

Nu-mi puteam da seama ce-avea asta de-a face cu găleata din capul animalului, însă m-am dus să fac ce mi se ceruse. Lou luă hainele şi se îndreptă grăbită spre camera ei.

Arăta tare nostim când ieşi din cameră. Îşi împletise părul în două cozi lungi care-i atârnau pe umeri; era primul lucru pe care-l remarcasem. În ce priveşte restul, era de nerecunoscut. Se îmbrăcase cu hainele pe care mi le ceruse. Cămaşa îi era puţin strâmtă, iar pantalonii prea largi. Apucă o bucată de sfoară dintr-un sertar din bucătărie şi o înfăşură în jurul taliei. În felul ăsta îşi fixă pantalonii pe talia mică, iar aceştia se adunară ca gura unui sac. Arăta ca un clovn sărit de pe fix. Suflecă crăcii pantalonilor. Dacă ar fi putut să suflece şi cusătura dintre cei doi craci, ar fi făcut-o, însă era cu neputinţă. Vârându-şi picioarele în bocancii de grădinărit, făcu o plecăciune amuzantă şi spuse:

— Direct de la New York.

Am izbucnit în râs. Aş fi râs mai demult, însă nu îndrăznisem. Ea mi se alătură, plesnindu-şi burta umflată de pantalonii legaţi pe talie.

— Pentru ce te-ai îmbrăcat aşa? am întrebat-o când am reuşit să vorbesc din nou.

Între timp ea se liniştise.

— Trebuie să scoatem găleata aceea de pe capul scroafei şi cred că n-o să reuşim decât dacă ne vom lua la trântă cu ea. Doar n-o să mă lupt cu ea îmbrăcată în rochie.

Îi înţelegeam raţionamentul, da’ tare nostimă îmi părea. Niciodată n-o mai văzusem îmbrăcată atât de caraghios.

Am avut mult de furcă cu scroafa cea bătrână. După ce că era neghioabă, mai era şi încăpăţânată. Nu-mi puteam da seama de ce nu cooperează – măcar puţin. Am alergat-o, am prins-o, ne-am luptat cu ea – numai pentru a ne scăpa iarăşi din strânsoare. Şi tot aşa, parcă la nesfârşit. Înţelegeam acum de ce-şi împletise mătuşa Lou părul. Până şi părul meu, scurt cum era, se îmbâcsise cu mizerie.

— Trebuie s-o punem la pământ cumva, spuse mătuşa Lou răsuflând greu.

M-am dus să caut nişte frânghii.

— Dacă am putea s-o legăm şi s-o punem jos, unul dintre noi o va ţine, iar celălalt va încerca să-i scoată găleata de pe cap.

Şi iar ne-am început lupta. Am reuşit să-i prind cu frânghia unul dintre picioarele din faţă. În timp ce alergam după ea, m-am strecurat în spatele ei, apucându-i unul din picioarele din spate ca să-l pot lega cu frânghia. Mătuşa Lou încercă să mă ajute. După un efort considerabil, am reuşit să-i leg şi al doilea picior. Lou încerca s-o ţină locului, iar eu am apucat hotărât capetele ambelor frânghii după ce m-am asigurat că o legasem suficient de bine. Am tras de ele cu toată puterea pe care o mai aveam şi scroafa căzu la pământ. Am sărit amândoi pe ea, ţintuind-o.

— Tu tragi de găleată, i-am spus printre dinţii încleştaţi.

Mătuşa Lou se ridică de pe animal şi apucă găleata, analizând felul în care i se înţepenise pe cap şi hotărând în ce direcţie să tragă.

— Grăbeşte-te, i-am spus, simţind că scroafa îşi adună toate puterile ca să se elibereze.

Mătuşa Lou apucă găleata şi se lăsă pe spate, trăgând de ea cu toată forţa pe care-o mai avea. Porcul guiţă de parcă i-am fi tăiat beregata – şi chiar n-ar fi fost o idee rea în acea clipă.

Dintr-odată se auzi un sunet amuzant, ca cel produs de dopul unei sticle când este scos, iar mătuşa Lou căzu pe spate. Scroafa se ridică săltând şi mă lăsă lat la pământ, în timp ce ea se învârtea guiţând de colo-colo, trăgând frânghiile după ea.

Am auzit-o pe mătuşa Lou scoţând un sunet ciudat şi când mi-am ridicat privirea am văzut-o răsturnată în troaca porcilor. Braţele-i erau presărate cu coji de cartofi şi cotoare de măr. Era murdară pe faţă cu lături; stătea acolo şi clipea des, strâmbându-se la mine. Una dintre plete i se desfăcuse şi părul îi atârna pe faţă. Pantalonii unchiului Charlie erau plini de mizerie. Măiculiţă, îmi venea să izbucnesc în hohote de râs, da’ n-am făcut-o.

M-am ridicat, m-am scuturat în grabă şi m-am dus s-o ajut pe mătuşa Lou să iasă din troacă. În timp ce o trăgeam de mână, am auzit vocea bunicului.

— Necazuri?

Nu ne-am obosit să ne uităm într-acolo, eram prea ocupaţi să ne curăţăm.

— Scroafa şi-a vârât capul în găleată.

— Am văzut.

— Ai văzut? îmi venea să spun: *dacă ai văzut*, *de ce n-ai făcut nimic*? Însă m-am abţinut.

Mătuşa Lou rămase locului scuturându-şi cojile şi cotoarele de pe mâini şi braţe. De pe pantalonii largi cădeau la pământ coji de cartofi şi lături. Bunicul îşi drese glasul.

— Se pare că am ajuns într-un moment nepotrivit. L-am adus

pe noul pastor, la cină.

Am sărit amândoi ca înţepaţi. Aşa era. Omul stătea la uşa grajdului.

Era un bărbat brunet. Părul avea tendinţa de a i se cârlionţa şi cu siguranţă ar fi făcut-o dacă ar fi fost lăsat netuns încă o săptămână. Avea ochii căprui, împodobiţi cu gene dese şi sprâncene generoase. Era mai înalt decât bunicul, însă mai zvelt

— Cu excepţia umerilor. Avea umerii largi. Lucrul care mi-a reţinut atenţia era vârsta lui. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Crezusem că toţi predicatorii erau bătrâni.

Lou îl cântărea şi ea din priviri. Mă întrebam cum îl vedea ea. Nimeni nu scoase un cuvânt preţ de un minut, însă mai apoi Lou spuse foarte încet:

— Scuzaţi-mă, domnule pastor. Nu aşteptam musafiri.

Toată lumea izbucni în râs, iar tensiunea se mai risipi.

— Acesta este pastorul Crawford, spuse bunicul considerând că lucrurile o apucaseră din nou pe făgaşul normal. Însă el era bărbat. Mătuşa Lou nu părea a-i împărtăşi părerea. Obrajii presăraţi cu stropi de lături căpătară o nuanţă stacojie.

— Încântată de cunoştinţă, reverend Crawford.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Jones.

— Pastorul va lua cina cu noi, îi reaminti bunicul mătuşii Lou.

Mătuşa Lou îşi adună toată demnitatea de care putea da dovadă în acea clipă. Privi direct în ochii bunicului. Niciodată n-o mai văzusem atât de categorică şi cred că nici bunicul nu mai avusese o asemenea ocazie. Cu toate acestea, vorbi cu glas calm şi dulce. Reuşi chiar să zâmbească încântător, însă toţi ştiau *cu exactitate* ce avea de spus.

— Cina va fi gata în două ceasuri. Îţi sugerez să-i arăţi pastorului ferma, sau să staţi frumuşel de poveşti pe verandă.

Ceea ce spunea de fapt era: „Să nu care cumva *să îndrăznească* cineva să calce în bucătăria mea sau să se apropie de mine înainte de vreme.” Bunicul înţelese mesajul. Îşi drese din nou glasul.

— Vino, Josh, spuse mătuşa Lou.

În drum spre casă îmi spuse cu voce tremurată:

— Josh, vreau să duci cada în camera mea şi s-o umpli cu apă.

Am încuviinţat. Mă întrebasem cum urma să se descotorosească de pantalonii aceia murdari şi plini de zoaie fără a-i târî pe duşumeaua bucătăriei. O subestimasem pe mătuşa Lou. Îmi dădu alt ordin.

— Josh, când intri, dă-mi pătura aceea de pe canapeaua din bucătărie – pe fereastra dinspre răsărit.

Îşi continuă drumul dând ocol casei. Eu am apucat pătura, m-am dus la fereastră şi i-am întins-o. Ea şi-o înfăşură în jurul umerilor şi reuşi, sub protecţia ei, să-şi scoată acei oribili pantaloni ai unchiului Charlie. Încă învelită în pătură, se căţără pe fereastra deschisă, o închise în urma ei şi se îndreptă spre camera ei. Pantalonii unchiului Charlie rămaseră acolo unde căzuseră, atrăgând muştele.

N-am mai zăbovit prin preajmă, după ce am pregătit apa de baie. Şi eu aveam nevoie de o săpunealã bună şi trebuia să-mi schimb hainele, aşa că m-am asigurat că rezolv problema asta, apoi m-am dus la treabă, la tăiat lemne.

Nu ştiu cum şi-au petrecut bărbaţii timpul, însă după ce s-au scurs exact două ceasuri, i-am văzut îndreptându-se spre bucătărie. Serile de toamnă erau răcoroase, iar ei nu erau îmbrăcaţi gros; cred că abia aşteptaseră să intre în bucătăria încălzită.

Mâncarea mirosea delicios şi, pentru că luam cina mai târziu decât de obicei, toată lumea era înfometată.

Lou nu pregătise ceva special. Era aceeaşi mâncare bună cu care ne obişnuise. Pe masă erau aşezate tacâmurile de fiecare zi. Îmi era clar faptul că mătuşa Lou nu încerca să-l impresioneze pe noul pastor.

Lou era îmbrăcată frumos şi cu grijă, într-o rochie colorată în albastru şi alb şi cu un şorţ curat legat în jurul taliei. Părul îi atârna pe umeri. Încă nu se uscase complet după baie. Obrajii îi erau puţin îmbujoraţi, însă nu eram sigur dacă de la căldura sobei sau din cauza recentelor evenimente.

Se purtă ca o gazdă desăvârşită – liniştită şi politicoasă, atentă la nevoile celor de la masă, însă atât. Pastorul păru că se bucură de mâncarea gătită – în special de chiflele calde. Mâncă câteva, păru stânjenit, însă apoi mai mâncă una.

Ca şi mătuşa Lou, nici eu n-am avut prea multe de spus în timpul mesei. Eram prea ocupat să-l studiez pe acest nou predicator, să-l „dibuiesc” cumva. Nu-mi puteam da seama cum de cineva atât de tânăr putea alege să fie pastor. Ar fi putut alege atâtea alte lucruri – putea avea o fermă de vite, putea fi şerif, sau luptător. (Avery Garett îmi povestise despre luptători în luptele corp la corp. Unchiul său văzuse o asemenea luptă). Da’ iată, era predicator. Nu-mi puteam da seama de ce. Pentru bani, cu siguranţă nu. Până şi eu am observat că, deşi haina îi era curată, era şi uzată, ba chiar cârpită în vreo două locuri. Nu, nu-mi puteam da seama de ce. În cele din urmă, am tras concluzia că trebuia să fie puţin sărit de pe fix – sau măcar greu de cap. În timp ce ascultam discuţia dintre cei aflaţi în jurul mesei, mi se infirmă şi această teorie. Omul părea destul de inteligent şi plăcut. Toate acestea erau o enigmă pentru mine. Eram de-a dreptul curios cu privire la acest om. Cu siguranţă, era ciudat.

Înainte de a pleca, a admirat-o pe Pixie. Oricine era destul de

deştept ca să observe cât de isteaţă era căţeluşa mea, avea toate şansele de a-mi câştiga simpatia.

Înainte de a pleca, i se adresă mătuşii Lou cu voce blândă:

— N-aţi vrea, tu şi Josh, să mă însoţiţi până la cal?

Mătuşa Lou păru surprinsă, însă nu putea găsi nicio scuză pentru care n-ar fi putut face asta; oricum, pastoiul mă indusese şi pe *mine*. Ceilalţi înţeleseră că nu fuseseră poftiţi şi începură să strângă vasele de pe masă.

Ne-am îndepărtat agale, iar la început nimeni nu spuse nimic. Mă întrebam ce însemna asta.

— Vreau doar să-ţi mulţumesc din nou pentru mâncarea delicioasă, domnişoară Jones. Eu... ăăă... se îmbujoră, apoi zâmbi jucăuş. Eu... ştiu cât de stânjenitoare a fost situaţia asta pentru tine şi-mi cer scuze. Data viitoare când voi veni la masă, o voi face doar la invitaţia *domnişoarei gazdă*.

Mătuşa Lou nu spuse nimic, însă ochii ei mari şi albaştri se măriră şi mai mult. Încuviinţă şi privi o clipă în pământ.

— Din nou, mulţumesc mult, spuse el, şi-şi atinse uşor borul pălăriei.

Mătuşa Lou îşi ridică privirea. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi noul pastor se întoarse spre mine. Îmi întinse mâna ca şi când aş fi fost bărbat în toată firea sau ceva de genul.

— Să ai grijă de Pixie, Joshua. Pare a fi o adevărată comoară. Ne vedem dimineaţă.

Am încuviinţat. O să fiu acolo. Bunicul se va asigura că aşa va fi. Următoarea dimineaţă urma să ascultăm ultima predică a pastorului White, iar pastorul Crawford va fi prezentat enoriaşilor. După aceea urma să avem cu toţii o masă festivă, iar de duminica viitoare o să avem un pastor nou. Era posibil să ascult şi eu – doar prima predică – ca să văd ce fel de predicator avea să fie.

L-am urmărit încălecând şi pornind în jos, pe alee. Când m-am întors, mătuşa Lou era deja înapoi, în casă.

CAPITOLUL 21

PASTORUL NATHANIEL CRAWFORD

Mai trecu o săptămână. Era ciudat. Nu faptul că trecuse încă o săptămână – ci mătuşa Lou. Şi pentru că în jurul ei se învârtea întreaga mea viaţă, datorită ei toate celelalte păreau ciudate.

Tata mare răci puţin, iar mătuşa Lou făcu mare tam-tam în jurul lui, încercând toate remediile de care dispunea. Tata mare se lăsă dădăcit, însă cred că ar fi preferat ca răceala să-şi urmeze cursul. Nu era ceva grav, oricum.

În plus, nu cred că răceala lui tata mare o deranja pe mătuşa Lou. Asta doar îi oferea un motiv pentru agitaţia de care era cuprinsă.

În cele din urmă, sosi şi ziua de duminică. La masa de dimineaţă se vorbi mult despre noul predicator, despre cum va fi predica şi dacă va putea să-i ajute pe tineri, fără a-i neglija, în acelaşi timp, pe cei mai în vârstă. Tata mare adăugă chicotind că tânărul predicator nu va întâmpina probleme în ce le priveşte pe tinerele domnişoare. Mătuşa Lou, care îşi aţintise privirea în farfurie şi se juca cu o bucată de şuncă, îşi ridică privirea, apoi şi-o coborî iar, în grabă.

Mă temeam că luase răceală de la tata mare – atât părea de abătută; însă nimeni nu păru să remarce acest lucru.

Lou sugeră că tata mare ar face mai bine să rămână acasă şi să se ferească de frig, însă acesta nici nu vru să audă aşa ceva. N-

ar fi vrut să stea acasă în Ziua Domnului pentru nimic în lume, susţinu el. Avea atât de multe lucruri pentru care era mulţumitor, spuse, aşa că dorea să fie la biserică, pentru a-l spune Domnului asta. Mătuşa Lou spuse că tata mare putea spune Domnului acest lucru şi din dormitorul său, însă el îi refuză propunerea, categoric, însă cu blândeţe.

— Să nu părăsiţi adunarea voastră, cită el cuvintele Scripturii. Trebuie să-L lăudăm pe Domnul împreună, ca un mare cor, nu singuri.

Apoi îşi aşează cu afecţiune mâna pe creştetul ei, privind-o cu ochi umezi.

— Eşti ca bunica ta, grijulie cu toţi cei pe care-i iubeşti. Mă simt bine, micuţă Lou, chiar mă simt bine. Dar îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi.

Se aplecă şi o sărută pe obraz. Lou ştiu că nu avusese sorţi de izbândă în a-l convinge să rămână acasă; însă cu toate că părea în continuare îngrijorată, cred că îi făcuse plăcere faptul că tata mare îşi dăduse seama cât de mult este iubit de nepoată. Se duse să spele vasele, grăbindu-se, ca să se poată pregăti pentru biserică.

Unchiul Charlie apucă un prosop ca să-i dea o mână de ajutor. Ca întotdeauna, după ce isprăviră, mătuşa Lou se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz în semn de mulţumire pentru ajutorul dat – adevăratul motiv pentru care unchiul Charlie se oferea atât de des s-o ajute.

Mătuşa Lou alergă în grabă pe scări în sus spre camera sa, ca şi când ar fi fost în întârziere – dar nu era. De fapt, avea chiar mai mult timp decât de obicei.

Da’ ştiu că de data asta a petrecut mai mult timp pregătindu-se. Când îşi făcu din nou apariţia, noi, bărbaţii, o aşteptam în bucătărie, pe picior de plecare. De fapt, bunicul chiar devenise

nerăbdător. Îşi scotea mereu ceasul şi se uita la el. Era pe punctul de a o striga, când Lou coborî scările. La vederea ei, aproape că ni s-a oprit respiraţia. Purta rochia de culoare crem, pe care bunicul i-o făcuse cadou de ziua ei. Marginile de culoare roz îi scoteau în evidenţă obrajii rozalii. Părul lucea de atâta pieptănat şi era aranjat într-un fel special, cu bucle fine ce-i încadrau faţa. Pe un braţ purta şalul primit de la unchiul Charlie, iar la gât, ieşind în evidenţă pe materialul crem al rochiei, se afla medalionul primit *de* la tata mare. Am privit mai atent şi am văzut că în mână ţinea batista mea dantelată.

— Vă place? Se opri şi se roti în loc pentru a o vedea în întregime. Ochii ei albaştri străluciră de plăcere şi veselie.

— Pentru „bărbaţii mei”, spuse ea. Nellie a încercat să mă convingă s-o port şi m-am gândit că are dreptate.

Cred că tata mare a exprimat tot ceea ce gândeam noi, ceilalţi, cărora ne pierise graiul.

— Micuţă Lou, arăţi ca un înger – şi sunt mândru să te pot însoţi la biserică.

Îi oferi braţul. Mătuşa Lou îl acceptă şi ieşiră împreună. Noi, ceilalţi, îi urmarăm.

Măiculiţă, îmi trecu prin minte, dacă ar vedea-o acum Cullum... pun pariu că nu i s-ar mai părea că mersul la biserică este o idee rea.

Nu-mi păsa de Jedd Rawleigh sau de Hiram Woxley, sau de Burt Thomas. Nu că mi-ar fi plăcut s-o văd ieşind cu Cullum, dar eram sigur că i-ar plăcea s-o vadă îmbrăcată astfel pe mătuşa Lou.

Aveam parte din nou de câteva zile călduroase, de toamnă târzie. Era plăcut să mergem la biserică fără să fim nevoiţi să ne înfofolim în aşa fel încât abia să mişcăm.

Bunicul zori caii. Pornisem de acasă mai târziu decât de obicei,

iar bunicului nu-i plăcea să întârzie la biserică. Am ajuns la timp. În timp ce ne îndreptam spre uşă, simţeam un fel de frământare în jurul nostru. Majoritatea tinerilor se aflau încă afară – de parcă ar fi vrut să ia cât mai mult aer înainte de a intra înăuntru. La apariţia mătuşii Lou capetele se întoarseră, se auzi târşâit de picioare, iar flăcăiandri începură să-şi dea coate. Ea îi salută cu un zâmbet timid şi un „Bună dimineaţa" vesel în timp ce trecu pe lângă ei – aşa cum făcea de fiecare dată.

Ne-am aşezat la locurile obişnuite. Dimineaţa asta, în loc să mă alătur băieţilor, m-am aşezat împreună cu familia şi m-am înfipt bine între tata mare şi mătuşa Lou. Simţeam privirile multora asupra noastră şi deşi ştiam că mătuşa Lou era ţinta lor, m-am simţit stânjenit. Auzeam câteva fete şuşotind şi probabil că discutau despre rochia mătuşii Lou – fetele... cu poveştile lor despre rochii şi despre ce poartă una şi cealaltă.

Noul pastor îşi ocupă locul şi atenţia se îndreptă asupra lui – mai ales atenţia fetelor. *Băiete*! mi-am spus în gând, *aici*, *în spatele amvonului*, *pare chiar mai înalt şi mai tânăr*. *Nu este posibil ca un predicator să arate astfel*. *Ar trebui să fie mai ponosit*, *să arate bătrân*. Încă nu îmi puteam închipui ce avea să facă cu timpul pe care-l avea până când va îmbătrâni, dacă chiar simţea chemarea asta de a predica.

Zâmbi celor adunaţi acolo, iar privirea lui parcă ne cuprinse pe toţi. Mătuşa Lou nu-i întoarse privirea. Frământa între degete un colţ dantelat al batistei.

Partea de deschidere a serviciului divin decurse ca de obicei. Imnurile cântate erau cele cunoscute. Doamna Cromby se îndreptă greoi spre orgă, la fel ca întotdeauna, iar domnul Shaw îşi luă avânt şi porni primul imn, falsând ici-colo. Uşierii adunară zeciuielile şi darurile băneşti, iar diaconul Brown conduse congregaţia în

rugăciune.

Sosi şi momentul începerii predicii. Până şi băieţii de vârsta mea făcură linişte, aşteptând. Eu eram de-a dreptul curios să văd ce fel de predică va rosti noul predicator. Nu plănuisem s-o ascult pe toată – doar să verific din când în când ce avea de spus.

Avea o voce plăcută şi curând am uitat că era atât de tânăr. Felul său de a vorbi mă atrase oarecum şi am avut impresia că ceea ce spunea era încărcat de o autoritate ce nu-i aparţinea doar lui.

Când m-am gândit la asta mai târziu, m-am simţit păcălit. Auzisem acele lucruri toată viaţa mea – doar că erau spuse altfel. „Minunata purtare de grijă a lui Dumnezeu”, spunea el, continuând să vorbească despre nevoia omului, nevoie ce se datora faptului că era o făptură păcătoasă şi despre faptul că Dumnezeu a avut grijă să rezolve această nevoie. Da, El a şters nevoia complet şi pentru totdeauna, prin faptul că a oferit o modalitate de salvare, prin moartea răscumpărătoare a Domnului nostru.

Aşa cum spuneam, mai auzisem aceste lucruri înainte, însă un lucru mi-a atras atenţia şi m-a uimit. Acest predicator părea că ceea ce spune îl umple de o asemenea bucurie, încât era pe cale să explodeze. Era absolut încântat de faptul că Dumnezeu a făcut aceste lucruri pentru om. „Îndurare”, îi spunea el – îndurare şi har – îndurare pentru că omul n-a primit ceea ce merita cu adevărat – o pedeapsă bună; şi har – adică a primit ceea ce n-a meritat vreodată, cum ar fi o porţie în plus de îngheţată atunci când la masă sunt cinci oameni şi şase porţii.

La sfârşitul predicii am cântat „Măreţul har”, iar chipul noului predicator reflectă faptul că el credea din toată inima că acest har era, într-adevăr, măreţ.

Willie Corbin se duse în faţă şi îngenunche acolo, iar noul predicator i se alătură pentru a se ruga împreună cu el. Eu îl

cunoşteam bine pe Willie Corbin şi dacă exista cineva care să fie mai puţin preocupat de viaţa lui, atunci acesta era Willie. Speram doar că acest gest nu va scoate cu totul din el dorinţa de distracţie.

Mi-am urmat familia afară după ce pastorul încheie serviciul divin. Măiculiţă, da' chiar că nu mai aveam aer! Abia aşteptam să ies afară.

Willie Corbin încă mai era în faţă, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce mama şi tatăl său îl îmbrăţişau ştergându-şi lacrimile cu batista pastorului.

La uşă era agitaţie mare. Toată lumea dorea să dea mâna cu pastorul şi să-l laude pentru predică. Fetele chicoteau pe înfundate şi se îmbujorau care mai de care. Unele treceau grăbite pe lângă pastor, altele flirtau pe faţă – puţintel doar. Mamele erau parcă mai ceva ca ele. Cele cu fete nemăritate păreau a nu se mai dezlipi de el, bătând din gură până când am simţit că mi se face rău. Îmi doream să ies din şir şi s-o zbughesc afară, însă ştiam că trebuia să rămân acolo, altfel mi-aş fi auzit eu de la bunicul în drum spre casă.

În cele din urmă, am ajuns la uşă. Bunicul a înaintat primul, a dat mâna cu pastorul şi şi-a rostit obişnuitele saluturi. Unchiul

Charlie făcu la fel. Urmă tata mare. Şi el dădu mâna cu pastorul, spunându-i doar: „Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere.) Dumnezeu să te binecuvânteze." Am avut impresia că pastorul ai apreciat aceste cuvinte mai mult decât toate cuvântările pe care lei auzise până atunci.

Mătuşa Lou era în faţa mea. Făcu un pas înainte şi acceptă mâna întinsă a pastorului – apoi spuse ceva ce mă ului peste măsură.

— Reverend Crawford, spuse ea cu glasul liniştit şi controlat. Aţi spus că ne veţi onora cu prezenţa la invitaţia *domnişoarei gazdă*. Aţi putea lua masa cu noi duminica viitoare?

Pe chipul pastorului apăru o expresie de dezamăgire.

— Doamna Peterson m-a invitat la masă duminica viitoare. Îmi pare...

— Atunci duminica cealaltă?

— Doamna Corbin...

— Dar cealaltă?

— Familia Halliday.

Amândoi păreau teribil de dezamăgiţi.

— Înţeleg. Mătuşa Lou păru că vrea să treacă mai departe, însă îşi reveni şi zâmbi. Am apreciat mult predica de astăzi.

— Mulţumesc. Se uită la mătuşa Lou, cuprinzând cu privirea rochia de culoarea untului, părul frumos aranjat şi ochii albaştri. Doar atunci am observat că încă îi mai ţinea mâna în mâna lui. Cred că şi ei şi-au dat seama de asta doar în acea clipă, căci Lou se îmbujoră şi îşi trase degrabă mâna. Pastorul îşi drese glasul, stânjenit.

Lou dădu să plece, însă el o opri.

— Aşteaptă, spuse el.

Ea se întoarse.

— Trebuie neapărat să fie duminica? Vreau să spun... oamenii mănâncă în fiecare zi a săptămânii. Luni, să zicem? Sau marţi? Vineri?

Lou zâmbi.

— Desigur. Suna ca şi când şi-ar fi cerut scuze pentru că fusese atât de prostuţă încât nu se gândise chiar ea la asta.

Pastorul zâmbi şi el, părând teribil de uşurat.

— Vineri la şase? spuse Lou.

— Vineri.

El îi zâmbi larg şi-i luă din nou mâna, scurt de data asta. Mătuşa Lou îi întoarse zâmbetul, apoi se răsuci şi plecă.

Sosise rândul meu. Eram sigur că după toate astea, nici măcar n-o să mă observe, însă o făcu.

— Josh. Mă bucur să te văd. Ce face Pixie?

Am mormăit ceva drept răspuns – ceva cât de cât cu noimă, dacă nu inteligent – şi am plecat ca să-mi ajung din urmă familia.

Ceva se petrecea. Simţeam asta, dar nu puteam spune exact ce era. Orice ar fi fost însă, nu eram sigur că-mi şi plăcea.

CAPITOLUL 22

ZVONURI

Luni, bunicul trebui să facă un drum în oraş, aşa că mă întrebă dacă nu vreau să merg cu el. L-am întrebat dacă o pot lua şi pe Pixie, iar bunicul aprobă cu un zâmbet. Spuse că o să aducă el căţeaua şi mă va aştepta după ore, ca să nu pierdem timp.

Îndată ce se terminară orele, am zbughit-o pe uşă. Bunicul era acolo, aşteptându-mă. Copiii se adunară în jurul meu ca s-o vadă pe Pixie, iar eu m-am umflat în pene puţin. Apoi toţi cei care locuiau în direcţia în care urma să mergem se îngrămădiră în căruţă şi o luarăm din loc, lăsându-i pe pasageri la fermele aşezate de-a lungul drumului. Fu o călătorie plăcută şi cred că bunicul se bucură de ea aproape la fel de mult ca şi mine.

Eu nu prea aveam ce face în oraş, aşa că l-am întrebat pe bunicul dacă n-aş putea da o fugă până la familia Sankey, pentru ca Pixie să-şi vadă mama. Bunicul fu de acord, cu condiţia să nu stau prea mult, aşa că am pornit într-acolo.

Cu toate acestea, n-am ajuns la destinaţie. Drumul meu trecea pe lângă casa pastorului şi tocmai când eram acolo, predicatorul îşi

făcu apariţia călare pe cal. Probabil gândea că venisem în vizită, aşa că zâmbi cu gura până la urechi.

— Bună, Josh! Bună şi ţie, Pixie, adăugă el. Mă bucur că ne-am întâlnit. Aşteaptă să-l duc pe Big Jim în grajd şi mergem să bem o cană cu lapte şi să ronţăim nişte prăjituri.

Mi-am înghiţit cuvintele – voiam să-i spun că eram în drum spre familia Sankey – însă mi-am dat seama că nu eram obligat să merg, aşa că l-am urmat în grajd.

Simţeam că trebuie, totuşi, să spun ceva, aşa că m-am uitat la el – era îmbrăcat cu hainele de pastor.

— Aţi fost în vizită?

— Am fost la familia Corbin – de acolo am primit prăjiturile.

— Pastorul White obişnuia să meargă în vizite marţea şi joia – asta dacă nu avea vreo urgenţă, am adăugat degrabă.

— Să spunem atunci că asta a fost o urgenţă. Doamna Corbin nu se simţea prea bine. N-a reuşit să vină ieri la biserică. Însă mie îmi place să-mi vizitez enoriaşii atunci când am ocazia. Vreau să vizitez cât mai multe familii săptămâna asta şi cea viitoare.

Se îngriji de Big Jim cu mare atenţie, îl ţesălă şi-i puse în faţă o mână de fân.

— O să-i dau apă şi ceva de mâncare peste vreun ceas, spuse el. Ne îndreptarăm spre casă.

— Te deranjează, Josh, dacă adun acum rufele de pe sfoară?

— Deloc. V-aş ajuta dacă n-ar fi nevoie s-o ţin pe Pixie.

În timp ce-şi adună hainele, mă întrebă despre dresajul lui Pixie, iar eu am avut prilejul să-i povestesc despre toate schemele pe care le învăţase şi despre ce urma s-o învăţ. Era nerăbdător să-i arăt tot ce ştia să facă, ca să nu mai vorbesc despre mine.

Deschise uşa şi mă lăsă să intru în casă înaintea lui. Nu avea prea mult mobilier, însă locul strălucea de curăţenie. Îşi aşeză cu

grijă rufele uscate pe masă şi se duse să aducă laptele şi prăjiturile.

Am apucat paharul şi am întins mâna după câteva prăjituri de pe farfurie. El sorbi din lapte şi continuă să-şi facă treaba, împereche şosetele şi le rulă. Am observat că cele mai multe fuseseră cârpite – unele chiar de mai multe ori. Ajunse la o pereche ce avea câte o gaură în vârful fiecărei şosete. Pe acestea le puse deoparte.

— Cred că trebuie să văd de ele înainte de a le purta. Râse. Găurile în şosete sunt ca păcatele, Josh. Dacă nu le repari imediat, atunci când sunt mici şi pot fi rezolvate, vor creşte cu o viteză uimitoare.

— Vă cârpiţi singur şosetele?

— Sigur că da – şosetele, cămăşile, pantalonii, toate.

— Şi nu vi se pare o treabă urâtă?

El râse din nou.

— Nu pot spune că-mi face plăcere, dar am învăţat cu multă vreme în urmă că nimic nu devine mai uşor sau mai plăcut dacă-l pui deoparte.

— Cu câtă vreme în urmă?

— Trebuie să mă gândesc. Tatăl meu a murit când aveam doisprezece ani. A fost bolnav, iar când a murit, am rămas cu mai nimic. Mama nu dorea să-l vadă suferind, aşa că a vândut pe ascuns tot ce putea strecura afară din casă fără ca el să observe. După ce tata a murit, mama a început să spele rufe pentru oameni, ca să putem trăi. Eu le aduceam şi le duceam înapoi. Câteodată ajutam chiar la spălat. Am făcut tot felul de alte treburi, mai mărunte, tot ce se găsea de făcut.

Mama era o femeie mândră şi independentă. Iar vărul tatălui meu locuia în apropiere – era un bărbat mare, cu o familie numeroasă. Însă nu-i mergea prea bine. Locuinţa îi era neîngrijită,

murdară. Mama s-a jurat că indiferent cât de săraci am fi, locuinţa noastră nu va arăta niciodată astfel – nu atâta vreme cât avea suflare de viaţă în ea. Aşa că am muncit amândoi din greu.

A fost visul meu să devin predicator. Am văzut atât de mulţi oameni în suferinţă. Dumnezeu a pus în inima mea chemarea Sa încă de pe vremea când eram doar un copilandru. Am discutat despre asta cu părinţii mei. Înainte ca tata să moară, ne-a chemat pe amândoi la el – pe mine şi pe mama. „Fiule”, mi-a spus, „ştiu că lucrurile nu arată prea bine acum, dar dacă Dumnezeu chiar vrea ca tu să faci lucrarea Lui, să nu dai înapoi – o să se împlinească cumva”. L-am asigurat că n-o să dau înapoi şi m-am strecurat afară din cameră, pentru ca mama să poată petrece cu el ultimele lui clipe de viaţă. În plus, doream să găsesc un loc în care să mă refugiez şi să pot plânge în voie.

Mama punea bani deoparte, ori de câte ori avea posibilitatea, îmi cumpăra câte o carte, „ca să-mi păstrez vie viziunea”, spunea ea. Mama mea a fost o femeie grozavă. Sunt mândru că sunt fiul ei. Se îngrijora că voi fi nevoit să devin bărbat la doisprezece ani, însă privind înapoi, cred că toate astea au făcut parte din planul lui Dumnezeu. Am fost nevoit să mă maturizez – să fiu în stare să iau decizii rapide – să învăţ importanţa lucrurilor făcute cu responsabilitate.

Când am împlinit şaisprezece ani, mama a murit, iar eu am vândut mica noastră casă din oraş şi am plecat la şcoală. Am reuşit să-mi găsesc de lucru – în cea mai mare parte a timpului – şi, în cele din urmă, am reuşit. Mi-a luat ceva mai mult timp decât colegilor mei de studii, însă Dumnezeu m-a ajutat să-mi realizez visul – aşa cum spunea tata că se va întâmpla.

Tăcu o clipă. Apoi se uită la mine cu un zâmbet ciudat pe faţă.

— Am făcut un lucru nostim când am terminat, Josh. Am luat

diploma ce-mi fusese încredinţată şi pe care scria că eram pastor şi mi-am cheltuit ultimii dolari pe care-i mai aveam cumpărând o ramă pentru ea. Pe urmă m-am dus în orăşelul meu natal şi am agăţat-o pe un par între mormintele părinţilor mei.

Se uită la mine şi i-am zărit o lacrimă în privire. Şi mie îmi venea să izbucnesc în lacrimi.

— Ţi se pare un lucru nesăbuit, Josh?

Am clătinat din cap şi am înghiţit greu.

— Eu nici măcar nu m-am gândit vreodată ce-aş putea face pentru mama şi tata.

— Părinţii tăi L-au iubit pe Domnul, Josh?

Am încuviinţat.

— Atunci cel mai măreţ lucru pe care l-ai putea face pentru ei ar fi să-L iubeşti şi să-L slujeşti şi tu pe Domnul.

— Probabil, am spus cu ezitare, căci simţeam cum ceva se frământă undeva, în interiorul meu. Simţeam că trebuie să plec de acolo, însă chiar în acea clipă pastorul isprăvi de împachetat ultimele haine. Schimbă subiectul atât de brusc, încât am început să mă simt din nou în largul meu.

— Acum, haide să vedem ce ştie să facă Pixie.

Următoarele câteva minute se scurseră foarte repede. Am pus-o pe Pixie să facă tot ce învăţase, iar pastorul o răsplăti de fiecare dată cu câte o bucăţică de prăjitură. Îmi dădu câteva sfaturi despre felul în care ar trebui s-o învăţ următoarea schemă – să danseze pe picioarele din spate. Apoi am văzut ceasul. I-am spus că trebuie să mă grăbesc, altfel bunicul va fi nevoit să aştepte după mine. Am ridicat-o pe Pixie în braţe şi i-am mulţumit în fugă.

Am ajuns la căruţă gâfâind şi m-am bucurat să văd că bunicul nu şedea pe capră, frământând frâiele şi încruntându-se. M-am căţărat în căruţă şi m-am trântit pe un maldăr de fân, sperând că

bunicul nu mă va găsi gâfâind în halul acela.

N-am aşteptat mult. Am auzit vocea bunicului în timp ce se apropia de căruţă. Vorbea cu cineva.

Acest cineva se dovedi a fi domnul Brown, diaconul bisericii noastre. Vorbeau despre vreme şi, când se apropiară de căruţă, tonul discuţiei lor se schimbă.

— Mă gândeam să trec pe la voi seara asta, Daniel.

— S-a întâmplat ceva? Fusese vocea bunicului.

— Nu prea ştiu ce să cred. Fratele soţiei mele din Edsell County ne-a vizitat zilele trecute. Se pare că cunoaşte destul de bine familia Crawford.

— Familia pastorului?

— Da. Nu-şi aminteşte de un anume Nathaniel, însă spune că familia are atât de mulţi copii, încât nu i-a putut niciodată deosebi după nume.

— Şi?

— Se pare că nu prea au o reputaţie bună. Sunt leneşi, cam murdari – scandalagii chiar – nu prea sunt de treabă. Nu-i venea să creadă că unul dintre ei chiar s-a făcut pastor.

— De cât timp îi cunoaşte?

— De cinci ani – de când s-a mutat acolo.

— Poate că nu e vorba de aceeaşi familie.

— E una singură acolo. A mai fost una, însă cei doi soţi au murit şi sunt amândoi îngropaţi acolo.

— Şi, ce-ai de gând?

— Mie mi se pare ceva ciudat aici. Nu ştiu ce să cred. Henry a insinuat că poate acest Nathaniel nu este altceva decât un ticălos care a intrat în lucrarea Domnului doar pentru câştig, fără prea multă muncă.

— Atunci înseamnă că nu prea ştie ce înseamnă lucrarea

Domnului!

Domnul Brown râse încetişor, apoi redeveni serios şi spuse:

— Adevărul este că lucrarea Domnului e aşa cum alegi s-o faci. Dacă vrei să-i ajuţi pe oameni, atunci ai treabă până peste cap, da' dacă vrei să tragi doar foloase, poţi face şi asta.

Bunicul rămase tăcut câteva clipe, apoi răspunse încet.

— Ei bine, Lukus, nu vreau să-l judec pe om fără să-i dau o şansă mai întâi. S-ar putea să fie o încurcătură la mijloc.

Abia mă abţineam să nu sar din locul meu din paie pentru a-i face de cunoscut adevărul: anume că pastorul nu făcea parte din acea familie fără căpătâi; că muncise din greu pentru a ajunge unde se afla acum. Însă ştiam că dacă aş fi făcut asta, m-aş fi dat de gol în faţa diaconului Brown că trăsesem cu urechea la conversaţia unor adulţi şi eram sigur că bunicul ar fi avut ceva de spus la asta. M-am gândit că urma să am destule ocazii mai târziu ca să-i povestesc bunicului despre vizita mea neplanificată la casa pastorului. Atunci aş fi putut spune ce aveam de spus. Am tras-o pe Pixie mai aproape şi mi-am ţinut limba şi respiraţia.

Domnul Brown continuă.

— Trebuie să recunosc că treaba asta m-a cam dat peste cap.

— Ei, Lukus. Chiar dacă ar fi vorba de aceeaşi familie, nu toate merele din coş trebuie să fie stricate. În cazul ăsta nu mai lăsăm loc pentru lucrarea Domnului. El a schimbat multe asemenea „mere stricate". Amândoi ştim asta.

— Aşa este, spuse domnul Brown. Aşa este. Am vrut doar să fim cu ochii în patru şi să urmărim orice ni se pare suspect, atâta tot.

Doamna Brown îşi strigă soţul, iar acesta se pregăti să plece, înainte de a o face, bunicul îi spuse încetişor:

— Şi Lukus, nu cred că ceea ce mi-ai spus ar trebui să ajungă

şi la urechile altora – cel puţin deocamdată. L-am auzit pe bunicul apucând frâiele şi pregătindu-se să urce în căruţă.

Am avut o inspiraţie de moment şi m-am prefăcut că dorm. L-am auzit pe bunicul exclamând şi apoi chicotind la vederea noastră, a mea şi a lui Pixie. Ne acoperi cu doi saci de pânză, îndemnă caii şi o pornirăm din loc.

L-am privit pe furiş o dată sau de două ori. Îmi dădeam seama că spusele domnului Brown îl cam necăjiseră pe bunicul. Sigur că era gata să-i acorde omului o şansă, însă chiar şi aşa, era om şi în inima lui fuseseră aruncate seminţele îndoielii.

Cred că eu eram singurul om – în afară de pastor, desigur – care cunoşteam adevărul, însă nu mi se părea o idee prea bună să dezvălui acest lucru pentru moment. Eram confuz – doream să-l apăr pe pastor, însă nu ştiam cum. Trebuia să mă gândesc la asta mai îndeaproape.

M-am făcut comod sub pătura de sac şi am adormit. Am dormit până când am ajuns acasă.

CAPITOLUL 23

VIZITA

Crezusem că mătuşa Lou se purtase ciudat săptămâna dinainte, însă nu mai ştiam ce să spun despre ea săptămâna asta. Acum râdea, în următoarea clipă cădea într-o tăcere mohorâtă, agitându-se şi consumându-se pentru orice nimic. Frecă şi lustrui toată casa, apoi se apucă iar de lucru. De parcă dintr-odată locuinţa noastră ar fi fost îngrozitor de mizerabilă.

Când veni şi ziua de vineri, îşi petrecu tot timpul în bucătărie

pregătind puiul prăjit, chiflele şi plăcinta cu mere. Miresmele din bucătărie ar fi înnebunit pe oricine. Abia aşteptam ora cinei. M-am ferit din calea ei şi m-am refugiat pe verandă, împreună cu Pixie, până când am fost chemat.

— Josh, pregăteşte-te pentru cină.

Am intrat în bucătărie, gata să mă spăl şi să-mi netezesc părul, ca de obicei, însă Lou mă opri.

— Vreau să te speli bine, Josh, apoi să te îmbraci cu hainele de duminică.

Probabil că am rămas cu gura deschisă. Haine de duminică într-o vineri seara? Nu auzisem niciodată ceva mai ridicol. O singură privire la mătuşa Lou mă făcu să înţeleg că vorbise serios, aşa că nici măcar nu m-am deranjat să protestez – pe dinafară. Pe dinăuntru însă, mă cam împotriveam. Era cel mai prostesc lucru pe care-l auzisem până atunci.

Ceilalţi bărbaţi intrară în casă şi, nu ştiu cum se face, dar Lou reuşi să le dea aceleaşi ordine. Ne-am dus cu toţii să facem ce ni se spusese – ca nişte oi neghioabe.

Am coborât simţindu-mă cam stânjenit. Aş fi murit dacă în clipa aceea ar fi intrat în casă Avery sau Willie. Lou urcă treptele pe lângă mine, grăbindu-se să-şi schimbe hainele.

Am început să mă învârt de colo-colo prin bucătărie, adulmecând şi căutând vreo bucată rătăcită din bunătăţile pregătite, ca să pot gusta. N-am găsit nimic.

Masa mi-a atras privirea. Era acoperită cu o faţă de masă de o albeaţă imaculată, iar farfuriile fuseseră deja aranjate pe ea, aşa cum nu mai văzusem până atunci. Era cam târziu pentru flori, aşa că în mijlocul mesei se afla un castron cu mere.

Tocmai întindeam mâna după un măr lustruit, când tata mare ieşi din camera lui.

— Eu n-aş face asta în locul tău, Josh, şopti el. Ar strica decorul pregătit de Lou.

Râse încetişor şi făcu cu ochiul.

— I-a trebuit aproape un ceas ca să aranjeze masa.

Mie mi se păru de-a dreptul o neghiobie atâta lustruit şi atâta agitaţie pentru o mâncare ce avea acelaşi gust şi fără atâta muncă.

Noi, bărbaţii, ne adunarăm în bucătărie unul câte unul. Cred că fiecare ne simţeam puţin ciudat; dădeam târcoale mesei abia îndrăznind să respirăm, ca nu cumva să facem ceva de neiertat. Am fost cu toţii uşuraţi s-o auzim pe mătuşa Lou coborând scările.

Apăru purtând una dintre rochiile mele favorite. Era cea albastră, care-i făcea ochii să pară mai mari şi mai albaştri. Îşi lăsase părul desfăcut, încadrându-i faţa şi umerii. Doar o parte din el era strâns uşor, la spate, cu o fundă albastră. Arăta grozav. Şi emoţionată.

Verifică mâncarea de pe sobă, verifică masa, ne verifică pe noi şi privi spre ceas. Şase fără cinci minute – când auzirăm tropăitul unui cal pe alee. Unchiul Charlie se ridică şi se duse să-l întâmpine pe oaspetele nostru şi să îngrijească de cal. Bunicul îşi drese glasul şi aranjă din nou scaunele ce nu mai aveau nevoie de aranjare. Eu am rămas locului dorindu-mi s-o pot ţine în braţe pe Pixie, lucru pe care nu-l puteam face fără a mă murdări pe mâini. Tata mare se adresă blajin îmbujoratei mătuşi Lou.

— Totul arată grozav, micuţă Lou. Ştiam că încearcă s-o liniştească.

Nu aveam de gând să ajut cu nimic situaţia asta. Am spus doar ceea ce simţeam.

— Mor de foame.

Într-un fel, aceste cuvinte păreau să strice farmecul. Toată lumea izbucni în râs, până şi mătuşa Lou care, cu toate că încă

alerga de colo-colo făcând ultimele pregătiri, părea că începe să fie din nou în apele ei.

Unchiul Charlie îl invită în casă pe predicator, care mai întâi îşi spălă mâinile după călătorie. Se spălă şi unchiul şi, în cele din urmă, reuşirăm să ne aşezăm cu toţii la masă. Pastorul fu invitat să se roage, însă gura mea nu-mi îngădui să mă concentrez la ceea ce se spunea – salivam prea tare.

Cei mari nu păreau la fel de grabnici să înceapă masa. Începură să discute şi să piardă vremea, până când îmi veni să sugerez că ar fi de-a dreptul potrivit ca cineva să taie puiul.

În dreptul fiecărei farfurii se afla câte un şervet alb, aşa că am început să mă frământ întrebându-mă cum să scap de el ca să pot ajunge la furculiţă. Fiecare îşi luă şervetul şi-l puse în poală, aşa că le-am urmat exemplul.

În cele din urmă, îşi făcu apariţia şi mâncarea. Meritase să aştept atâta pentru ea. Nu cred că s-a bucurat cineva de ea mai mult decât mine.

Pastorul mâncă cu poftă, însă aveam sentimentul că nici măcar nu ştia ce mănâncă. De fiecare dată când mă uitam la el, îl surprindeam aruncând pe furiş priviri mătuşii Lou. Reuşi să poarte o conversaţie inteligentă cu bărbaţii, incluzând-o adesea şi pe mătuşa Lou, însă mă întrebam cât reuşea să se concentreze la ceea ce spunea.

A fost o masă liniştită, presărată cu discuţii plăcute şi voie bună. Când toţi îşi făcură plinul într-atât încât nu mai era loc nici măcar pentru o îmbucătură de plăcintă sau o înghiţitură de cafea, bunicul îmi spuse să aduc Biblia. Povestirea era aproape interesantă de data asta – despre un anume Ghedeon care a pus pe fugă o armată întreagă, doar cu ajutorul a 300 de oameni.

Mătuşa Lou se duse să spele vasele. Unchiul Charlie se ridică

încet şi luă un prosop. În ochii pastorului apăru o privire ce spunea că tare s-ar mai fi bucurat să se afle în locul unchiului Charlie, dacă acest lucru ar fi fost cuviincios. În schimb, acceptă invitaţia bunicului de a juca o partidă de şah.

Partida de şah şi spălatul vaselor se isprăviră cam în acelaşi timp. Mătuşa Lou îşi scoase şorţul, sărută obrazul unchiului Charlie, ca de obicei, şi ni se alătură. Seara trecu într-un mod destul de agreabil.

Aproape că se făcuse ora de culcare când mătuşa Lou puse din nou pe sobă ibricul pentru cafea. Avea câteva prăjituri la cafea.

Am urmărit cum acele ceasornicului se mişcă încetişor. Era ora mea de culcare; însă când mătuşa Lou ne chemă pe toţi la masă, am observat că în dreptul scaunului meu pusese un pahar cu lapte; bunicul mă îndemnă, printr-o mişcare a capului, să mă aşez.

După ce isprăvirăm şi cu prăjiturile şi cu conversaţia, pastorul spuse că ar trebui să plece. Unchiul Charlie se oferi să-i aducă calul, însă el îi spuse să nu se deranjeze – ştia unde se află Big Jim. Îi mulţumi bunicului pentru seara aceasta frumoasă, i se adresă unchiului Charlie, lui tata mare şi mie (ba chiar gâdilă urechea lui Pixie şi-i ură „noapte bună”), apoi se întoarse spre mătuşa Lou.

Îi luă mâna şi-i mulţumi pentru invitaţie, spunând că a fost o gazdă foarte plăcută şi o bucătăreasă minunată. Mătuşa Lou nu spuse prea multe – cu glas tare. Aveam impresia că cei doi îşi spuseseră mai multe decât fusese rostit prin viu grai. Nu puteam vedea chipul lui Lou, însă îl puteam vedea pe cel al pastorului, iar ochii lui grăiau mai mult decât buzele.

Dădu drumul mâinii mătuşii Lou şi plecă. Am aşteptat ca Lou să se întoarcă, însă o făcu doar după câteva minute. Ochii încă îi erau strălucitori şi obrajii uşor îmbujoraţi. În timp ce punea la loc farfuriile, i-am zărit pe chip o expresie pe care n-o mai văzusem

niciodată până atunci.

I-am văzut pe bunicul şi pe unchiul Charlie schimbând între ei priviri îngrijorate.

— Lasă-mi cana, Louie, spuse bunicul. Arareori îi spunea Louie. Cred că o să mai beau o cafea.

— Las-o şi pe a mea, spuse unchiul Charlie.

— În ce mă priveşte, eu mă duc la culcare. Tata mare îşi înăbuşi un căscat. Bunătatea asta de mâncare mă face somnoros ca un pisoi gras. Grozavă mâncare, micuţă Lou.

O sărută pe obraz şi se îndreptă spre odaia sa.

Eu m-am frământat pe scaun. Ar fi trebuit să stau locului, însă braţul îmi amorţise de la greutatea trupului lui Pixie. Mişcarea mea a atras imediat atenţia bunicului.

— Timpul de culcare, băiete.

Am încuviinţat şi m-am ridicat ducând-o pe Pixie în braţe.

Nu după multă vreme am auzit-o pe mătuşa Lou trecând pe lângă uşa camerei mele. Fredona încetişor. În mod normal îmi plăcea s-o văd fericită, însă de data asta ceva mă deranja. Am încercat să-mi găsesc o poziţie mai confortabilă în pat, însă parcă nu-mi găseam locul. Pixie se sătură de atâta agitaţie şi se trase la picioarele patului, unde se putea odihni în linişte.

În acea clipă am auzit voci venind dinspre bucătărie. Voci îngrijorate – îmi dădeam seama după sunetul lor. M-am strecurat afară din pat şi am pornit pe scări în jos cât mai aproape cu putinţă, evitând a treia treaptă, care scârţâia. M-am aşezat rezemat cu spatele de perete şi am ascultat.

... Vezi asta la fel de bine ca şi mine, spunea bunicul.

Se auzi acel zgomot pe care unchiul Charlie îl făcea înainte de a da pe gât cafeaua fierbinte, apoi scaunul îi ateriză pe toate cele patru picioare.

— Sigur că văd.

— Niciodată n-am văzut-o pe Lou atât de atrasă de un bărbat.

— Ştiam că o să se întâmple asta.

— Sigur că ştiam; de asta am încercat s-o îndreptăm în direcţia potrivită.

— Cred că e prea târziu acum pentru asta.

— Nu-i prea târziu! Aveam impresia că bunicul va da cu pumnul în masă, ca să-şi sublinieze spusele. *Nu poate fi* prea târziu, continuă mai liniştit puţin. Flăcăul ăsta nu-i decât un copil, chiar dacă este pastor – şi n-are nimic – nimic. I-ai văzut haina?

— Am văzut-o.

— Călcată şi curată, drept e, da' atât de subţire de parcă poţi vedea prin ea – şi probabil că e cea mai bună pe care o are.

— Nu poţi judeca omul după haină – până şi eu ştiu asta.

— Nu asta vreau să spun! Ceea ce vreau să spun e că nu-şi poate *permite* o haină mai bună. Prin buzunare îi bate vântul, asta cred. Şi dacă începi cu nimic, cu siguranţă nu prea poţi pune nimic deoparte din salariul unui pastor. Omul n-are o căruţă, ceva, doar calul şi şaua de pe el. Vrei s-o vezi pe Lou îmbrăcată în haine ponosite, călărind pe cal?

— Stai puţin, spuse unchiul Charlie, iar picioarele scaunului loviră din nou duşumeaua. Ce contează ce vreau eu aici? Ştii foarte bine care-mi sunt sentimentele faţă de Lou. Ştii ce mi-ar plăcea să aibă. Numai că nu ştiu cum poţi pune capăt la ceea ce se vede clar că se întâmplă.

— O să vorbesc cu ea.

— Să vorbeşti?

— Da, o să vorbesc.

Unchiul Charlie trase din nou aer şi sorbi lung din cafea. Scaunul se clătină în timp ce el se legănă din nou pe picioarele din

spate.

— Simplu, nu? Vorbeşti cu ea şi fata va uita tot ce a văzut la individul cu pricina.

Bunicul tăcu.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu, nu va fi atât de simplu, însă Lou este o fată bună, sensibilă. O să-mi respecte dorinţele. Dacă o s-o rog să nu... să nu... îşi drese glasul. Să nu-i mai acorde atenţie, atunci va asculta.

— Sigur că va asculta. Îi va frânge inima, dar va asculta.

Bunicul se ridică şi se duse la ibricul cu cafea de pe sobă.

A treia ceaşcă? Da’ chiar era supărat.

— Haida de, Charlie. Lou n-a ajuns chiar până acolo. Da, îi place de tânărul pastor; şi adevărul e că pare a fi băiat bun, însă Lou nu are obiceiul de a alerga după băieţi şi...

— Păi tocmai aici e problema!

— Nu crezi în dragoste la prima vedere, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Da’ dacă am văzut eu bine, o să se vadă destul de mult de aici înainte. Lou n-a încurajat pe nimeni până acum, da’ privirea din ochii ei seara asta... dacă asta nu e *încurajare*, atunci nu ştiu ce altceva poate fi.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Şi crezi că ar suferi? întrebă bunicul.

— Sigur că ar suferi!

— Atunci ce facem?

Încăperea fu cuprinsă de tăcere un timp îndelungat.

— Cântărim situaţia. Suferinţa ei ar fi mai mare decât dacă i-am cere să renunţe la el, pentru binele ei?

Bunicul turnă cafea în cele două căni goale.

— Poate că nu, spuse el, poate că nu.

— Lou ar putea susţine că dragostea este mai importantă

decât lucrurile frumoase, îl avertiză unchiul Charlie.

— E greu să te pui cu dragostea, gemu bunicul.

— Aşa e! oftă unchiul Charlie. Da’ ce e mai ciudat e că dragostea are obiceiul de a ieşi la liman chiar şi atunci când nu prea ai cu ce trăi.

— Ei bine, eu nu vreau asta pentru Lou! „A ieşi la liman” nu este suficient pentru o fată ca ea.

— Aşa e!

— O să vorbesc cu ea.

Scaunul unchiului Charlie reveni pe cele patru picioare şi în acea clipă mi-am dat seama că cei doi socoteau chestiunea închisă. M-am lipit de perete şi m-am furişat înapoi, în camera mea.

Auzisem toate argumentele pe care bunicul i le prezentase unchiului Charlie. Nu-i spusese nimic despre cele aflate de la diaconul Brown. Ştiam că bunicul chiar dorea să-i acorde o şansă pastorului, însă mai ştiam că-i era aproape imposibil să dea la o parte cele auzite. O iubea pe Lou şi nu dorea să rişte.

Şi eu doream s-o păstrez pe Lou. Speram că discuţia bunicului cu ea va da rezultate. În acelaşi timp, mă temeam. Simţeam că mătuşa Lou va fi rănită. Nu doream asta. Mai mult decât orice pe lume, îmi doream ca ea să fie fericită.

Îmi doream să pot veni fără oprelişti înaintea lui Dumnezeu şi să-l pot spune toată treaba asta urâtă. Aproape că-l invidiam pe Willie Corbin. Nu, trebuia să-mi revin. Probabil că lui Dumnezeu nici măcar nu-i păsa. Nici înainte nu-l păsase de problemele mele. Am tras-o pe Pixie, adormită deja, în braţe, mi-am îngropat faţa în blana ei şi am plâns până când am adormit.

Sigur că puteam, chiar şi acum, să-l chem pe bunicul şi să-i povestesc despre discuţia pe care am avut-o cu pastorul, însă dacă făceam asta, poate că n-ar mai fi avut acea discuţie cu mătuşa Lou.

Mă simţeam sfâşiat pe dinăuntru.

Nu mi se părea corect faţă de pastor să păstrez tăcerea. Însă poate că tocmai tăcerea mea urma s-o împiedice pe mătuşa Lou. Mi-am promis că după ce totul era rezolvat, îi voi spune bunicului ce aflasem despre pastor. Cu siguranţă nu l-ar deranja deloc dacă aş păstra tăcerea o vreme.

CAPITOLUL 24

FOC ÎN PRERIE

Probabil că bunicul avusese acea „mică discuţie” cu mătuşa Lou. Nu ştiu ce s-a spus. Lou încercă să se poarte la fel ca înainte, însă eu simţeam o tensiune, o încordare. Voioşia ei părea forţată, nenaturală, iar uneori vedeam pe chipul ei o expresie visătoare, ca şi când tânjea după un lucru pe care nu-l putea avea.

Duminica următoare la biserică zâmbi când dădu mâna cu pastorul, însă când acesta încercă s-o reţină o clipă, ea trecu grăbită mai departe. El o privi încurcat, însă n-avea cum să alerge după ea.

Am intrat într-o nouă săptămână. Vremea încă nu se schimbase.

Fusese o toamnă ciudată. Fiecare şi-o va aminti pentru vremea secetoasă. Ultimele luni ale verii şi lunile de toamnă fuseseră lipsite de ploaie. Până şi fermierii cărora li se dusese vestea pentru întârzierea cu care secerau recolta, avuseseră timp îndeajuns să-şi adune grânele şi să-şi isprăvească lucrările de toamnă. Maşinăria domnului Wilkes luase demult pauză şi încă nu plouase.

Deja era vremea pentru zăpadă – de fapt, trebuia să avem

demult zăpadă. Păsările migraseră cu ceva vreme în urmă, animalele se pregătiseră pentru vreme rece. Nopţile erau reci, chiar geroase, acoperind cu ace de gheaţă întreg pământul – mai puţin apa curgătoare. Heleşteele erau locurile preferate iarna pentru patinaj, însă copiii deja se săturaseră de sportul acesta şi-şi doreau să vină zăpada, ca să poată merge la săniuş şi să se poată bulgări.

Toţi fermierii vorbeau despre uscăciunea pământului. La început doar aşa, de dragul conversaţiei, dar apoi era motiv serios de îngrijorare.

Mirişte a era uscată ca iasca, iar frunzele căzute din copaci zăngăneau ca oasele uscate în timp ce vântul le purta în toate direcţiile. Animalele trebuiau adăpate zilnic, pentru că bălţile erau îngheţate şi nu aveau zăpadă pentru a-şi stâmpăra setea. Oamenii se îngrijorau pentru animalele sălbatice şi nevoia acestora de a se adăpa.

Era ciudat – până şi aerul părea diferit. Şi atunci se întâmplă.

Era încă amiază, o amiază geroasă, însă fără vânt şi fără niciun nor pe cer. Tocmai terminasem cursurile când Avery Garrett scoase un strigăt de bucurie.

— Priviţi, acolo spre apus – nori!

Izbucni un vacarm general.

— Vine zăpada!

— Putem merge la săniuş!

— Ura!!!

Învăţătoarea auzi larma şi apăru în spatele nostru.

— Aceia nu sunt nori, băieţi. Este fum!

— Fum?

Am privit din nou; într-adevăr, *era* fum. Şi era chiar în direcţia fermei noastre. Fără să zăbovesc o clipă, am pornit-o într-acolo.

În timp ce mă apropiam de fermă, am observat că fumul nu

venea de acolo, ci din spatele ei. M-am mai liniştit, însă n-am încetinit pasul. Nu ajunsesem nici la jumătatea păşunii noastre, când am văzut agitaţie în curtea casei. Erau acolo căruţe şi călăreţi, alţii intrând în curte în acea clipă. Între pompa de apă şi căruţe era un du-te-vino necontenit. Alte căruţe încărcate cu tot soiul de recipiente pentru apă se aflau mai jos, pe podeţul de la pârâu.

Mi se muiară picioarele. Am crezut că nu voi reuşi să ajung niciodată în curte.

Aerul mirosea a fum acum şi, după norii de fum ce înnegriseră cerul, ne-am dat seama că focul ce cuprinsese mirişteа se îndrepta direct spre ferma noastră.

Am ajuns poticnindu-mă în curte, luptând din răsputeri să trag aer în piept, la timp pentru a-l auzi pe bunicul adresându-se vecinilor adunaţi acolo.

— Vă mulţumesc că aţi venit şi m-aţi ajutat să-mi salvez ferma, dar nu cred că vom reuşi.

Fu întrerupt de proteste, însă bunicul ridică mâna pentru a face linişte.

— Dacă ne vom strădui să salvăm casa şi anexele, vom avea nevoie de fiecare bărbat şi fiecare căruţă. Şi în timp ce ne luptăm să salvăm ce avem aici, marginile focului se vor întinde spre alte ferme şi apoi spre oraş. Nu putem face asta. O ştiţi şi voi, o ştiu şi eu. Trebuie să lăsăm ferma şi să ne concentrăm asupra celorlalte

— În special asupra oraşului.

Era un lucru înfiorător, însă bărbaţii ştiau că vorbele bunicului erau adevărate.

— O să iau unul sau doi bărbaţi, continuă bunicul, iar Charlie şi cu mine vom încărca ce se poate şi vom mâna vitele dincolo de pârâu, înainte ca focul să ajungă aici.

Am privit în jur. Casa cu perdelele albe ale mătuşii Lou ce se

vedeau la ferestre, grajdul ce o găzduia pe Bossie, porcii şi coteţul de păsări, plopul meu preferat, cărăruia până la râu – toate, toate lucrurile pe care le iubeam urmau să dispară în curând.

— La treabă, oameni buni, spuse bunicul. N-avem prea mult timp.

Bărbaţii, protestând şi clătinând din cap, se îndreptară spre căruţele lor.

Simţeam că mi se face rău. Genunchii mi se muiară şi aveam impresia că dintr-o clipă în alta o să cad ca o zdreanţă la pământ. Am reuşit să mă târăsc până la un butuc din apropiere făcând ca lucrul acesta să pară ca şi cum asta dorisem să fac în mod intenţionat. Mi-am pus capul în palme, însă am tresărit când am auzit pe cineva strigând:

— Aşteptaţi! Cred că toate capetele s-au ridicat la auzul acestui cuvânt.

Era predicatorul. Calul îi era plin de spume din cauza alergăturii. Pastorul era îmbrăcat în hainele bisericeşti cu care mergea la vizitele pastorale, aşa că toţi îşi dădură seama că fusese într-o astfel de vizită când observase focul.

— Nu vreţi să încercaţi să salvaţi ferma?

— Nu, veni răspunsul sec al unuia dintre bărbaţii prezenţi. Daniel spune că mai degrabă ar trebui să salvăm oraşul.

— Cred că există o modalitate de a le salva pe amândouă.

Bărbaţii se uitară la pastor de parcă ar fi fost sărit de pe fix.

— Domnul Jones are dreptate, însă poate că există o cale de a salva şi ferma. O să înaintăm spre foc – cam un kilometru şi ceva, acolo unde râul se apropie cel mai mult de drum. Cea mai mare parte a flăcărilor se află între râu şi drum, aşa că nu vor mistui decât o zonă mai îngustă. Când ajungem acolo, vom săpa un şanţ între râu şi drum, iar flăcările se vor opri o vreme acolo. În felul ăsta

intensitatea focului va slăbi şi nu va fi nevoie de atâţia oameni ca să-i ţină piept.

Domnule T. Smith, ia cu dumneata trei bărbaţi şi aveţi grijă de flăcări în partea de miazăzi a drumului. Domnule Corbin, ia doi bărbaţi şi mergeţi pe malul râului ca să împiedicaţi flăcările să se. Extindă. Cei care au pluguri, săpaţi şanţul cât mai grabnic cu putinţă. Restul vom lucra cu găleţi şi saci uzi. Vom încerca să oprim flăcările din amândouă părţile şanţului, ca să nu ajungă până la fermă.

Cu aceeaşi urgenţă în glas pastorul îşi ridică mâna şi adăugă:

— Să ne rugăm.

Toţi bărbaţii îşi plecară agitaţi capetele.

— Dragă Doamne, Tu ne cunoşti nevoia şi ştii cât de mult depindem de ajutorul Tău. Nu vrem să-Ţi dăm ordine şi să-Ţi spunem ce să faci, Doamne. Vrem doar să îţi mulţumim că eşti aici acum, când avem nevoie de Tine. În numele lui Iisus, Fiul Tău. Amin.

Când pastorul începuse să vorbească, oamenii îl priviseră cu îndoială, însă când îşi isprăvi rugăciunea, pe chipurile lor se citi o nouă încredere. Erau gata să pornească. Căruţele părăsiră curtea noastră una câte una – unele dintre ele într-o viteză nefirească. Unchiul Charlie abia reuşise să ajungă la poartă ca s-o deschidă larg şi să le înlesnească intrarea pe păşune. Între păşunea noastră şi cea a familiei Turley era un gard, însă eram sigur că primul om ajuns acolo avea să smulgă gardul de sârmă, pentru a putea începe săpatul.

Cât ai clipi, în curte se făcu o agitaţie nemaiîntâlnită. Bărbaţii alergau să umple cu apă butoaie şi găleţi, aduceau saci uzi, lopeţi, săpăligi – tot ce se putea folosi pentru stingerea flăcărilor.

Bunicul îmi strigă la plecare:

— Fii cu ochii pe foc, Josh, şi dacă vezi că ajunge aici, plecaţi degrabă, cu toţii.

Unchiul Charlie pregătise căruţa noastră, iar caii erau priponiţi la gard.

Praful se risipi în cele din urmă, iar eu şi mătuşa Lou rămaserăm acolo singuri, tremurând. Ea o ţinea pe Pixie ca şi când micul animal ar fi fost singura ei legătură cu o lume normală. Tata mare veni lângă noi.

Şi el ar fi dorit să plece, să poată lupta cu flăcările, însă bunicul fusese foarte categoric.

— Nu vreau să risc, tata, spusese el. În plus, este nevoie de tine aici – în cazul în care planul nostru nu funcţionează.

Am luat-o pe Pixie din braţele mătuşii Lou. Ea rămase locului tăcută şi palidă, urmărind cu privirea bărbaţii şi caii ce se îndepărtau în grabă – în special una dintre căruţe, mânată de pastor. Nu ştiam ce să spun, aşa că am tăcut.

Mătuşa Lou prinse viaţă, dintr-odată. O clipă m-am întrebat ce punea la cale, apoi mi-am dat seama unde se îndrepta. Calul pastorului rămăsese acolo unde-l lăsase. Încă mai pufăia greu şi era plin de spume. Mătuşa Lou se duse la el. Calul tremura. Făcu un pas înapoi, însă mătuşa Lou îi vorbi calm, reuşind să apuce frâiele. Vorbindu-i în continuare, îi desfăcu şaua şi o agăţă pe gardul din şine; apoi începu să-l cureţe cu o mână de iarbă uscată.

Calul răspunse vocii şi mâinilor ei şi, încetul cu încetul, se opri din tremurat. Ţesălatul păru să-l liniştească, iar pe când mătuşa Lou isprăvi, respiraţia îi revenise la normal. Lou continuă să-i frece pielea şi să-l mângâie, vorbindu-i în tot acest timp. Nu ştiu ce-i spunea calului, însă cuvintele ei avură un efect liniştitor. Iar când îl priponi, calul fu gata să şi îmbuce câteva guri de fân.

Eu încă nu mă mişcasem. Eram ca ţintuit în acel loc, incapabil

să gândesc sau să mişc. În timp ce mătuşa Lou se îndreptă spre casă, mi-am aruncat din nou privirile spre apus. Focul se apropiase. Mă întrebam dacă vor reuşi să-l ţină pe loc, dacă şanţul pastorului va da rezultate. M-am cutremurat şi am strâns-o pe Pixie atât de tare în braţe, încât începu să se agite şi să schelălăie.

— Ar fi mai bine să te apuci de treabă, Josh.

Mătuşa Lou spusese aceste cuvinte, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic nefiresc.

— Vrei mai întâi puţin lapte şi nişte prăjituri?

Am clătinat din cap refuzând-o şi m-am dus să-mi schimb hainele de şcoală. Tata mare şi Lou intrară în casă după mine. Chipul ei era încă palid, însă părea destul de stăpână pe sine.

— Ar putea dura mult, spuse ea. Ar fi bine să pun pe foc o oală mare cu cafea şi să fac nişte sandvişuri, pentru când se va isprăvi totul.

Tata mare vorbi atunci pentru prima dată.

— Mă întrebam, draga mea, dacă n-ar fi mai bine să împachetăm câteva pături şi haine – şi să le punem în căruţă, în cazul în care vom fi nevoiţi să plecăm în grabă... în cazul în care planul nu dă rezultate.

— O să dea.

Mătuşa Lou părea atât de încrezătoare, încât aproape că am crezut şi eu.

Tata mare zâmbi şi nu mai insistă, iar când mătuşa Lou îşi spălă mâinile şi se duse la dulapul de bucătărie ca să se apuce de treabă, el îi urmă exemplul.

M-am asigurat că Pixie se află într-un loc sigur de unde puteam s-o iau degrabă dacă era nevoie, apoi m-am dus să mă apuc de treabă.

Fumul devenise acum greu, şi uneori puteam zări licărirea

flăcărilor.

Am făcut tot ce aveam de făcut. Ba. Chiar am muls-o pe Bossie. A fost puţin agitată, lucru rar la Bossie. De obicei stătea liniştită la muls.

În loc s-o duc la păşune, am lăsat-o în grajd, apoi am intrat în casă cu laptele.

Mi-am dat seama dintr-o privire că flăcările ajunseseră la şanţ. Oamenii se străduiseră să-l oprească acolo – toţi acei vecini şi bunicul, unchiul Charlie şi pastorul.

Numărasem cincisprezece bărbaţi. Nu erau destui pentru lupta cu flăcările ce cuprinseseră mirişteа uscată, însă cel puţin vântul nu-i împiedica. Iar asta făcea ca efortul lor să fie mai eficient.

M-am grăbit să duc laptele în casă. Găleata nu era plină, ca de obicei. Nu ştiam dacă era vina mea sau a lui Bossie.

Mătuşa Lou şi tata mare isprăviseră de făcut şi împachetat sandvişurile. Oala cea mare era plină cu cafeaua aburindă ce-şi răspândea aroma plăcută în toată bucătăria.

— Josh, spuse mătuşa Lou în timp ce intram în casă. Lasă jos laptele şi adu toate bidoanele pentru lapte. Umple două dintre ele cu apă de la pompă şi adu-mi-l pe cel gol.

Am dat fuga.

Nu era uşor să umplu cu apă bidoanele acelea. N-ar fi trebuit să fie greu, dar eram în grabă mare. Când am terminat treaba, pufăiam din greu. Nu puteam căra bidoanele singur, aşa că le-am pus capacele şi le-am lăsat acolo.

Mătuşa Lou ieşi afară, urmată de tata mare. Amândoi cărau coşurile în care puseseră sandvişuri şi căni. I-am urmărit cum le aşază în căruţă. Îşi ridicară amândoi privirile spre cer, înspre apus. Se întunecase, iar flăcările roşiatice străluceau parcă mai tare. Talazul de nori părea că se ridica de data asta de pe o fâşie mai

îngustă, aşa că am început să nădăjduim că bărbaţii reuşiseră să ţină flăcările pe loc.

Bidonul de lapte rămas fusese umplut cu cafea aburindă şi pus în căruţă învelit bine într-o pătură. Am încărcat şi bidoanele cu apă rece şi, după ce mătuşa Lou verifică pentru ultima oară dacă avea totul, o luarăm din loc.

— Să mergem pe lângă drum, spuse mătuşa Lou. Ştiam că avea dreptate. În acest fel nu exista pericolul să fim surprinşi de o nouă zvâcnire a flăcărilor.

Am pus-o pe Pixie într-o cutie pe fundul căreia aşezasem jacheta cea veche a unchiului Charlie. Nu doream să risc să o las acasă, singură.

Am mânat eu caii, pentru că tata mare nu prea avea experienţă, iar Lou dorea să mă facă să mă simt bărbat.

Mi s-a părut că drumul până la zona cuprinsă de flăcări durează o veşnicie. Fumul ne îneca uneori şi eram nevoiţi să respirăm prin mânecă sau prin orice altă bucată de ţesătură. Caii erau agitaţi, nu se împăcau deloc cu fumul, aşa că am fost nevoit să le acord toată atenţia pentru a-i ţine sub control.

Cerul parcă se acoperea de nori, însă nu ne puteam da bine seama dacă erau nori adevăraţi sau nori de fum.

Am oprit căruţa destul de aproape de zona în flăcări, iar tata mare se duse înainte, ca să vadă cum merg lucrurile şi să dea vestea că eram acolo şi noi.

Veni înapoi aproape în fugă. Reuşiseră – reuşiseră să ţină pe loc focul! Încă mai erau câteva flăcări mici de-a lungul şanţului, căci bărbaţii nu avuseseră timp să traseze câte brazde ar fi fost nevoie. Însă îl ţineau pe loc şi deja începuse să se micşoreze.

Vestea că eram acolo se răspândi repede printre ei; veniră câte doi ca să mănânce un sandviş şi să bea o cafea. Cei mai mulţi

aveau nevoie de apă rece. Cred că mătuşa Lou se gândise la asta atunci când mă pusese să umplu cele două bidoane.

Veneau doar câte doi o dată, în grabă, nerăbdători să se întoarcă la treabă. Aveau feţele pline de funingine şi hainele le miroseau a fum. Unii dintre ei aveau mici arsuri, iar mătuşa Lou îl rugă pe tata mare să le cureţe şi să le bandajeze rănile celor care aveau nevoie. Adusese bandaje curate şi un unguent puternic mirositor.

Mătuşa Lou turnă cafea şi servi sandvişuri, cerând fiecăruia informaţii despre foc. Am aflat că la un moment dat se speriaseră teribil. Flăcările ajunseseră într-un loc mai îngust şi cei care luptau să le stingă s-au văzut nevoiţi să cheme pe ceilalţi ca să le ţină sub control. Bărbaţii aflaţi la marginea drumului şi a şanţului fuseseră nevoiţi să acopere o zonă mai mare în acel moment şi se părea că flăcările vor birui în încăierarea asta. Sosiseră încă câţiva bărbaţi de la fermele din apropiere, exact la timp pentru a întări rândurile celor care luptau cu flăcările.

Reuşiseră să le ţină pe loc şi chiar să le stingă.

L-am văzut pe Cullum apropiindu-se alături de Joey Smith. Era la fel de plin de funingine ca şi ceilalţi, cu toate că fusese unul dintre cei ce sosiseră mai târziu. Ferma lui se afla mai departe decât a celorlalţi. Sorbi din cafea mai încet decât ceilalţi şi în tot acest timp arunca priviri pe furiş mătuşii Lou. Ea nu păru să observe. L-am întrebat pe Cullum cum stau lucrurile.

— Cred că l-am biruit, răspunse el. A fost o idee grozavă, oricine a avut-o. Casa şi ferma v-au fost cruţate mulţumită celui care a venit cu planul ăsta.

Se uită din nou la mătuşa Lou şi mi-am dat seama că se bucura din toată inima pentru faptul că ferma ne fusese cruţată.

— Familia Turley n-a fost atât de norocoasă, continuă el. Au

reuşit să-şi salveze casa – şi-au concentrat toate eforturile acolo, dar au pierdut toate celelalte – toate anexele, uneltele şi chiar mare parte din animale.

Îmi părea tare rău pentru ei. În acelaşi timp eram grozav de uşurat pentru faptul că locuinţa noastră era în siguranţă.

Cullum se întoarse şi-l urmă pe Joey Smith înapoi, la foc.

Am văzut cum mătuşa Lou priveşte cu nerăbdare prin pătura de fum la fiecare chip ce se apropia de noi. Îmi dădeam seama că era îngrijorată. Aş fi vrut ca bunicul şi unchiul Charlie să se grăbească şi să vină, ca să pună capăt îngrijorării mătuşii. În cele din urmă, îşi făcură apariţia, murdari, transpiraţi şi istoviţi, însă aproape năuci de bucurie. Mătuşa Lou fu încântată să-i vadă şi-l îmbrăţişă scurt pe bunicul. Însă îngrijorarea nu-i părăsi privirea.

— A mers! exclamă bunicul entuziasmat. E sub control. Acum încercăm să-l stingem, da’ l-am ţinut pe loc. A mers!

Mătuşa Lou zâmbi dulce, ca şi când ar fi ştiut asta de la bun început.

Unchiul Charlie acceptă cana cu cafea, însă în loc s-o dea pe gât dintr-odată, o sorbi încetul cu încetul. Mă bucuram că nu mai este acolo altcineva care să-l poată vedea. I-ar fi ruinat reputaţia.

— Am avut parte de destul foc pe dinafară, nu mai am nevoie de unul pe dinăuntru, explică el.

Se grăbiră să apuce găleţile şi lopeţile. Mătuşa Lou continuă să studieze feţele celor ce se apropiau prin pătura din ce în ce mai subţire de fum.

Îşi făcură apariţia doi bărbaţi care-l purtau între ei pe Eb Crawford. Focul îi aprinsese cracul pantalonului în timp ce încerca să stingă flăcările călcând pe ele. Se rostogolise cât de repede putuse, însă piciorul îl durea din cauza arsurii. Înfăşurară în jurul lui o pătură a mătuşii Lou şi Joey Smith fu trimis să-l ducă acasă.

Îmi părea că toţi ajunseseră să mănânce. Unii dintre ei se întorseseră pentru încă o cană de cafea sau un sandviş. Focul era aproape stins acum. Se hotărî că nu mai era nevoie de atâţia oameni acolo şi puteau pleca acasă. Doar de câţiva era nevoie, ca să supravegheze locul. Nu era de dorit să apară un nou focar.

Fumul încă plutea în aer, însă nu cu această densitate.

Mătuşa Lou se frământa încoace şi încolo fără astâmpăr. Eram pe punctul de a o întreba ce se întâmplase, când am văzut cum se luminează la chip. Pe faţă i se aşternu uşurarea, apoi teama, din nou uşurare şi l-am văzut pe pastor îndreptându-se spre noi prin norul subţire de fum.

Transpiraţia lăsase dâre urâte pe faţa plină de funingine. Haina de pastor îi era murdară şi pătată după ce atâta vreme călcase în picioare flăcările, aruncase apă şi nisip pe ele. Ici-colo se vedeau mici găuri în ţesătură, din cauza scânteilor ce aterizaseră acolo.

Se duse direct la mătuşa Lou, care turna cafea cu mâini tremurătoare.

— A mers. În voce i se putea simţi o mare uşurare.

Mătuşa Lou îl privi plină de recunoştinţă.

— Mulţumesc, şopti ea. Se priviră lung unul pe celălalt. Mă întrebam ce cuvinte foloseau dacă ceea ce-şi spuneau cu privirile ar fi putut fi rostit prin viu grai.

În acea clipă sosi şi domnul T. Smith, iar mătuşa Lou se întoarse ca să-l servească. Câţiva bărbaţi se adunară râzând în jurul pastorului şi-l bătură prietenește pe umăr, lăudându-i planul şi felul în care fusese pus în practică. Toţi vorbeau şi erau veseli, în ciuda oboselii şi a arsurilor de pe mâini şi chipuri. Bunicul veni şi el. Dorea să aibă ocazia să le mulţumească tuturor vecinilor înainte de a-i trimite acasă. Nu putea exprima în cuvinte ceea ce simţea cu adevărat – nu erau cuvinte potrivite pentru asta – însă încercă şi

cred că fiecare vecin înţelese ceea ce nu reuşise să spună.

Cei mai mulţi plecară la casele lor, mânându-şi căruţele. Plecară bucurându-se de răcoarea binevenită a nopţii.

— Mulţumesc, Lou, că te-ai gândit la ei, spuse bunicul. Cred că acum te poţi întoarce acasă, să te odihneşti. Focul ăsta nu mai are putere. Eu şi Charlie mai rămânem, să ne asigurăm că nu ne mai dă de furcă.

— Rămân cu voi.

Pastorul rostise aceste cuvinte. Bunicul se uită îndelung la el, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Nu e nevoie, fiule. Spusese aceste cuvinte cu emoţie în glas. Lucrurile sunt sub control acum, mulţumită ţie – şi Domnului – şi meriţi cu prisosinţă să te odihneşti la capătul unei asemenea zile.

— Aş vrea să rămân, dacă nu vă deranjează. Se întoarse spre mine. Josh, vrei să ai tu grijă de calul meu? L-am lăsat în grabă şi tare aş vrea să fie bine îngrijit.

— Mătuşa Lou s-a îngrijit deja de el, am spus eu. L-a curăţat şi toate celelalte – dar eu l-am adăpat. Cred că nu i-ar mai strica puţină apă. O să-l duc în grajd şi-o să-i pun înainte ceva de mâncare.

Aş fi spus mai mult, însă am avut sentimentul că pastorul nu mă asculta. Era ocupat să se uite la mătuşa Lou.

Era frig acum şi, în timp ce îşi ridică lopata şi dădu să plece alături de bunicul şi unchiul Charlie, am remarcat haina subţire cu care era îmbrăcat.

— Hei, aşteaptă, am strigat după el.

Şi-au întors cu toţii capetele.

— Am aici, în cutia lui Pixie, haina cea veche a unchiului Charlie. O vrei?

Bunicul râse în timp ce m-am aplecat să scot haina, însă îmi

aprecie gestul.

— Bine gândit, băiete. Spre dimineaţă o să se facă şi mai rece.

Pastorul nu stătu pe gânduri; mulţumitor, îşi trase pe el haina cea veche. Îi era strâmtă, iar mânecile îi erau prea scurte, însă era mai bine decât nimic.

Tata mare o ajută pe mătuşa Lou să adune bidoanele, cănile şi cutiile goale. Apoi ne îndreptarăm spre casă.

Era destul de întuneric acum şi caii, nerăbdători să ajungă acasă, fură nevoiţi să-şi încetinească ritmul. N-aveau nevoie să-i îndemn. Când am ajuns acasă m-am îngrijit de caii noştri şi de calul pastorului, în timp ce tata mare şi mătuşa Lou descărcară căruţa şi făcură curăţenie în bucătărie.

După toată sperietura şi emoţiile zilei, mă simţeam secătuit de puteri. M-am târât spre casă. Când am intrat în bucătărie, am căutat să văd dacă mătuşa Lou o adusese în casă pe Pixie. O făcuse. Apoi m-am uitat la ceas şi am constatat cu satisfacţie că trecuse de ora mea de culcare. Am zâmbit, am luat-o pe Pixie în braţe şi m-am îndreptat spre scări. Nici măcar nu m-am oprit să mă spăl. Glasul mătuşii Lou mă opri.

— Mulţumesc, Josh, că te-ai gândit la haina aceea. Ai făcut un lucru tare bun şi am fost mândră de tine. Îmi zâmbi. Noapte bună.

Am zâmbit din nou şi am urcat scările. De data asta scăpăm fără să mă spăl, însă eram prea obosit ca să mă bucur. Abia aşteptam să mă prăbuşesc în pat.

CAPITOLUL 25

DIMINEAŢA URMĂTOARE

Când m-am trezit a doua zi, din bucătărie răzbăteau tot felul de sunete. Nu erau sunetele obişnuite, ca atunci când mătuşa Lou pregătea micul dejun. Se auzeau râsete şi voci de bărbaţi, presărate cu zgomotele înăbuşite ale cănilor aşezate pe masă. Am sărit din pat şi am întins mâna după pantaloni. Puţeau! De fapt, mirosul de fum parcă îmi intrase în piele. Am tras pe mine pantalonii şi mi-am încheiat în grabă nasturii la cămaşă.

La masa din bucătărie şedeau cei patru bărbaţi, aşteptându-şi micul dejun. Tata mare era singurul dintre ei care arăta îngrijit. Ceilalţi îşi spălaseră feţele şi mâinile, însă ici-colo se vedeau mici băşici, iar hainele le erau îngrozitoare.

Cu toate acestea, erau într-o bună dispoziţie şi aveau de ce.

— Priveşte afară, băiete, spuse bunicul când mă văzu. Am privit.

Toate erau la locul lor, aşa cum le ştiam – acoperite cu o pătură imaculată de zăpadă proaspăt căzută.

— Zăpadă!

— Zăpadă. A început să ningă la ora patru – şi uite-o!

Am zâmbit larg.

— Nu mai trebuie să ne facem probleme pentru foc, continuă bunicul.

Mătuşa Lou era ocupată cu clătitele, omleta şi şunca. Unchiul Charlie se îndreptă agale spre sobă, ca s-o ajute. Ea îi îngădui s-o facă.

M-am aşezat la masă şi mi-am pus câteva clătite fierbinţi în farfurie. M-am abţinut să nu întind mâna după unt până după ce ne-am rugat. Abia aşteptam să-i arăt lui Pixie zăpada. Mă întrebam ce va crede despre ea.

Am mâncat până când n-a mai încăput nicio îmbucătură, iar ceilalţi încă mai mâncau. În cele din urmă, o înştiinţară pe mătuşa

Lou că erau sătui.

— Trebuie să plec, spuse pastorul. Mi-ar prinde tare bine o baie şi haine curate.

M-am uitat la el, întrebându-mă cu ce o să se îmbrace duminică.

— Mă duc să-ţi pregătesc calul, spuse unchiul Charlie. Îşi puse pălăria şi haina şi se îndreptă spre uşă.

Pastorul se ridică de la masă şi-i mulţumi mătuşii Lou pentru micul dejun. Îi adresă câteva cuvinte lui tata mare şi apoi se întoarse spre bunicul.

— Sunt recunoscător, domnule Jones – din toată inima sunt recunoscător că nu v-aţi pierdut casa.

Bunicul înghiţi greu.

— Şi eu, spuse el. Şi eu sunt. Niciodată *nu-ţi* voi putea mulţumi îndeajuns pentru planul cu care ai venit şi pentru efortul pe care l-ai depus. Mi se părea că erai pretutindeni, la săpat, la scos apă, în lupta cu flăcările. Îţi sunt foarte recunoscător. Orice bărbat care gândeşte şi luptă în felul ăsta, nu va putea fi oprit de problemele grele ale vieţii, asta-i părerea mea. Vei fi un pastor grozav... şi eu... ăăă... eu vreau să-ţi spun că eşti mai mult decât binevenit în casa mea... la masa mea... oricând.

Pastorul întinse mâna, iar chipul i se lumină.

— Mulţumesc, domnule. Mulţumesc.

Ezită o clipă, apoi continuă, parcă simţind că nu trebuia să rateze şansa aceasta unică.

Poate că o să vi se pară că vreau să profit de situaţie, domnule Jones, însă aş... aş vrea să vă cer permisiunea de a o vizita pe fiica dumneavoastră... Nu în calitate de slujitor al bisericii, domnule, adăugă el cu un zâmbet.

Bunicul zâmbi şi el, întinzându-i mâna.

— Aş fi onorat dacă ai face asta. Aruncă o privire pe furiş mătuşii Lou, care părea că-şi ţinuse răsuflarea. Îşi prinsese strâns mâinile una de cealaltă, mototolindu-şi şorţul. Nu cred că Lou va obiecta la ideea asta.

Era clar că bunicul se răzgândise în ce-l priveşte pe tânărul pastor. Îi câştigase inima şi îmi dădeam seama că oricine ar fi încercat să-l convingă de contrariu, n-ar fi avut sorţi de izbândă.

Pastorul se întoarse spre mătuşa Lou. Aceasta respira din nou şi reuşi să-i zâmbească. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii îi erau gata să verse lacrimi. El se apropie de ea şi-i luă mâna în a lui.

— Miercuri?

Ea încuviinţă. Se uitară unul la celălalt o clipă, apoi el se întoarse şi plecă. Îndată ce ieşi pe uşă, mătuşa Lou se aruncă în braţele bunicului.

— O, tata... începu să plângă, iar lacrimile ce-i inundaseră privirea i se rostogoleau pe obraji.

— Ei, ei, puiule... Linişteşte-te. O bătu uşurel pe umăr. Nu-l mai auzisem spunându-i „puiule” până atunci.

— Ştiu ce am spus despre el... că nu are nimic şi că eu vreau *mai mult* pentru tine şi... şi toate astea. Însă este un bărbat, draga mea... un bărbat adevărat. A luptat cu toată puterea cu focul acela; şi cred că dacă se străduieşte puţin, va fi capabil să poarte de grijă unei copiliţe, chiar dacă această copiliţă se întâmplă să fie cea mai grozavă fată din lume.

Am luat-o în braţe pe Pixie şi m-am îndreptat spre uşă, oprindu-mă doar cât să-mi iau haina şi pălăria.

Desigur, îmi plăcea pastorul, iar mătuşa Lou părea de-a dreptul îndrăgostită de el, iar eu n-aş fi fost în stare să-i refuz nimic mătuşii Lou. Însă o, cum îmi va mai lipsi! Mă întrebam dacă aş putea supravieţui fără ea.

Am strâns-o pe Pixie la piept. Dorisem să văd care va fi prima ei impresie la vederea acelei lumi reci, învăluită în alb, însă acum lucrul ăsta nu mi se mai părea atât de important.

Am ajuns afară în clipa în care pastorul ieşea de pe alee pe drum. Avea de înfruntat o călătorie friguroasă. Haina subţire îi era încă udă, iar zăpada nu-l ajuta prea mult. Haina veche şi prea strâmtă a unchiului Charlie îi era de folos întrucâtva, însă era departe de a-i ţine de cald. Şi totuşi, mă îndoiam într-un fel că va observa asta.

CAPITOLUL 26

ZIUA DOMNULUI ŞI OMUL DOMNULUI

Oamenii încă mai vorbeau despre foc în timp ce se adunau la biserică pentru serviciul de duminică dimineaţa. Noul pastor îşi câştigase locul în multe inimi, nu doar prin faptul că gândise atât de bine acel plan, ci şi datorită implicării şi eforturilor depuse. Am observat câteva mame şi fiice care-l priveau cu interes sporit.

— N-aveţi nicio şansă, mi-am spus, recunosc, cu un strop de mândrie pentru faptul că o alesese, dintre toate, pe mătuşa Lou. Eram şi puţin trist, căci mi-aş fi dorit ca ea să rămână cu noi, acolo unde simţeam că-i este locul.

M-am uitat în jurul meu ca să văd unde se aşezaseră prietenii mei – şi aproape că am sărit din pantofi. În spatele încăperii, stânjenit, se afla Cullum! M-am gândit că probabil se afla acolo pentru a-l onora pe pastor cu prezenţa sa – văzând că pastorul era acum un erou prin părţile noastre.

Pastorul purta un costum. Nu era nou-nouţ, însă probabil că

era cel mai bun costum al lui. Era călcat bine şi nu se vedeau prea multe cârpeli. După imnul de început, majoritatea celor prezenţi, ca şi mine, uitară probabil de costumul omului.

Înainte ca pastorul să-şi înceapă mesajul, diaconul Brown ceru să vorbească.

Spuse cât de recunoscători îi erau oamenii din împrejurimi şi din oraş pastorului pentru partea pe care o jucase în lupta cu focul ce ar fi putut aduce nenorocire pentru atâtea vieţi. Pentru că pastorul îşi ruinase hainele de duminică venind în ajutorul oamenilor, aceştia s-au gândit să-i mulţumească făcând o colectă pentru a înlocui paguba pricinuită. Diaconul Brown înmânã plicul pastorului ce privea surprins, iar oamenii începură să aplaude privind expresia de uimire şi recunoştinţă de pe chipul său.

Apoi diaconul continuă, anunţând că la magazinul general se deschisese un cont pentru oricine dorea să-i ajute pe cei din familia Turley. Dacă cineva avea de dat un purcel sau un viţel, acest lucru ar fi fost, de asemenea, binevenit.

Apoi serviciul divin continuă ca de obicei.

În timp ce aşteptam la rând ca să dăm mâna cu pastorul, l-am auzit pe acesta spunându-i blând mătuşii Lou: „Miercuri.” Ea zâmbi, iar eu m-am gândit că niciodată nu fusese mai drăguţă.

Predicatorul veni miercuri după cină, aşa cum plănuise. Deja făcuse un drum cu trenul la oraş ca să-şi cumpere haine noi. În magazinul din orăşelul nostru nu erau haine de care-i trebuiau lui. Arăta grozav în noul costum, cu toate că purta cămaşă, nu obişnuitul guler purtat de un reverend.

El şi mătuşa Lou încă mai vorbeau când am fost eu trimis la culcare. Cei doi nu păreau să acorde prea multă atenţie celor din jur, cu toate că mătuşa Lou îşi adusese aminte să pregătească cafeaua pentru bunicul şi pentru unchiul Charlie. Tata mare îmi făcu

semn cu ochiul şi se retrase la culcare mai devreme decât de obicei.

Unchiul Charlie şi bunicul îşi luară cafelele şi scoaseră jocul de şah, aciuindu-se în colţul cel mai îndepărtat al încăperii.

Eu am urcat în cameră târându-mi picioarele. Tare aş mai fi vrut să aud ce aveau de spus, da’ până şi eu îmi dădeam seama că aşa ceva nu se cuvenea. Pastorul şi mătuşa Lou vorbeau încet, oricum, şi m-am gândit că n-aş reuşi să aud discuţia lor dacă m-aş piti la capătul scărilor.

Ziua următoare avurăm parte de mai multă zăpadă, iar bunicul decise că era timpul să scoatem roţile de la căruţă şi să-i punem tălpile de sanie. M-am dus la şcoală dorindu-mi să pot rămâne în urmă şi să particip la acţiune.

Vineri seara pastorul veni din nou. De data asta mătuşa Lou îl invitase la cină. Nu mai suportam să-l văd şezând la masă, urmărind-o pe mătuşa Lou cu acea privire satisfăcută în ochi. Ea îşi puse mâna uşurel pe umărul meu în timp ce aşeza un alt castron cu chifle pe masă. E *chiar adevărat*, mi-am spus. *Dumnezeu o va lua şi pe mătuşa Lou*.

Mi-am cerut voie să mă ridic de la masă, spunând că nu mă simţeam prea bine – şi chiar aşa era – şi m-am dus în camera mea. Am rămas multă vreme aşezat în pat, încercând să găsesc o soluţie, venindu-mi să plâng, fără a reuşi să vărs o lacrimă. Mătuşa Lou intră în cameră, mă privi îngrijorată şi-mi puse mâna pe frunte.

— Sper că nu te vei îmbolnăvi, Josh, spuse ea. Îi simţeam teama din glas.

— Nu, am spus, sunt bine, doar o mică indispoziţie, asta-i tot. Mâine voi fi bine.

Nu părea convinsă, aşa că se aplecă peste mine şi-mi aranjă perna aranjată deja, dându-mi pe spate părul de pe frunte. O clipă

am avut un sentiment de biruinţă – încă mai aveam puterea de a o smulge de lângă pastor. Apoi, mânia mă cuprinse din nou – nu pe mătuşa Lou, nici măcar pe pastor. Adică, cine-l putea învinovăţi pentru că se îndrăgostise de mătuşa Lou? Totuşi, mânia asta mă marina, aşa că mi-am întors faţa.

— Sunt bine, am spus din nou, am doar nevoie de somn, atâta tot.

Ea îşi puse din nou mâna pe fruntea mea.

— Te iubesc, Josh, şopti ea şi se făcu nevăzută.

Atunci am plâns. Nu m-am mai putut abţine. Lacrimile începură să mi se rostogolească pe obraji şi să-mi cadă pe pernă, îmi doream din toată inima s-o fi adus pe Pixie, însă mai apoi am simţit-o cum mă linge pe faţă. Venise ea să mă caute.

Am tras-o aproape şi am plâns cu faţa îngropată în blana ei. Cel puţin încă o mai aveam pe Pixie. Dacă Dumnezeu mi-ar lăsa-o măcar pe ea – dacă nu s-ar atinge de ea – cel puţin aş mai avea pe cine să iubesc. Nici măcar n-am încercat să-mi înghit lacrimile – le-am lăsat să curgă în voie pe obraji, unde limbuţă rozalie a lui Pixie avea grijă să le şteargă cu regularitate.

CAPITOLUL 27

ALTĂ DUMINICĂ

Următoarea duminică ne îndreptam spre biserică în sania trasă de cai. Îmi plăcea scârţâitul tălpilor de sanie alunecând pe zăpada proaspăt căzută.

Soarele strălucea şi făcea să scânteieze zăpada aşternută pe drum şi pe păşuni. Se apropia Crăciunul, iar mireasma sărbătorilor

parcă plutea deja în aer.

Pastorul conduse serviciul divin îmbrăcat în noul său costum, mulţumind din toată inima celor care contribuiseră la cumpărarea lui. Arăta chiar bine.

Deja oamenii auziseră că o vizitează pe mătuşa Lou. Câteva dintre fete păreau dezamăgite, iar mamele lor nu se mai grăbiră să le împingă de la spate cu prima ocazie.

N-am prea ascultat predica. Pastorul vorbea despre dragostea lui Dumnezeu şi eu nu eram sigur dacă vreau să aud asta – nu cu mătuşa Lou stând lângă mine, cu ochii fixaţi asupra chipului lui. În schimb, m-am gândit să ticluiesc o nouă mişcare pentru Pixie, ceva spectaculos, pe care niciun câine n-a încercat-o vreodată. Deja Pixie ştia să ceară. Să se rostogolească, să facă pe mortu', să şadă şi chiar să umble pe picioarele din spate. Nu mai era un pui, însă era micuţă, cu toate că crescuse destul de mult. Era un câine isteţ şi cred că aş fi putut face orice pentru ea.

Nu reuşeam să ticluiesc ceva neîncercat de niciun alt câine până atunci. Serviciul divin se încheie fără ca eu să găsesc soluţia la problemă.

Cu prima ocazie ivită, fără a fi prea îndrăzneţ, mi-am croit cale pe lângă pastor, dând scurt mâna cu el. Apoi m-am dus la Avery şi la Willie într-un colţ al curţii, unde începurăm să ne zbenguim în zăpadă.

— Pun rămăşag că i-aş putea da jos pălăria domnului T., se lăudă Willie.

— Credeam că te-ai rugat lui Dumnezeu să te ierte şi să te ajute, îi spuse Avery. Se presupune că de acum vei face numai *bine*, nu rău.

Willie îşi schimbă spusele.

— Am spus, *pun pariu că i-aş putea da jos pălăria*, nu că voi şi

încerca s-o fac.

— Oare chiar funcţionează treaba asta? întrebă Jack Berry, care ni se alăturase.

— Ce treabă?

— Să te duci acolo în faţă. Adică, te simţi diferit, sau ceva de felul ăsta?

— Păi, nu mersul în faţă, spuse Willie. Aveam sentimentul că repeta cele ce-i spusese pastorul. Rugăciunea este cea care face diferenţa, iar omul poate să se roage oriunde.

— Da' funcţionează?

— Da, spuse Willie cu o strălucire în privire. Da, funcţionează. Adică – eu eram cam rău şi aveam tot felul de sentimente în inima mea, dar acum – acum, după ce I-am spus lui Dumnezeu că îmi pare rău şi vreau să nu mai fiu aşa, mă simt... curat şi mai liniştit, isprăvi el ridicând din umeri.

— Adică... un fel de... pace.

— Da, cred că asta e, răspunse Willie. Nu mă mai simt trist, supărat şi fricos. Da, cred că asta este pace, nu?

Stăteam cu toţii în jurul lui Willie. Cred că fiecare dintre noi îşi dorea să simtă lucrurile descrise de el. Mitch Turley ni se alătură, aşa că am abandonat discuţia şi ne-am întors la bulgării de zăpadă.

Eram întors cu faţa spre biserică. Pe trepte se afla pastorul, vorbind cu bătrâna doamnă Adams. Femeia era aproape surdă, aşa că el era nevoit să se aplece spre ea şi să ridice glasul pentru a se putea face auzit. Se opri în mijlocul propoziţiei şi-şi ridică brusc capul; apoi, fără a se scuza, o rupse la fugă în direcţia unor cai priponiţi la gard. M-am uitat după el ca să văd ce-l făcuse să fugă astfel. Ceea ce am văzut mi-a produs frisoane pe şira spinării.

Era Pixie, căţeluşa mea! Nu ştiu cum, dar se pare că venise după noi la biserică, iar acum se afla acolo, alergând sub copitele

cailor lui Toad Hopkins. Toad avea cei mai năzdrăvani cai din partea locului, iar dacă un câine li se strecura printre picioare, aproape că înnebuneau de spaimă.

Am zbughit-o şi eu într-acolo, însă pastorul ajunse înaintea mea. Puse o mână pe calul aflat cel mai aproape de el şi începu să vorbească blând, încercând să-l liniştească – însă nu aşteptă ca animalele să se potolească – nu cu Pixie sub picioarele lor. Câinele putea fi zdrobit sub copite în orice clipă. Pastorul se strecură sub burta cailor.

M-am oprit brusc, prea înspăimântat ca să mai pot striga.

Caii săltau şi se smuceau şi, la un moment dat, de sub ei îşi făcu apariţia pastorul rostogolindu-se, cu Pixie în braţe.

Ceilalţi erau prea prinşi în discuţii ca să observe ce se întâmplase şi cred că pastorul se bucura că nu fusese remarcat. Noul costum era acoperit de zăpadă şi pe unul dintre crăcii pantalonilor avea o pată de noroi – acolo îl lovise copita unui cal.

Se ridică în grabă. Când se îndreptă spre mine am observat că şchiopătează, cu toate că se străduia să n-o arate.

O pipăi pe Pixie ca să se asigure că n-avea niciun os rupt. Căţeaua tremura, însă nu părea rănită. Mi-o întinse, iar eu am strâns-o la piept. În cele din urmă, mi-am găsit graiul.

— Puteai fi omorât.

Nu spuse nimic o clipă, apoi zise:

— Căţeaua este bine, Josh.

— Dar tu?

— Sunt bine... doar puţin zdrelit. N-are rost să mai afle şi alţii, bine?

Am încuviinţat. Am înghiţit greu şi am mângâiat capul cârlionţat al lui Pixie.

— N-am ştiut, am spus, că îţi plac câinii atât de mult încât...

încât ţi-ai risca viaţa pentru ei.

Se uită la mine, apoi întinse mâna şi mi-o puse pe umăr.

— Desigur... desigur, Josh, îmi plac mult câinii. Însă nu pentru Pixie am făcut asta. Am făcut-o *pentru tine*, Josh.

Probabil că îmi văzuse întrebarea din privire, căci mă trase la o parte din mulţime. Am făcut câţiva paşi împreună. El încă mai şchiopăta.

— Ştiu cât de mult o iubeşti pe Pixie, Josh, şi ştiu cât de *înşelat* se poate simţi omul atunci când pierde pe cineva drag. Tu deja ţi-ai pierdut mama şi tatăl, apoi l-ai pierdut pe primul tău câine. Lou mi-a povestit despre asta. Curând – şi pot să spun *destul* de curând – o să fii nevoit să împărţi cu altcineva pe cea mai importantă persoană pentru tine, Josh. Poate că vei avea impresia că o s-o pierzi şi pe ea – dar nu va fi aşa. Lou te va iubi întotdeauna – întotdeauna. E îngrijorată pentru tine, Josh. Se teme că nu ai putea înţelege, că vei fi rănit şi vei creşte plin de amărăciune.

Se opri şi mă întoarse spre el.

— Lou se teme că ai dat vina pe Dumnezeu pentru faptul că primul tău câine a murit. Se teme că nu te poate face să înţelegi că Dumnezeu te iubeşte, că îţi vrea binele, nu răul. Este adevărat că în viaţă se întâmplă lucruri ce par rele şi care sunt dureroase, dar asta nu pentru că lui Dumnezeu *îi place* să ne vadă suferind. El vrea să ne vadă *crescând*. Vrea să-L iubim, să ne încredem în El.

M-am gândit la spusele lui Willie, că se simţea curat şi nu-i mai era teamă, nu mai avea mânie înăuntrul său. Ştiam că şi eu îmi doresc asta. Am luptat câteva clipe cu mine însumi, întrebându-mă dacă Dumnezeu putea cu adevărat să mă ierte pentru modul egoist în care gândisem şi simţisem. Pastorul spunea că Dumnezeu mă iubeşte. Dacă mă iubea, atunci m-am gândit că mă poate şi ierta.

— Putem merge într-un loc mai retras pentru câteva clipe? am

întrebat.

— Desigur, spuse el. Îşi puse braţul în jurul umerilor mei şi am intrat pe o uşă lăturalnică, în micul său birou.

Încă ţinând-o pe Pixie la piept, i-am spus totul – cum mă simţisem, cum mă îndoisem de Dumnezeu, cum L-am învinovăţit pe Dumnezeu, cum am încercat să-L ignor, dacă era cu putinţă. I-am mai spus şi despre zvonurile auzite de diaconul Brown şi comunicate mai apoi bunicului meu, despre faptul că am tăcut şi nu i-am spus bunicului că nu era adevărat, tocmai din dorinţa de a o păstra pe mătuşa Lou. Am plâns în timp ce-i spuneam aceste lucruri pastorului şi cred că a plâns şi el. Apoi ne-am rugat împreună. Willie Corbin avusese dreptate. Funcţiona! Mă simţeam curat şi iertat – şi chiar mai mult, *iubit*.

I-am zâmbit pastorului şi cred că îl iubeam şi pe el. Eram bucuros că mătuşa Lou îl alesese pe el. Ştia să aleagă un bărbat.

— Mulţumesc, Nat, am spus. Aşa îi spunea mătuşa Lou şi cred că era bine să mă obişnuiesc cu acest nume – cel puţin până când i-aş fi putut spune *unchiul* Nat.

Ne-am îmbrăţişat strâns. Apoi am luat-o pe Pixie şi m-am dus să-mi găsesc familia. Aveam să le dau veşti grozave pe drumul spre casă.

CAPITOLUL 28

POST-SCRIPTUM

Ei bine, cred că asta-i tot ce era de spus despre felul în care mătuşa Lou s-a ales cu cel mai bun bărbat de prin partea locului

— Şi despre felul în care am ales şi eu, împăcându-mă cu

Dumnezeu.

Mătuşa Lou şi Nat nu s-au grăbit cu nunta. Nat dorea să-i poată oferi ceva unei soţii, aşa că nunta a avut loc toamna următoare, chiar după ce mătuşa Lou a împlinit nouăsprezece ani.

Tata mare a făcut câteva lucruri pentru ei. În primul rând, i-a amintit bunicului meu că era un lucru bun ca fiica să aibă parte de lucrurile mamei sale după ce se va căsători. Aşa că toată mobila din camera din faţă şi serviciile elegante de masă au mers cu mătuşa Lou la casa parohială.

Tata mare mai făcu un pas. Ca dar de nuntă le oferi o frumoasă trăsuri că ce urma să fie trasă de un singur cal.

Bunicul şi unchiul Charlie se molipsiră de entuziasmul apropiatului eveniment şi reuşiră să găsească diverse modalităţi de a ajuta pe tânăra pereche, fără a-l ofensa pe Nat.

Iar mătuşa Lou – a fost cea mai drăguţă şi fericită mireasă din câte a văzut vreodată cineva. Dar şi Nat arăta grozav, aşa, cum stătea alături de ea, cu un zâmbet aproape la fel de larg ca şi umerii lui.

Şi apoi – binecuvântată le fie inima – cei doi avură o surpriză pentru mine!

Eu terminasem cursurile din sătucul nostru, aşa că l-au convins pe bunicul că, fiind un elev capabil, ar trebui să profit de avantajele educaţionale ale unei şcoli de oraş. Aşa că atunci când mătuşa Lou şi Nat se mutară în casa parohială, m-au luat şi pe mine la ei. Mi s-a dat voie s-o aduc şi pe Pixie.

Urma să petrec zilele săptămânii alături de ei, pentru ca în fiecare vineri după-masă să mă întorc la fermă, ca să-mi petrec sfârşitul de săptămână acolo. Am făcut o sumedenie de escapade la râu, cu tata mare.

Cei trei bărbaţi îşi împărţiră între ei sarcinile gospodăriei şi se

părea că se descurcă bine. Sigur că Lou îşi făcea probleme pentru ei şi îi vizita cât putea de des, pentru a se asigura că lucrurile merg bine. Niciodată nu mă lăsa să plec vinerea la fermă fără a le trimite celor de acolo ceva special de mâncare.

Aşa că îmi petreceam zilele săptămânii alături de mătuşa Lou şi unchiul Nat, părtaş la viaţa şi dragostea celor ce locuiau în casa parohială. Sfârşiturile de săptămână îmi erau pline de activităţi la fermă, alături de trei bărbaţi care mă iubeau. Aveam parte de tot ce era mai bun din cele două lumi diferite. Ce ziceţi de un astfel de final fericit?

CUPRINS

1. Josh
2. Schimbări
3. Despre Lou
4. Îndreptare
5. Neliniştit din nou
6. Prânzul de duminică
7. Hiram
8. Surprize
9. Familia
10. Refugiul pescăresc
11. Numărul doi
12. Zile de toamnă
13. Treieratul
14. Peticei
15. Durere

16. Dragoste în acţiune
17. Pixie
18. Petrecerea
19. Anunţul
20. Ceva neaşteptat
21. Pastorul Nathaniel Crawford
22. Zvonuri
23. Vizita
24. Foc în prerie
25. Dimineaţa următoare
26. Ziua Domnului şi omul Domnului
27. Altă duminică
28. Post-scriptum